DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

AYLEM GÜNGÖRDÜ

AVCI

Parola yayınları

Gözlerinde büyük bir savaşçının gözlerini görüp, bana benzediği gerçeğini düşünmek bile istemedim.

Parola

- Evgeny Grinko - Valse
- Evgeny Grinko - Jane Maryam
- Evgeny Grinko - Seperation
- NF ft Britt Nicole - Can You Hold Me
- The Weeknd - Die For You
- Duncan Laurance - Arcade
- Alec Benjamin - Let Me Down Slowly
- Autumn Waltz - Infinite Stream
- Fleurie - Love and War
- Hurts - The Crow
- Lana Del Rey - Happiness Is A Butterfly
- John Denver - Annie's Song
- Loreena McKennitt - La Serenissima
- Adele - Rolling In The Deep
- Tanju Okan - Her Akşam Votka, Rakı ve Şarap
- Sibel Egemen - Yalnız Adam

Ayrıca derler ki, baylar, kuş avcısına kendi kanatlarıyla uçarmış.

Çok doğru ve kabul etmeye hazırım.

Ama burada kim avcı, kim av?

İşte henüz cevabı bilinmeyen soru bu, baylar.

Dostoyevski

Adam soğuğu sevmiyordu.

Kaldırımda yürürken kapüşonlusunun önünü kapattı ve ellerini dağılmış saçlarının arasından geçirdi. Kıyafetleri umurunda bile değildi, her gün üzerine ne geçirdiğini bile bilmiyordu. Onu hatırlayan var mı, bilmiyordu. Her gün buraya gelip kızı uzaktan izlemek istiyordu. Belki vicdan azabını hafifletmeye, belki de yaptığı şeyleri hiç yapmamış olmayı dilemesinden... Ama ne olursa olsun, onun yaşamasını istiyordu.

Sonunda kızın olduğu soğuk görünümlü, taş duvarların olduğu binanın önünde durdu. Nefesinden çıkan beyaz buğu halkaları adamın etrafında dans ediyor, soğuk parmak uçlarını ısırıyordu. Adamın alt dudağı titredi. Üşüdü. Günlerdir uyumuyormuş gibi sefil görünüyordu. İçeri girdiğinde her gün olduğu gibi büyük bir karamsarlık duydu. Öfke, pişmanlık, tükenmişlik, çaresizlik... Bütün duyguları birbirine karışmış gibiydi. Kızı gördüğünde, içinden taşan duygular tüm vücudunu bir sıtma nöbetine teslim olmuş gibi tir tir titretti ve gözünden bir damla yaş aktı.

Kız ise ondan habersiz, huzursuz bir uykuda gibi gözüküyordu. Beline kadar inen uzun, dalgalı, kahve saçları bir bonenin içinde toplanmış; birkaç tutamı asice dışarı fırlamıştı. Artık sabah olmasına çok az kaldığından ortalıkta

kimse kalmamış, sadece buradaki kişilerin sevenleri kendilerini birer köşeye atmışlardı.

Adam alnını cama dayayarak öylece kızı izledi. Onu tanıdığı aylar hatta bir yıl boyunca sanki daha da güzelleşmişti. Kızın hakkında düşünmediği bir saniyesi bile yoktu, onunla geçirdiği her saniye hafızasının en derin sahnelerinde tekrar tekrar oynatılıyordu. Neden başkalarının suçlarını masumların ödemesi gerekirdi ki? Buna yapabileceği bir şeyin olmasını isterdi. Bir yolu olsaydı eğer, kızı kurtarmak için kendinden vazgeçerdi.

O sırada cihazlardan biri bir terslik olduğunu belirtircesine ötmeye başladı. İri yarı, sakallı, beyaz takımlar içindeki biri telaşla gelerek kızın yanına yaklaştı. Kızı uzaktan izleyen bu yabancı adam, bakışlarını kızın yüzünden bir an olsun ayırmadı. Sanki daha da yakınlaşabilirmiş gibi kızı dikkatle incelemeye devam etti. Aylardan beri ilk defa *umut* denilen o sözcüğün içinde bir yerlerde filizlenmesine cüret etti.

Ve kız, adamı çok şaşırtan bir hareketle mavi gözlerini açtı; tavana baktı.

KUZEY

O eli tuttuğum an bir şeylerin ters gideceğini anlamıştım.

Gözlerinin içine baktığım o birkaç saniye içerisinde kendi cehennemim olacağını hissetmiştim ama yine de kulak vermedim. Masmavi gözleri insanın içini yakacak kadar alevli bir şekilde bana bakıyordu. Çekim alanına girenin, bir daha asla kendisinden kaçmasına izin vermeyecek ve onu yutacak kadar büyük ve güçlü bir kozmik cisim gibiydiler. Evrende hâlâ sırları çözülmemiş olan iki kara deliğe benziyorlardı.

Elini tutmadan evvel barda onu izlediğim o gün, beni görmezlikten gelmişti ama ben gördüğünü biliyordum. Önemsememişti. Başlarda ben de önemsemiyordum. Benim için sadece basit bir *av*dı.

Atakan'ın tuzağına düşmüş, kibrinden en ölümcül hatasını yaparak kapana kısılacak asıl avın ben olduğumu bilmiyordum. Üstelik izlediğim bu kız tarafından avlanacak olacağımı da... Hayatımı, beni, tüm tabularımı, elimle tek tek ördüğüm tuğlalarımı bir balyozla yıkabilecek o kadını izlediğimi bilmiyordum. Yine de hislerim beni uyarmış-

tı ama kulak asmadım. Gözlerinde büyük bir savaşçının gözlerini görüp bana benzediği gerçeğini düşünmek bile istemedim. Bardaki olaydan sonra önlüğünü sakince bırakıp içeri gittiğinde, hızlıca ara sokaktaki mutfak kapısının olduğu çıkışa gitmiştim. Duvara yaslanıp sigara içmeye devam ederken, sağanak hızını arttırdı ve yakınlarda bir yerde bir ambulans uğursuzca uludu. Kız kapıya çıktığında karşısına dikildim. Fotoğraftaki ile aynı kız olmadığına yemin edebilirdim. Yanımdan teğet geçmek istedi ama dikkatini çekmek için sigaramı tam ayağının dibine fırlattım. Bakışlarını üzerime diktiğinde kafamdan milyonlarca düşünce geçti... Ama içlerinden sadece birini seçtim ve elimi uzattım.

Ve o, beni çok şaşırtan bir hareketle hiç tereddüt etmedi. Soru sormadı. Söylediğimi yaptı.

Uzattığım eli tuttu.

BESTE

Karanlık ve soğuk bir ormanın sert, toprak zemininde boylu boyunca yatıyordum. Saçlarım bir sarmaşık gibi yapraklara dolanmıştı.

Titriyordum.

Etrafımdaki binlerce ağacın bana doğru uzanan kollarından korunmak için yüzümü kapadım. Uğursuz ay ışığı gecenin mutlak hâkimiyetinin keyfini çıkarırken, dalların arasından varlığını belli ediyordu. Ormana ait olmayan belli belirsiz bir ses işittim.

Korku içinde ayağa fırladım.

Siyah bir karga gecenin içinden süzülerek toprağa kondu ve ikaz edercesine yüzüme baktı. Simsiyahtı. Toprağı ezen cılız ayaklarıma baktım bir kez daha. Bu rüyayı daha önce yaşadığımı fark ettim. Üzerimdeki beyaz elbise kanla kaplıydı. Kanın metalik kokusu burnumu doldururken, karga yerden yükseldi ve elime dolandı. Parmaklarımın arasında bir silah şeklini alırken, o an titremediğimi fark ettim. Hiç olmadığım kadar güçlü hissettim. Karga öttü ve silahımdan bir mermi fırladı.

Ormandaki avcı bendim ve bu kan, bana ait değildi.

"Ne kadar zamandır bu rüyayı görmeye devam ediyorsun?"

Kollarımı birbirine bağlamış şekilde camın kenarında duruyordum. Birazdan bana bunun bir savunma duruşu olduğunu ve yine iletişime kapalı olduğumu söyleyecekti ama aldırmadan dışarıda kopan fırtınayı izlemeye devam ettim. Bir süre sonra ona döndüm. "İki ay oldu."

Gözlerini yargılarcasına kollarımdan aldı ve gözlerime dikti. Esmer, uzun boylu, kirli sakallı, fit bir vücudu olan, klasik diyebileceğimiz o yakışıklı adamlardandı. Ben onu incelerken kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi.

"Peki, neden anlatmadın?"

"Bir önemi yok gibi geldi."

"Ama olduğunu hissediyorsun."

"Daha önce de böyle bir rüya görmüştüm aslında." Birkaç saniye duraksadım ve gözlerimi kapattım. "Çok önce... Sanki diğer rüyanın zıt yansıması gibi. Daha önce rüyalarımda *av* olduğumu görüyordum."

"Şimdi ise *avcı*ya dönüştüğünü görüyorsun. Bilinçaltın sana bir şey mi söylemek istiyor sence?"

Kollarımı açtım ve karşısındaki koltuğa oturdum. "Bu da seanslarından biri mi yoksa dertleşiyor muyuz, hiçbir zaman anlayamıyorum."

Güldü. "Sanırım sana bir arkadaş olarak bildiğim en iyi yoldan yardım etmek istiyorum."

Kupamdaki kahveden büyük bir yudum aldım. Hâlâ tuhaf geliyordu. Sütlü ve şekerli.

"Ben de evime gitmek istiyorum."

Gözlerini devirdi. "Daha yeni geldin."

Dışarıyı işaret ettim. "Sel tehlikesinden yollar kapanabilir bayım."

Kahkaha attı. "Yan evde oturuyorsun. O kadar da zor olmaz herhâlde. İki kulaç atsan evdesin."

"Komiksin."

Çantamı aldım ve bir şey demeden çıkıp evime doğru yürüdüm. Normal bir hayat sürmek diye bir şey var mıydı, bilmiyordum. Fakat bu adamın arkadaşlığı şu an bana kendimi en normal hissettiren şeydi. Sanki tüm o şeyleri yaşamamış gibi hissettiriyordu.

Eve girdim ve belime kadar uzun olan saçlarımı kıvırarak başımın tepesinde sıkı bir topuz yaptım. Yağmur şiddetini iyice arttırmıştı. Rüzgârın uğultusu camlarda şarkı söylüyordu. Boynuma bir atkı doladım ve şömineyi yakmak için işe koyuldum. Henüz iki aydır burada yaşıyordum. Küçük bir bahçesi olan, iki katlı, İstanbul'da ama merkezden biraz uzakta, müstakil bir sahil eviydi. Arka verandasından kumsala çıkılıyordu. Evi bir ilandan görmüştüm ve hiç düşünmeden, pazarlığa bile oturmadan satın almıştım. Bilge'yle her zaman hayalini kurduğumuz bu evde, koltukta tek başıma oturuyordum. İçimdeki büyük boşluğa ve amaçsızlığa rağmen tuhaf bir şekilde neredeyse huzur vericiydi.

Kocaman şöminesi bana bir evin sıcaklığını hissettiriyordu.

Ev.

Bu kelimenin anlamı üzerine kaç gece düşündüğümü hatırlayamıyordum. Kaç gece her kelimeye, her detaya, her bir ana, her bir harekete kafa yorduğumu, zihnimin gösteri sahnesinde tekrar tekrar oynattığımı bilmiyordum. Bazen bazı kelimelerin anlamı üzerine düşünmemek gerekirdi. Çünkü düşündükçe o basit anlamını yitirip, seni bir

sürü kelimenin havada dönüp durduğu bir girdaba hapsederdi. İçinden çıkamayacağın hatta çıkmak istemeyeceğin dipsiz, karanlık bir kuyuda aklındaki düşüncelerle yapayalnız kalırdın.

Belki iki aydır ilk defa etrafıma gerçekten bakmak isteyerek baktım. Bilge'yle olan evimiz her zaman maksimalist, onun renkli kişiliğini yansıtan, dağınık bir ev olmuştu. Masanın üzerinde her daim dergilerini, ojelerini, birikmiş kahve kupalarını, orada burada çıkardığı giysilerini görebilirdiniz. Her yerde bir objesi, biblosu ya da minik bir saksısı bulunurdu. Acınası toplama ve temizlik çabalarıma rağmen ev asla sadeleşmezdi ama sanırım, o evi o kadar sevme sebebim de aslında buydu. Beraber yaşadığınız insanların arkasından toplarken kızdığınız, evde siz yokken neler yaptığına dair bıraktığı küçük ipuçlarının bu kadar değerli olabileceği aklınıza bile gelmez. Bir sabah uyanırsınız ve o, evden çoktan gitmiştir; siz evi toplarken, sabah asla kapatmaya tenezzül bile etmediği yatağından kalkıp duşa girdiğini fark edersiniz. Nemli bornozu yatağın üzerindedir. Tarağın telleri saçlarla dolu bir şekilde aynanın önünde duruyordur. Çorapları yatağın hemen yanında, yerdedir. Makyaj aynasının önü darmadağınıktır. Bir sürü kıyafeti deneyip beğenmediğini, yatağın üzerine yığılmış ve ters çıkarılmış kıyafetlerden anlarsınız. Komodinin üzerinde hâlâ ılık olan yarım kahvesi duruyordur ve bardağın ağzında ruj lekesi vardır. Ama bir gün, bir sabah uyanırsınız ve ev tamamen dün yatarken bıraktığınız gibidir. İşte o zaman, yalnızlığın nasıl bir şey olduğunu anlarsınız.

Bu ev, Bilge'yle yaşadığımızın aksine oldukça minimalistti. Ev dekore edecek biri olmadığım gibi sadece yaşamımı daha konforlu hâle getirecek olan eşyaları hızlıca online sipariş vermiştim. Salondaki büyük duvarda şömine, köşede bugüne kadar bir kere bile açılmamış bir televizyon, şöminenin karşısına ve soluna, pencerenin önüne konumlandırılmış iki krem rengi koltuk ve yerdeki kocaman

beyaz halıdan ibaretti. Belki de aklımdaki tüm o kalabalık düşüncelere yer açmak için evi bu kadar sade döşemiştim.

Tüm olayların nasıl başladığı bir kez daha kafamda döndü. Bu hikâye ben doğmadan çok daha önce, benimle hiç ilgisi olmayan kişilerle başlamıştı ve bir şekilde kendimi olayların merkezinde bulmuştum. Başkasının hikâyesinde başrol oynamak zorunda olan insanlardık. Bizim hikâyemize dönüşmek zorunda olan bir hikâyeydi bu... Bu hikâyenin başlamasında hiç etkisi olmayan ama bu hikâyeyi bitirmek zorunda olan insanlardık.

Tekrar düşüncelerim Kuzey'e yöneldi. Neredeydi, ne yapıyordu, hiçbir fikrim yoktu. Kimsenin nerede olduğunu bilmiyordum. Kim ölmüştü, kim sağ kalmıştı? Hatta sağ kalan var mıydı? Hikâye bitmiş miydi yoksa yeni mi başlıyordu?

Sanki tüm yaşananlar milyon yıl öncesinde kalmış gibi hissediyordum...

Kuzey... Sahip olduğum her şeyi bana veren, aynı zamanda uzun süre önce elimden alan Kuzey Bozkurt. Ailemin ölümünün sorumlusu olan Kuzey Bozkurt. Kuzey Bozkurt'un ve Atakan Barlas'ın babası ile başlamıştı her şey. Av ve Avcı isimleri buradan geliyordu. Başlangıçta tüm İstanbul'a nam salmış iki düşman ailenin hikâyesiydi bu aslında. Yeraltı dünyası dediğimiz, aslında herkesin olduğunu bildiği ama kimsenin bulaşmak bile istemeyeceği bu dünyaya ait iki kök aile vardı. Barlas ailesi ve bu ailenin dostları; insan ticareti, çocuk ticareti, hayvan ticareti, silah kaçakçılığı gibi her türlü pis işlerle uğraşan bir grupmuş. Bozkurtlar ise bu düzeni yıkmak ve yeraltı dünyasını yerle bir etmek istiyorlarmış. Kendilerini bir şekilde adalet savaşçısı olarak ilan etmişler. Kendilerine *Avcı* diyorlarmış. Benim ailem de daha biz doğmadan önce Bozkurtların yanında yer alıyormuş. Ancak Habil ile Kabil'in yüzyıllardır süren bu savaşına bir son veremeyeceklerini anladıkların-

da aralarında bir ateşkes yapılmış. Bozkurtlar ve Barlaslar kesinlikle birbirlerini öldüremeyecekler ama bildikleri her yoldan işlerine engel çıkarmaya devam edeceklermiş.

Bir gün Barlaslar bu anlaşmayı bozmuş ve tüm Bozkurtlardan kurtulmak için bir plan yapmışlar. En başta da Kuzey'in babasını öldürmüşler ve intikam ateşi bu olayla başlamış. Kuzey ve kuzeni Burak, bu olay olduğunda yurt dışındaymış ama haberi alır almaz Kuzey, babasının yerine geçmiş. Bu olay kuzeninin ailesinin de dâhil olduğu birçok ölüme sebep olmuş. Babasını öldüren herkesi tek tek bulup, hepsini acımadan ortadan kaldırarak yeraltı dünyasının en karanlık isimlerinden biri olmuş. Tabii kibri her zaman hatalar yapmasına yol açan Kuzey Bozkurt'un, Barlas'ın iki oğlu olduğundan haberi yokmuş. Bunlardan biri de Atakan'mış. Ve Barlaslara katılan tüm babaların evlatlarını sağ bırakmış. Çünkü onlar masummuş. Babalarının günahlarını çekmek zorunda olmayan çocuklarmış.

İşte biz, o çocuklardık.

Bu olayların üzerinden huzur içinde on iki yıl geçerken; Atakan, Kuzey'in yanında çalışmış ve güvenini kazanmayı başarmıştı. Sonunda Atakan ona ihanet edip bu savaşı kaldığı yerden başlatınca; Kuzey, Atakan'ın sevdiği kadını bulup onu kaçırarak intikamını almayı planlamıştı. Tabii ki Atakan, Kuzey'den çok daha kurnaz olduğu için ablamla olan ikiz derecesinde benzerliğimden faydalanarak ablamı yanına alıp, beni Kuzey'e yem olarak bırakmıştı. Aynı zamanda ailemizi de hedef olarak göstermişti.

İşte hikâyeye giriş şeklim aynen böyleydi. Korkak ve onursuz bir şekilde, bir adamı sevdiği kadınla vurmaya çalışan başka bir adamın saçma planı ve ölümcül bir hatası ile...

Ancak kader denilen kavram, ağlarını ördükten sonra o ağdan kurtulmanız imkânsızdır. Hızla içine çekildiğim bu girdaptan sağ mı yoksa ölü olarak mı çıktığıma hiçbir zaman karar veremedim.

Ailemin katili beni kaçırmıştı ve ben de ona güvenmiştim. Bilge, Atakan'la birlikte kayıplara karışmıştı ve benim onu bulmam için Kuzey'in imkânlarından faydalanmaktan başka bir çarem olmadığını anlamam uzun sürmemişti. Atakan, ailemizi Kuzey'e hedef olarak göstermişti ve Kuzey'in de emriyle tüm ailemizi Bilge'yle gözlerimizin önünde öldürmüştü. Son olarak hatırladığım her şeyi zihnimden bir kere geçirdim. Atakan'ın telefonla bizi arayışını, Kuzey'e onu sevdiğimi söyleyişimi... O son gecemizi...

Hiç konuşmadan sadece bakışarak yan yana yatışımızı... Her bir kıvrımı, her bir noktayı, beni, lekeyi, ayrıntıyı ezberler gibi, sanki ilk ve son kez birbirimize bakar gibi geçirdiğimiz o son gecemizi...

O terk edilmiş depoya gidişimizi, Efla'nın ihanetini, Kenan Baba'nın yardıma olan ihtiyacını ama gidemeyişimizi, Dolunay'ın yaralanışını, Sarp'ın ve İmge'nin gözlerimin önünde ölmesini...

Kuzey'in benden onu affetmemi isteyişini ve sonunda Atakan ve Bilge'yi buluşumuzu...

Kuzey, Atakan'la bir anlaşma yapmıştı. Bizi serbest bırakması karşılığında Kuzey de Atakan'ın kardeşi Ertan'ı serbest bırakacaktı ve ikisi de birbirlerine karşı kozlarını oynayacaktı. Ancak Kuzey yine yanlış kişiyi kaçırmıştı. Elindeki kişi Ertan değildi ve dolayısıyla Atakan bizi bırakmayacaktı.

Aynı anda üç şey olduğunu hatırlıyordum...

Kapıyı kırıp içeri giren kişinin yüzüne hayretle bakarken, üç el farklı silah sesi duydum.

Kalbimin hemen üzerinde korkunç bir acı hissettim.

Tüm sesler yok oldu ve ben karanlık bir kuyunun içine düştüm...

KUZEY

Bu hikâyeyi yazacaksam, sana ve özellikle kendime dürüst olacağım. Hikâyenin ondan önceki kısmının hiçbir anlamı yok. Belki beni daha iyi tanıman için kendimden biraz bahsedebilirim sana... Babasının ve annesinin böyle biri olduğunu, bu işlerle uğraştığını bilmeyen ve normal bir hayat süren Kuzey Bozkurt'tan...

Ben küçükken babam çok yoğun çalışsa da mutlu bir aileydik. Genelde hafta sonları gittiğimiz dağ evleri, kar tatilleri, yaz tatilleri, yurt dışı gezileri ve evcil hayvanlarımla çok mutlu olduğumu hatırlıyorum... Babam her zaman kuzenim Burak ile birlikte üniversite okumamız için bizi yurt dışına yollayacağını söylerdi. Amcamla da arası çok iyiydi. Okulda da başarılı bir çocuktum. Sonunda Burak'la Londra'daki *Ravensbourne University*'nin kayıt şartlarına uygun adaylar olduğumuzdan kayıtlarımızı yaptırıp oraya yerleşmiştik. Aynı evde yaşıyorduk ve aslında en yakın arkadaşım da Burak'tı. Bize sorsalar, babalarımızı büyük paralar kazanan, iyi yatırımcı ve yetenekli iş adamları olarak tanımlardık. Burak tam bir basketbol delisiydi. Bilmiyorum, belki günün birinde onunla tanışabilirsin...

Bense daha çok rafting ile ilgilenirdim ve fena değildim. Piyano çalmaktan, kitap okumaktan, bazen arkadaşlarla bir şeyler içmekten hoşlanan, klasik biriydim. Kolejde değilsem; Londra'daki müzeleri gezip, farklı yemekler denerdim. Sokaktaki kültürleri, tarihî dokuyu, kaldırımların görmüş geçirmiş yaşlı yorgunluğunu hayranlıkla izlerdim. Fotoğraflar çekerdim. Yorgun bir sokağı, yıpranmış bir apartmanı, trafikte kendini kaybeden o insanları, şehrin kendine has görüntülerini bir karede hapsetmeye bayılırdım. Kendi hâlinde huzurla yaşayan biriydim kısacası. Ta ki Burak'ın babasından gelen ailemin ölüm haberine kadar... Daha sonra işlerin başına geçtim, değiştim, zamanla köreldim, duygusuz bir ölüm makinesine dönüştüm ve gerçek bir avcı oldum.

Cehennemin bin kat dibine indim; acıyı, intikamı, ateşi, soğuğu, ölümü, yaşamı, ihaneti, darbeyi, kardeşliği, hırsı ilk elden tecrübe ettim. Yedi ölümcül günahı[1] işledim. Yeraltı dünyasının kralı oldum ve yenildim.

Ama dediğim gibi, hikâyenin ondan öncesinin hiçbir manası yok. İşte, her şeyi biliyorsun; eminim bunu sana verdiği gün, o sana her şeyi önceden anlatmıştır ama hazır olduğunda, bu hikâyeyi bir de benim gözümden okumanı ve senden beni gerçekten anlamaya çalışmanı istiyorum.

Tek isteğim bu.

1. Yedi ölümcül günah, Hristiyanlık inançlarına göre yedi büyük günah, temel günahlar, kardinal günahlar olarak da bilinen, Roma Katolik Kilisesi'nin görüşleri çerçevesinde Papa I. Gregorius tarafından düzenlenen, insanın hayatı boyunca sakınması gereken yedi günahtır. Kibir, açgözlülük, şehvet, kıskançlık, oburluk, öfke, tembelliktir.

BESTE

Dışarıda yağış hızla devam ediyordu. Arka verandadan denize doğru bakıyordum. Huzur dolu bir manzara vardı karşımda. Islanan kumlara ve kömür karası gibi olan dalgalı denize rağmen mükemmeldi. Hatta rağmen kelimesini kullanmam saçma olurdu. Deniz böyle ıslanırken de güzeldi. Sabah açacak gökkuşağını bilerek onu izlemek, kokusunu içine çekmek, kopan o tüm fırtınaları yüreğinle bağdaştırarak onu anlamak çok güzeldi.

Gece yarısını biraz geçmişti. Anlaşılan yine Çağın gelmişti çünkü henüz burada başka tanıdığım biri yoktu.

Kapıya yürüdüm ve direkt açtım. Onu gördüğümde hiç şaşırmadım. Elinde bir şişe şarapla kapıda gülümsüyordu.

"Ne hoş bir sürpriz!"

"Yine çok cana yakın bir günündesin sanırım."

"Sabah solumdan kalktığımı anlamış olman gerekirdi. Bugün pek havamda değilim."

"Saat gece yarısını geçti, artık yeni bir gün."

Gözlerimi devirdim ve geri çekilerek içeri girmesini işaret ettim.

Burayı satın aldığımda kimseyle tanışmak veya arkadaş olmak gibi bir niyetim yoktu. Çağın yan evde oturuyordu ve gelip bana kısaca bir merhaba demek istemişti. Tanışmamız böyle basit ve sade olmuştu. Burada olduğum iki ay içinde bazı ev eşyalarını kurmamda yardımcı olmuştu. Çok zayıf olduğumu ileri sürüp, sürekli yaptığı tatlılardan ve muhteşem yemeklerinden getiriyordu. Onun bu kadar "normal" olması bana kendimi iyi hissettirmişti. Her ne kadar onun deyimiyle ruhsuz olsam da onunla arkadaşlık yapmaktan keyif alıyordum. Ama onun benimleyken nasıl bu kadar rahat olduğunu anlamak biraz güçtü.

"Bazen benimle neden arkadaşlık yaptığını anlamıyorum."

"İnanmazsın ama bazen psikologlar da karşılarında kaşlarını çatarak sadece onu dinleyen ve hiç yorum yapmayan biriyle konuşmak isterler."

"İltifatın için teşekkürler."

"İnan bana, iltifat değildi."

Yorum yapmadan mutfaktan iki bardak alıp geri geldim. Şaraplarımızı kadehlerimize doldururken, "Kafanı kurcalayan ne?" diye sordu.

Ona hiçbir şeyi anlatmamıştım. Anlatamazdım. Zaten bunlar normal bir hayat süren bir insanın anlayacağı şeyler değildi. Muhtemelen ya polisi arar ya da akıl sağlığımdan iyice şüphelenirdi. Zaten değil iki aydır tanıdığım bir adama güvenmek, ömrümde bir kez daha birine güveneceğimi bile düşünmüyordum. Yaralıydım. Bu dünyada en çok güvendiğim kişiden en büyük ihaneti görmüştüm. Kuzey Bozkurt'un bana yalan söylemediği tek bir konu varsa, o da kimseye güvenmemem gerektiğiydi.

"Ablamı düşünüyordum," dedim bir anda. Bu yeni bilgiyle tek kaşı havalandı.

"Ablan var demek... Nasıl biri, anlatsana?"

"Konuşkan, sivri dilli, başarılı, benim aksime dışa dönük ve girişken. İkiz değiliz ama tek yumurta ikizi kadar birbirimize benzeriz."

"Çok merak ettim şimdi... Hiç görmedim daha önce, geliyor mu sana?"

Sorusuyla birlikte elimdeki kadehi sıkıca tuttum. Gerildiğimi hissetmiş olacaktı ki beyazlaşan parmak uçlarıma kısa bir bakış attı. Elimdeki kadehi gevşettim ve dikkatimi tekrar yağan kara verdim.

İstesem bile gelemezdi çünkü Bilge'ye ne olduğunu ben de bilmiyordum...

Tek bildiğim, o gece vurulduktan sonra birilerinin beni hastaneye götürmüş olduğuydu. Hastane çalışanlarından öğrendiğim kadarıyla bir adam gelip beni acile bırakmıştı ve ondan sonra bir daha beni arayıp soran hiç kimse olmamıştı. Bilge ise bu hastaneye hiç gelmemişti.

Neredeyse bir aydır komadaydım ve gözlerimi açtığımda kimse yoktu. Ne bir açıklama, ne bir mektup ne bir mesaj... Bilge yaşıyor muydu yoksa ölmüş müydü, onu bile bilmiyordum. Hastane çıkışında bir avukat gelip elime bir belge tutuşturmuştu. Adıma açılan bir banka hesabında birkaç milyondan fazla vardı ve Kuzey Bozkurt tarafından yatırılmıştı.

"Yanlış bir şey mi sordum?" Endişeli gözlerle bana bakan Çağın'dan bakışlarımı kaçırdım.

"Hayır, buraya gelmiyor."

"Anlıyorum."

Düşüncelerim arı kovanının etrafındaki arılar gibi zihnime üşüştü ama görmezden geldim. Çağın psikolog olduğu için beden dilimi yorumlamış olmalıydı ama sözlü bir yorum yapmadı. Havayı dağıtmak istercesine ayağa kalkıp şömineye bir parça odun daha atarken, ben de boşalan kadehlerimizi tekrar doldurdum.

"Peki ya sen, Çağın?" diye sordum. "Gençsin, yakışıklısın, neden bu sakin yerde yaşamaya karar verdin?"

"Şu an alkollü olmasan bana *yakışıklı* diyeceğini hiç sanmam. Bence bu senin son kadehin olsun."

Güldüm. "Sorumu kibarca pas geçtin."

İki elini havaya kaldırdı. "Hep sen yapacak değilsin ya!" Birkaç saniye bekledi. "Aslında özel bir durum yok. Sahil evlerini seviyorum ve bu evi kelepir bulunca düşünmeden aldım. Zaten kliniğe her gün gitmediğim için merkeze gidip gelmek de zor olmuyor."

"Peki ya ailen?"

"Ailem uzun zaman önce vefat etti. Bir kardeşim de olmadığı için yalnız kaldım işte."

"Benim de ailem ben çocukken vefat etti."

Bakışları yumuşadı. "Üzgünüm. Demek ki evren bizi bu yüzden bir araya getirdi. Birbirimize destek olabilmemiz için."

"Belki," dedim hiç de öyle olmadığını düşünerek. Evren ya da kader ya da adına her ne deniyorsa, hiç kimseyi birbirine destek olsun diye gönderecek kadar iyi niyetli değildi.

"Tuhaf, senin hakkında her gün bir şey öğrenmeye çalışıyorum ama yine de hiçbir şey bilmiyorum."

"Aynı şeyi ben de senin için söyleyebilirim." İlk kez gülümsedim.

"Demek ki ikimiz de anlatmaktan çok dinlemeyi seviyoruz. Tabii benim bu özelliğim mesleğimden geliyor sanırım. Peki ya senin mesleğin ne? Açıkçası daha önce de fark etmiştim, işe gitmiyorsun sanırım? Tabii evden çalışmıyorsan."

Gözlerimi kaçırdım. Yalan söyleyeceğimi bildiğini biliyordum ama her zamanki gibi anlamazlıktan gelecekti. "Evden çalışıyorum. Kitap editörlüğü yapıyorum işte bir yayınevinde. Dosya geldikçe..."

Sanırım alkolün de etkisiyle biraz ileri gitmeye karar verdi. "Evde düzenlediğin birkaç kitapla böyle bir ev alabiliyorsan, ülke ekonomisinde henüz benim duymadığım gelişmeler var galiba."

"Ailemden miras kaldı bir de..." Yalan üstüne yalan söylemek zorunda kalıyordum ve bu beni çok rahatsız ediyordu. Bir kere bu bataklığa girince ve yalanlar her seferinde yenilerini doğurunca daha dibe doğru batıyordum.

"Gizlediğim bir sırrım yok, diyorsun. Yoksa yeraltı dünyasında pis işler çevirerek mi para kazanıyorsunuz, Beste Hanım?" Komikmiş gibi güldü.

Boğazıma takılan şarabı temizlemek için hafifçe öksürdüm. "Yeraltı dünyasını hiç bilmem..."

"Sadece şaka yapıyorum," diyerek ayaklandı. "Her neyse, bu sabah biraz kendini kötü hissettiğini düşünüp sana bakmak için uğramıştım aslında."

"Teşekkür ederim," dedim onu kapıya kadar geçirirken. Birilerinin sizi karşılıksız, bir şey istemeden, bir vaatte bulunmadan, çıkarı olmadan sadece sizi düşündüğü için sıcacık evinden, konforundan vazgeçip yanınıza kadar gelmesi ne kadar büyük bir zahmetti bana göre. Ve aynı zamanda ne kadar büyük bir nimet... Minnettarlıkla bir parça daha gülümsedim.

"Birkaç gün kliniğe uğrayacağım, randevular epey yoğun. Bir şey olursa ararsın."

"Tekrar teşekkür ederim."

Montunun cebine sıkıştırdığı kırçıllı mavi beresini kafasına geçirdi. "Teşekkür etmene gerek yok, bunun adı arkadaşlık." Göz kırptı ve gecenin ıslak, soğuk ve gri aurasına karıştı.

Çağın hakkında ne düşündüğümü bilmiyordum, daha doğrusu şu an bunun üzerine hiç düşünmediğimi fark etmiştim. Oldukça sıradan, olaysız ve basit bir hayat

sürüyor oluşu beni kendine çekmişti. Böyle bir hayat, insanı güvende hissettiriyordu. Başın belada değildi, özgürdün, her an bir olay olacakmış hissi gelmiyordu, gereksiz panikataklar yoktu. Neredeyse Bilge'nin Atakan'la tanışmadan önce ve bizim iyileşmeyi çok denediğimiz, beraber dans kurslarına gittiğimiz, film geceleri yaptığımız o evdeki hayata benziyordu. Tabii önemli bir farkla: Artık Bilge yoktu.

Hastanede gözümü açtıktan birkaç gün sonra odaya alınmıştım ve ondan birkaç gün sonra da taburcu olmuştum. Dediğim gibi, sağlık çalışanlarından öğrendiğim kadarıyla bir adam beni hastanenin aciline bırakıp ortadan kaybolmuştu. Hastane polisi ile başının derde girmesini istemiyordu anlaşılan. Kamera kayıtlarına bakmak istemiştim ama hastane yönetimi buna izin vermemişti. Beni bırakan kimdi? Kuzey mi, Burak mı Mete mi? Yoksa Kuzey'in onlarca adamından birine emanet edilip, yaşamım onlardan birinin ellerine mi teslim edilmişti?

En son gördüğüm, Atakan'ın silahının üst üste iki kere ateşlendiği ve Bilge'nin, Atakan'a doğru koşuyor oluşuydu. Daha sonra bir el daha ateş edilmişti ama o sırada vurulduğumdan dolayı başka birinin de vurulup vurulmadığını bilmiyordum. Vurulduktan yirmi dakika sonra hastaneye getirilmiştim. Göğsümün sol tarafında, sırtıma doğru, mermiye ait 0,4 cm çapında bir giriş deliği ve ön tarafta, sol göğsümün yaklaşık 2 cm üzerinde 0,6 cm çapında bir çıkış deliği vardı. Şans eseri, kurşun göğsümün ön duvarı ile cilt altı yumuşak dokum arasında bir yol izlediğinden kurşun ölümcül değildi. Kurşunun yarattığı *blast etkisi*yle[2] kurşunun izlediği yol enfeksiyon kapmıştı ve parçalanmıştı. Bir ay komada kaldıktan sonra uyanmış ve iyileşmiştim. Doktorların dediğine göre oldukça ölümcül bir yerden vurul-

2. Blast Etkisi olarak bilinen geçici kavite, ateşli silah yaralanmalarında mermi çekirdeğinin yumuşak dokular içinde oluşturduğu basınç dalgalarıdır.

muş olmama rağmen çok şanslı bir şekilde hayatta kalmayı başarmıştım.

Hastaneden taburcu olacağım gün bir avukat odamı ziyaret ederek, bana adıma bir banka hesabı açıldığının bilgisini vermişti. Kuzey Bozkurt bana iyilik ettiğini düşünüyordu sanırım. Yaşadığımı biliyordu. Nerede olduğumu ve hangi hastanede olduğumu tabii ki biliyordu. Bu artık benimle bir işi olmadığının net bir şekilde ortaya koyduğu belgeydi aynı zamanda. *Artık kendinlesin ve al, bu da sana geçimini sağlayacak para mı, demişti?* Ne anlama geldiği üzerine o kadar kafa yormuştum ki binlerce anlam çıkmıştı. Kuzey bu oyundan çekildiğine göre, Atakan ölmüş olmalıydı. Bilge'nin ne olduğu sorusuna gelince bu benim sorunumdu, artık Kuzey'in bununla ilgileneceğini sanmıyordum.

Şu an ne yapıyor olduğunu merak ediyordum. Yerini bilmediğim herhangi bir evinde, adamlarıyla yeni işler mi kovalıyordu? Yine o takım elbisesini giymiş, kıyafetlerinin tek bir zerresi bile kırışmamış hâlde emirler yağdırmaya devam mı ediyordu? Belki de yeni intikam planları yapıp çoktan yeni bir kadını kaçırmıştı bile. Hem bunu daha önce yapmadığını ve bir ilk olduğumu kim bilebilirdi ki?

Paranın üzerine çok düşünmedim çünkü gurur yapmak aptallık olurdu. Bir işim yoktu, bir iş bulana kadar kalacağım tek bir yer bile yoktu, arkadaşım yoktu, bildiğim bir akrabam da yoktu. Birkaç saniye içerisinde kararımı verip lanet parayı cebime koydum. Daha sonra tüm hastaneleri aramaya başladım. Bilge Güngördü isminde herhangi bir yaralı gelip gelmediğini ya da taburcu olup olmadığını öğrenmeye çalıştım. Yaşadığına ihtimal veremiyordum çünkü tanıdığım Bilge yerin bin kat dibinde de olsam gelip beni bulurdu. Ama öldüğüne de ihtimal veremiyordum çünkü ortada ceset de yoktu. Yani ya kaçırılmıştı ya da ölmüştü. Her ikisi de olabilirdi.

Birkaç gün bir hotelde kaldım ve onu bulmak için epey uğraştım. Mezarlıklar müdürlüğüne, online ölüm ilanlarına, yerel gazetelerin ölüm ilanlarına, bankalara, hastanelerin ölüm bildirim sistemlerine kısacası aklıma gelebilecek her yere baktım. Bu isimde tek bir kişi bile yoktu.

Sonunda tekrar bir ipucu bulmak amacıyla o terk edilmiş depoya geri döndüm ve bir şey buldum...

KUZEY

Elimi tuttuğu o anı hatırlıyorum. Gözlerinden fışkıran zekâ pırıltılarının yanı sıra kalbindeki saf ışıkla tıpkı içini görebildiğiniz bir cam gibiydi.

Onu ilk başta gerçekten Atakan'ın sevgilisi zannetmiştim. Kibrim beni öyle harlı bir şekilde ele geçirmişti ki gözümün önündeki hiçbir gerçeği göremiyordum. Ruhumu ele geçiren her bir sözüne, bakışına, davranışına rağmen kız hakkında kafa yormak işime gelmiyordu. Atakan'ın canını yakmanın tek yolunun bu kıza zarar vermekten geçtiğini kafama koysam da bu inandığım her şeye ters düşüyordu. Daha Beste'yi tanımadan bile onunla ilgili kendimle çelişmeye başlamıştım. Kıza bir zarar veremeyeceğimi idrak ettiğimde, kendimi kandırarak kızla oyun oynayabileceğimi düşünmüştüm ama içten içe tek istediğim şey onu korumaktı.

"Gel benimle!" dediğimde Mete'ye bir mesaj yazmıştım. Çığlık atmasını, yardım etmesini, kaçmaya çalışmasını istemediğimden onu bayıltarak eve götürmem gerektiğine karar verdim. Mete arka koltuğa saklandı ve Beste her şeyden habersiz arabaya bindi. Tedirgin olduğunu görebi-

liyordum, saklamaya çalışıyordu ama başaramıyordu. Bir süre sessizce gittik, hiç konuşmuyordum. Zaten duygularımı belli etmeyi ve bir kalbe, vicdana, merhamete, sevgiye sahip olduğumu çoktan unutmuştum.

"Yardımın için teşekkürler. Beni şu sapakta bırakabilirsin," dediğinde kastettiği sapağı hiç duraksamadan geçtim. Sadece bir an durdu ve kontrolü kaybetti. Bunun olacağını bildiğimden soğukkanlılığımı korudum ve Mete hemen onu bayıltmadan önce fısıldadım. "Bir süre bana eşlik edeceksin..."

Bunca kötülük arasında ona kendimce ufak tefek iyilikler yapmaya çalışmıştım hep. Ama bu aynı koskoca bir denize bir kaşık şeker atmaya benziyordu. Denizin o tuzlu tadını asla değiştirmeyecek, onun için hiçbir fark yaratmayacak acınası bir çaba gibiydi. Buna iyilik yapmak denirse, onu ilk götürdüğüm Abant'taki orman evinde en güzel ve en konforlu odaya yerleştirmiştim. Uyanmasını beklerken yatağın karşısında oturmuş, sigara üstüne sigara içip onu seyretmiştim. Daha önce kadınlarla takılmıştım ama ilk defa bir kadın, güzelliği karşısında beni şaşkına çevirmişti. Öylesine masum ve duru bir ifadesi vardı ki hayatımda gördüğüm hiçbir kadına benzemiyordu. Aklımdan geçenleri anlayacak diye korkuyordum. Hiçbir şeyden korkmayan ben, Kuzey Bozkurt, henüz konuşmadığım bir kadın karşısında şimdiden âciz kalmaya başlamıştım ve bu beni çok öfkelendiriyordu.

Beni görünce korktu ve bir şeyler mırıldandı. Sonra daha yüksek bir sesle, "Kimsin sen?" diye sordu.

Ben kimdim?

Belki de bana karşı kullandığı bu ilk anlamlı soru, tüm hayatım boyunca kendime yönelteceğim tek soruydu. İşte Beste benim için hep böyle biriydi.

Benim onu organ mafyası olduğum için kaçırdığımı düşünüyordu. Ya da fidye isteyeceğimi... Ama ona adıyla seslendiğim o ilk an, gerçekten iliklerine kadar korktuğunu anlayabilmiştim. Bir yanlışlık olmadığı için şok olmuş gibiydi.

Atakan gibi biriyle beraber olup evlenmeyi düşünen bir kadın gerçekten bu yeraltı dünyasına bu kadar yabancı olabilir miydi? Şüphelerim her geçen dakika artsa da başka ne gibi bir ihtimal olabileceği aklıma gelmiyordu. Özellikle ona ikiz kadar benzeyen bir ablasının olabilme ihtimali... Gözü kara, korkusuz ve hayatında hiç yanlış bir şey yapmamış, düzgün bir kadın olduğuna yemin edebilirdim. O yüzden ona hakaret edip üstüne gittim.

Her defasında kendini savundu. Dolayısıyla ben de emin oldum. Bu, Atakan'ın kadını değildi. Atakan yine beni oyuna getirmişti. Kadınla ne yapacağımı bilmiyordum. Atakan onu harcamak istediği için bana yem etmişti, dolayısıyla bıraktığım an Beste'yi öldürecekti. Onu özgür bırakmadan dost olabilmemizin ise hiçbir yolu yoktu. Anlatsam da anlamazdı hiçbir şeyi.

Tam o sırada evden kaçtı. O kadar adamı, güvenliği, beni ezip geçmeyi başararak. Yüz ifademi görseydi, kahkahalarla gülerdi. Âdeta öfkeden yaralı bir hayvan gibi kudurmuştum ve onu bulmak, benim için dünyadaki en önemli şey hâline gelmişti. Ona hem kendisinde hayranlık uyandırdığı için hem de içimde filizlenen bu tuhaf duygular için öfke duyuyordum. Hiç ihtiyacım olmayan bir anda gelip tüm dengelerimle oynamış, Atakan'ı bulma konsantrasyonumu yerle bir etmişti. Tek düşünebildiğim kızdı.

Bütün adamlarımla onu aramak için ormana çıktık. So-

nunda Mete'nin bana, "Kuzey, bulduk!" dediği an içimde yükselen sevinç dalgasına engel olamamıştım. Yaşıyordu. Koşarak yanına gittim ve elimdeki el fenerini ona doğru tuttum. Her yeri kan içindeydi ve donuyordu. Elini kesip, bluzundan bir parçayı kestiği yere bağlamıştı.

"Bırak beni..." diye yalvardı.

Bırakamazdım.

Ben olmazsam başına daha kötü şeylerin geleceğinden habersizdi ama başına gelen en kötü şeyin ben olduğunu düşünmesine de aldırmıyordum. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve "Aptal!" diye söylendim. Israrlarından sıkılıp, "Kapa çeneni!" diye bağırdım. "Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Mete alnını kontrol etti ve "Ateşi var," dedi. Elindeki ayna parçasını aldım. Onu kucaklarken dünyanın en narin şeyi gibi dikkatli davranıyordum. Kader her nasılsa yollarımızı kesiştirmişti ve onu korumam gerektiğini biliyordum.

Kulağına doğru fısıldadım. "Ölmeyeceksin... Çünkü seni buldum."

Onu eve götürdüğümde ateşten bilincini yitirmiş hatta gözlerini bile açamıyordu. Onu hızlıca soyarken, omzundan başlayarak sırtına kadar olan dövmelerini fark ederek hikâyesini merak etmiştim. İmge'den aldığım bir siyah geceliği üzerine geçirdim ve güvenilir bir hekim çağırdım. Ona iyi bakılması ve iyileşmesi için elimden geleni yapacaktım. Neredeyse on iki saat boyunca uyanmamıştı ama hiç uyumadan başında bekledim. Yine karşısındaki koltukta, onunla ne yapacağımı bilemeyerek, iyileşmesini isteye-

rek sigara üstüne sigara içmeye devam ediyordum. Hiç sözlü olarak konuşmasak da arkadaşlarım bu durumdan rahatsız olmaya başlamışlardı. Atakan'ı nasıl bulacağıma odaklanmak yerine tüm ilgimi Beste'nin üzerinde sabitlemiştim ve kendimi bundan alıkoyamıyordum. Sonunda uyandığında başucundaki lambayı yakar yakmaz beni fark etti. Dik dik gözlerimin içine, "Bak, nasıl kaçmayı başardım ama!" dercesine baktı ama hiç etkilenmiş gözükmemeye dikkat ettim.

Sinirlenmiş olacaktı ki, "Gizlice beni izlemene gerek yok!" diyerek tersledi.

"Seni gizlice izlediğimi kim söyledi?"

"Karanlıkta ne yapıyordun ki? Rehin olabilirim ama bu kişisel alanıma saygı duymayacağın anlamına gelmiyor."

Hiçbir tepki vermemeye çalışarak suratına baktım. Kişisel alanına saygı mı? Az kalsın gülecektim.

Ayağa kalktı ve bir sigara yakıp dumanını bana doğru üfledi. Onu baştan aşağı süzdüm. Hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Uğruna her şeyini feda edebileceğin, onun için nefes almak isteyeceğin türden bir güzelliğe sahipti. Ve güzelliğinin farkındaydı. Onu beğendiğimi anlayıp anlamadığını merak ettim.

"Kıyafetlerim nerede?" diye merakla sordu.

"Asıl merak ettiğin, aslında kıyafetlerini kimin çıkardığı minik kelebek, yanılıyor muyum?" Kelebek dövmelerine gönderme yaptığım bu cümle karşısında ne tepki vereceğini deli gibi merak ediyordum. O benimle oynarken öylece duracağımı sanıyorsa yanılıyordu. Zekâmı hafife almamayı öğrenmeliydi.

Söylediklerim onda şok etkisi yaratırken, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" gibi bir şeyler zırvaladı. Belki de sabaha kadar onunla bu şekilde devam ettirebilirdim ama ne zaman aşağıdaki insanları ve amacımızı düşünsem, Beste'ye karşı bu şekilde hissettiğim için kendimi suçluyordum.

"Bu kadar yeter! Seni çıplak görsem bile arzulayacağımı mı sanıyorsun?" Ayağa kalkıp sözlerin iyice tesir etmesini bekledim. Ona karşı acımasız olmalıydım. Onu bu işe asla bulaştırmamalıydım. "Sen benim için Atakan'ın artığından başka bir şey değilsin!" dedim öyle olmadığını bile bile.

Yanında duran boş bardağı hiç düşünmeden bana fırlattı. Buna o kadar ani karar vermişti ki son anda yana çekilebilmiştim. Ondaki bu tehlikeli tavırların beni içine çekmesinden korkuyordum. Hem çok tehlikeli hem de çok temizdi. Hak etmeyeceğim kadar iyiydi. Yüzümden ince bir kan damlasının süzüldüğünü hissettim.

Kimsenin artığı olmadığını söyleyerek bana saldırdı. Tek hamlede onu ters çevirdim ve sırtını göğsüme yasladım. Kokusunu içime çektim. Mete telaşla kapıya geldi ama gitmesini söyledim. Bu anda takılıp kalmak, bir o kadar da bu andan kurtulmak istiyordum. Elimden kaçmak istedi ama izin vermedim.

"Sen, kelebek..." dedim fısıldayarak. "Sen ölüme uçuyorsun ama farkında değilsin."

Bir anda onu çevirdim ve kendime doğru iyice çektim. Ama bana oldukça meydan okuyan bir ifadeyle gözlerime baktı. Ruhumu delen, korksa da asla sözünü sakınmayan ve benden asla çekinmeyen Beste...

"Öylece durup ölümümü beklemekten iyidir."

Öylece durması için çok çabalamıştım ama onu ölümden de koruyamadım. "Kimsenin artığı değilim ben!" diye bağırdı. Neredeyse itiraf edeceğini sandım.

"O hâlde kimsin sen?"

Ama itiraf etmeyip oyunu sürdürmeye devam etti. Bense ona bu kadar yakın olmanın beni hissettirdiği duygular karşısında afalladım. Onunlayken her şey yanlış gidiyordu. Onu kendimden ittirdim. "Uslu bir kız olacaksın!"

Başını ellerimin arasına aldım. Bana ne olduğunu anlamıyordum. "Daha fazla oyun yok..."

Daha fazla üzerine gittikçe yalanlarına yalanlar ekliyor ve beni oyalamaya çalışıyordu.

"Duş almalıyım..." diye mırıldandı. "Ve yemek yemeliyim. Artık burada kaldığıma göre temel ihtiyaçlarımı düzenli bir şekilde karşılayabilirsin herhâlde."

Onu algılayamıyordum.

"Duş alacağıma inanmıyor musun?" diye sordu.

İnanmıyordum.

"O kadar korkuyorsan burada kalabilirsin. Nasılsa beni çıplak görsen bile arzulamazsın..."

Banyonun kapısına kadar ilerledi ve sırtı bana dönük şekilde geceliğinin ip askılarını çözdü. Tüm vücudu gözlerimin önünde dururken tek düşündüğüm şey, söylediği son cümlenin koca bir yalan oluşuydu...

Sonunda tüm şüphelerim doğrulanarak ve Beste'nin bir ikizi olduğunu öğrenmiştim. Aslında tüm öğrendiklerim bundan ibaret değildi ve ben korkunç bir şey yapmıştım. Şu anda rehin aldığım bu kadının hayatına on iki sene önce dokunmuştum aslında. Onun hayatına tam on iki sene önce girip dünyasını altüst etmiştim. Mete'yi de yanıma alarak çalışma odasına kapandım. Elimde Beste'nin hâlâ şarjı bitmemiş telefonunu evirip çevirirken; benim sağkoluma, ilk bulduğum adama, her şeyi paylaştığım, canımı emanet edecek kadar güvendiğim bu adama ne kadar aptal olduğumu, Beste sandığımız kızın aslında Atakan'ın sevgilisi olmadığını, Beste ile ablası Bilge'nin aslında kim olduğunu açıklamak üzereydim. Derken Beste'ye bakması için gönderdiğim İmge, "Kuzey!" diye bağırdı. Anında yerimden fırlayarak kapının önüne çıktığımda, İmge'nin boynuna bıçak dayamış olan Beste'yle göz göze geldim. Hemen arkamdan Mete dışarı fırladı ve sevgilisi İmge'yi o şekilde gördüğünde okkalı bir küfür savurdu.

"Yaklaşmayın!" diye bağırdı. "Yoksa kızın şah damarını keserim ve bu konuda ciddiyim!"

Hiçbir bok yapamayacağını bilsem de sesimi çıkarmadım. Mete belindeki silahı çıkartıp Beste'ye doğrulttuğunda, daha demin canımı bile emanet edeceğim adama hissettiğim kızgınlık beni sinirlendi. Beste ne kadar ciddi olduğunu göstermek için bıçağın ucunu nazikçe İmge'nin boynuna batırdı. Süzülen kandan sonra Mete'nin onu öldüreceğinden gram şüphem yoktu, o yüzden zihnimde küçük bir telaş ayaklandı.

"Kaldır silahı," diye emrettim sakince.

"Kuzey, saçmalama!" diye bağırdı.

"Kaldır!" diye yineledim. Çünkü Mete'nin, Beste'ye zarar verme ihtimali beynimi kemiriyordu ve birazdan işler bombok olacaktı. Mete bir küfür savurup silahını beline koyduğunda rahat bir nefes aldım.

Beste bizi dışarıya çıkarıp kaçma planını beceriksizce kurgularken, elimdeki telefonun çalmasını ben dâhil kimse beklemiyordu. Arayan kişi Atakan'dı. Önce bakışlarımı, sonra telefonu Beste'ye yönelttim. Ve o yine beni şaşırtmayan kararlılığıyla, "Aç," diye emretti.

"Aç ve hoparlöre al."

BEŞTE

O eski depoya uzaktan bakmak bile yeterince zordu.

Tüm o yaşananlar tekrar canlanmıştı hafızamda. Sanki hayalet olup hepsinin yanına tek tek uçuyor, her şeyi baştan yaşıyor gibiydim.

O gece arabadan İmge ile birlikte indiğimiz yere gelerek öylece durdum. Her şeyi başlatan ve ihanete uğradığımızı anladığımız o ilk silah sesini tekrar kulaklarımda hissederek irkildim. Kollarımı bedenime bağladım ve ağlamamaya çalıştım. Her zamanki gibi güçlü olmalıydım. Yaralanmış ve artık uçamayan ama kaderine boyun eğip bir günde ölmemeyi başaran bir kelebektim artık.

Vurulan Kenan Baba'yı ve yardımına koşamadığımız, ölürken izlediğimiz o anı düşündüm. Az ileride Sarp'ın alnının ortasından vurulduğu yere baktım. Şimdi kimsenin olmadığı bu yerde, kurumuş otların üzerinde rüzgâr her şeyi gizlercesine esiyordu. Kafamı kaldırıp deponun çatısına baktım. Daha sonra İmge'nin öldüğü yere değdi gözlerim... Gözümden bir damla yaş istemsizce süzüldü. Yas bile tutamamıştım onun için. Bu kadar kötülüğün içinde tek bir damla iyilik varsa, o benim için İmge'ydi. Bana son anda

bile yardımcı olmaya çalışmasını, bir şeyler anlatmaya çabalamasını hatırlarken kalbim sızladı. Dünya bu kadar acımasız bir yer olmak zorunda mıydı? Dünyam bu kadar acımasız olmak zorunda mıydı? Sevdiklerini kaybetmiş her insan gibi ben de kendimi yarım ve yalnız hissediyordum. Hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını bilerek nefes alıp yaşamaya devam etmek çok zordu. Kafanda onlarca senaryo beliriyordu. Sonucu değiştirebilecek binlerce an geliyordu aklına ve sen en yanlış tercihleri yapmış olmaktan nefret ediyordun. Kendinden bile nefret ediyordun.

Âdeta anılardan kaçarcasına deponun kapısına gittim. Uyduruk bir asma kilitle kilitlenmişti. Yerden aldığım bir taş parçasıyla kilidi kırdım ve içeri adımımı attım.

Dördümüzün o gece kilitlendiği odaya girdiğimde boğazıma bir yumru oturdu. Kuzey affedilmeyi beklerken, içeri Atakan ve Bilge girmişti. Bilge'yi o ilk gördüğüm an, kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atmıştı. Sonunda onu görmek, iyi olduğunu ve yaşadığını bilmek, kollarımda hissetmek yaşadığım her şeye değdiğini hissettirmişti. Sonunda onu bulabilmiştim.

Artık oyun yoktu, kaçış yoktu, kovalamak yoktu. Tüm sırlar açığa çıkmıştı ve yolun sonuna gelmiştik. En son Bilge'nin bana bir şeyler anlatmak için gözlerini açtığını anımsadım. Bu, onun bana bir ipucunu yakalamam gerektiğini anlatmak için kullandığı mimikti. Gördüklerim ise şunlardı:

Atakan'ın üzerine koştu, kapı kırılarak açıldı ve içeri Efla girdi...

Atakan'ın iki kez silahı patlarken, başka birinin daha ateş ettiğini duydum. Ve benim bundan sonrasına dair hiçbir fikrim yokken gözlerim kapandı.

Ve ben, Bilge'yi tekrar kaybettim.

Efla...

O gece bize ihanet eden Efla, bir sebepten dolayı elin-

de bir silahla geri dönmüştü. Her şey çok karmaşıktı. Beni vuran Efla mıydı? Oraya sırf beni yok edebilmek için mi geri dönmüştü? Kuzey'in sadece onun olabilmesi için, aralarından çekilebilmem için yaptığı plan bu muydu? Ya da Bilge'yi vurmuştu, sırf benim canımı da acıtabilmek için... Hem mantıklı hem mantıksız geliyordu ve ben sorularıma cevap bulamadığım her an kafayı yiyecek gibi oluyordum.

Bilge en son buradaydı. Birisi -ölü ya da diri- onu buradan alıp bir yerlere götürmüştü. Kuzey'i bir şekilde bulup ona neler olduğunu sorabilirdim. Hesabıma para gönderdiğine göre o da yaşıyordu. Ama bunca şeyi öğrendikten sonra kendimde o gücü göremiyordum. Kuzey'le yüzleşmek istemiyordum. Âcizlik gösteremeyecek kadar âcizdim aslında. Başka bir yol olmalıydı.

Bilge'yle sarıldığımız yere, karşımda Bilge varmış gibi çöktüm. Yerde hiç kan lekesi yoktu. Muhtemelen polisler gelip her şey sonladıktan sonra deponun sahibi her yeri temizletmişti. Şu anda burada olması için her şeyimi verirdim. Alakamız bile olmayan meselelerin içinde bizi bize bırakmamışlardı. Gözlerim hızla dolarken acı içinde ellerimi yere koydum ve ağlamaya başladım. Yerdeki bir şey dikkatimi çektiğinde durdum ve dikkatle ona baktım. Zemine sivri bir şey ile bir yazı kazınmıştı. Dikkatlice eğildim ve anlamaya çalıştım.

Şile

Ş harfini gördüğüm an bir zafer kazanmışçasına belki de ilk kez gülümsedim. Yazının üstüne dokundum ve Bilge'yi hissetmeye çalıştım. Belli ki Bilge bana o gün bunu

anlatmaya çalışıyordu. Ş harflerini hep dolar işareti gibi yapardı ve ben de bunu çok saçma bulurdum. Bu yazının ne olduğunu başta anlayamadım. Geometrik bir şekil miydi? *Sil,* mi yazıyordu? Virgül yapmak için uğraşması çok saçma olurdu. Baştaki harfin Ş olduğuna bile emin olamadım. Ya da *dolar ile* mi demeye çalışmıştı? Bu da çok mantıksızdı.

Ama sonra birden dümdüz okudum.

Şile.

Sonra hiç düşünmeden Şile'ye yerleştim çünkü Bilge'nin bildiği bir şey vardı ve benim onu bulmam gerekiyordu.

KUZEY

Atakan, "Kuzey Bozkurt," dediği anda sırtımdan aşağı bir ter damlası süzüldü. Herkes yüzüme bakıyordu. Herkesin, her şeyin, her olayın, her kararın, bu evde yaşayan arkadaşlarımın, kapının önünde bekleyen tüm adamlarımın canından ben sorumluydum. Bir demir kadar sağlam ve güçlü olmam gerekiyordu. Her şeyle başa çıkmak, soğukkanlılığımı korumak, bu insanlara umut olmak zorundaydım. Hiçbir tepki vermedim, veremezdim.

"Barlas..." dedim sakince. "Gelip bir kahvemi içmeye ne dersin?"

"Beste'nin telefonu elinde olduğuna göre onu öldürdün ve kanıtları yok etmeye çalışıyorsun?"

"Belki de..." Ama bunun koca bir yalan olduğunu o da biliyordu. On iki sene boyunca her anımda yanımdaydı ve ben ona güvenmiştim. Ben onu tanımıyordum ama o beni tanıyordu.

Güldü. "Onu öldürmediğine bahse girebilirim. Sen bunu yapamazsın. Zaten pek kolay lokma değil, ha?"

Gözlerim Beste'ye ve ardından elindeki bıçağa kaydı.

Kimdi bu kız? Onu çözmek imkânsızdı ve her geçen gün ona olan hayranlığım katlanarak artıyordu.

"Elinde çok değerli bir şeyimi tuttuğunu sanıyorsun, değil mi? Vazgeçemeyeceğim, onu almak için senin karşına çıkacak kadar aptallık yapacağım birini?"

"Aslında sanmıyorum, bundan eminim," diye cevaplamıştım bu soruyu. Onun Beste'yi kastettiğini sanmıştım ama yanılmıştım. Ve elimde Ertan'ın olduğunu söylemiştim. O da bana, "Belki de bu iflah olmaz öz güvenin kaybettiriyordur sana," demişti.

Aslında başından beri Bilge'yi bildiğimi de Ertan diye bana yem olarak bıraktığı, güvendiği Rhys Evans kimlikli bir adamın elimde olduğunu da biliyordu. Benimle gerçekten aklıma bile gelmeyecek şekilde büyük bir oyun oynuyordu ve hâlime gülüyordu. O zamanlar nasıl da salaktım! On iki sene gibi bir süre içinde planlar yapıp, her bir ayrıntıyı ilmek ilmek kafasında kuran bir adamla birkaç ay içinde yaptığım planlarla başa çıkabileceğimi sanmak nasıl bir gafletti! Öyle detaylı bir rol yapıyordu ki Ertan'ın elimde olduğunu söylediğimde bana hiddetle cevap vermişti. Derken İmge o bombok telefon konuşmasının ortasında Beste'yi alt edip yüzüne bir tokat indirdi. Kendi yüzüme inmiş gibi irkildim. Hiçbir şey düşünmeden İmge'yi, Mete'ye doğru fırlattım ve elimdeki telefonu paramparça ettim. Atakan'a odaklanamayacak kadar gözüm dönmüştü.

Karşımdaki insanlar Mete ve İmge'ydi ama kendimi tutamıyordum. O an Beste'nin canını yaktığı için ben de İmge'nin canını yakmak istiyordum. Sertçe yüzünü tuttum ve kendimi sınırlamaya çalışarak, "Bir daha asla misafirlerimize böyle kaba davranma!" dedim. Mete şok olmuştu. Dahası benden gerçekten korkmuşlardı. İki günlük bir kız için kaç senelik yol arkadaşlarıma böyle davrandığım için kendimden nefret ediyordum ama elimde değildi. Beste'nin melodisine kapılmış, sürüklenerek gidiyordum.

Mete ve İmge merdivenleri çıkarken, bana ne olduğunu anlayamıyordum ve paniklemeye başlamıştım.

"Benim Bilge olmadığımı nasıl çözdün?" diye sordu Beste sanki bir önemi varmış gibi. Şimdi gerçekten bu kadar kaosun içinde bu, ufak bir detay gibi geliyordu ve ben çok yorgundum. Sinirli, bıkkın ve yorgundum. Tüm bu oyunlardan bıkmıştım.

"Ne fark eder?" Söylediklerine gülümsedim. Onu serbest bırakmak istedim. Yörüngemi değiştirmesine, beni amacımdan saptırmasına, rüzgârına kapılmama bir son vermek istedim. O güzel ağzından çıkan sözlerin gerçek mi ya da yalan mı olduğunu artık düşünmemek istedim. Masum birini kaçırdığım için beni suçlamasından, amacımı bilmeden konuşmasından, beni mafya babası ilan etmesinden bıktığımı fark ettim.

"Beni rahat bırak!" diye bağırdığında kollarımı önümde birleştirdim. "Kapı orada!"

İnanmayan gözlerle bana baktı. Dalga geçtiğimi düşünüyordu. Dahası korkmuştu. Yerinden hiç kıpırdamadan orada öylece dikiliyordu.

"Gitsene!" diye bağırırken tüm kalkanlarımı indirdim ve hiçbir zaman yapmadığım şekilde içimden ne geçiyorsa söyledim. "Günlerdir bunun için uğraşmıyor musun? Kendi canın için, sen de masum birinin canına kastetmedin mi sırf buradan kurtulmak için? Bana kızıp lanetler okurken, sen de aynı hataya düşmedin mi? Daha fazla beni suçlama ve git şimdi!" Cebimden arabamın anahtarını çıkardım ve eline tutuşturdum. "Git!"

Kararsız adımlarla bahçeye yürüdü. Çift kanatlı büyük demir kapının önünde ona bakarken, nereden bilebilirdim bu cümlenin gerçekten doğru olduğunu? "Bu kapılar bir daha asla sana açılmamak üzere kapanacak ve söz veriyorum, bir daha beni görmeyeceksin..."

Çalışma odama geçtim ve başımı ellerimin arasına al-

dım. Başından beri büyük bir hata yapmıştım ve Beste'yi, Bilge sanıp kaçırmıştım. Onların kim olduğunu bile bilmeden öylece fütursuzca... Aslında hayatlarını mahvettiğim bu kızları daha fazla bu işe bulaştırmamam gerekiyordu. İşte şimdi her şey normale dönmüştü. Beste'yi korumak bana düşmezdi, hayatına kaldığı yerden devam etmeli ve ablasını bulmak için her normal insan gibi polise başvurmalıydı. Onu serbest bırakarak en doğru şeyi yapmıştım ama neden bu bana yanlış hissettiriyordu? Neden asıl en büyük hatayı şimdi yapmış gibi hissediyordum?

Birkaç dakika içinde güvenlikten sorumlu adamım Alper aradı. Beste'nin eve giriş yaptığını söyledi. Aynı anda hem bir rahatlama hem de bir rahatsızlık duydum. Yine de, "Kapıyı kesinlikle açmayın!" diye emrettim. Ama bu Beste'ydi. Tanıdığımı düşündüğüm o kız. Dikbaşlı, inatçı ve tuttuğunu koparan biriydi ve o an bile emindim ki bu eve geri gelecekti. Kapıyı tıklatmaları yumruklara dönüştü ve avaz avaz bağırmaya başladı. Muhtemelen az önce yaşadıklarımızdan ötürü Mete ve İmge ne olduğunu sormaya gelmemişti ama yukarıdan beni yargıladıkları o tatsız enerjiyi hissedebiliyordum.

Birden içinde bulunduğum odanın bir camı inanılmaz yüksek bir sesle binlerce parçaya ayrıldı ve önüme kocaman bir taş düştü. İrkilmek şöyle dursun, bu beni güldürdü. Kendisini zorla kaldırıp içeriye atmaya çalıştığını görebiliyordum ama o beni görmüyordu. Sonunda içeri girmeyi başardığında keyifle bir sigara yaktım. "Neden hiç uslanmıyorsun?"

"Seninle kalmak istediğime karar verdim," dedi kendinden emin bir şekilde. Söylediklerinin gerisini dinlemedim. Vicdan azabı beynimi ele geçirdi. Bana neden benimle kalması gerektiği hakkında bir şeyler uyduruyordu. Zaten hiçbir şey söylemeyip, "Canım öyle istiyor," bile dese kabul edecektim. Bu saatten sonra onu asla bırakamazdım. Dikkatsizliğim ailesinin ölümüne, ablasının kaçırılmasına

ve şu an hayatının boktan bir cehenneme dönmesine sebep olmuştu. Onu korumak benim birinci önceliğim olacaktı. O konuşmaya ve ben de saçma cevaplar vermeye devam ederken düşündüm. Neden bu kızı böylesine bir koruma içgüdüsü ile doluydum ve neden ona her baktığımda kalbimin buz tutmuş parçaları birbirlerinden ayrılıyordu? Sanırım eninde sonunda ona âşık olacağımı ve işlerin bu noktaya geleceğini biliyordum ve o yüzden söylediklerini kabul etmem için bir şartım olduğunu söyledim.

Bir şartım vardı ve bana söz vermesini istiyordum.

Her şey bittiğinde kefaretimi ödemiş olmayı ve beni affetmesini istiyordum. Ama bunu tabii ki ona o an açıklayamazdım.

Tüm bunları düşünürken, Atakan beni yok etmek için ilerlemeye devam ediyordu. Evin neredeyse tüm camları insanı sağır edecek bir sesle patlarken; aynı anda tüm gece kulüplerim, işletmelerim, fabrikalarım silahlı baskına uğramıştı. Anında Beste'ye yöneldim. Onun dehşet içinde olduğunu görebiliyordum. Hayatında ilk defa böyle bir şeyle karşılaşan birine göre yine de soğukkanlı olduğunu söyleyebilirdim. Bir yandan onu ne pahasına olursa olsun korumam bir yandan da adamlarımın yanında olmam gerekiyordu. Beste'yi neredeyse kucağımda taşır gibi bodrum katına sürükledim. En azından burada hiç cam çerçeve olmadığı için bir nebze de olsa güvendeydi. Ben gelene kadar yerinden ayrılmamasını emrettim ve az önce gitmediği için içimden şükrettim. Tamamen şansa bağlı olarak ölmemişti. Eğer arabayla şehre doğru gidiyor olsaydı, Atakan onu kesinlikle öldürürdü. Demek ki yaşaması gerekiyordu. Tanrı buna karar vermişti.

Sonra yukarı çıktım ve cehenneme adımımı attım. Tekrar aynı şeyi yaptım: Barlas'a çalışan herkesi tek tek gebertim. O evden derhâl ayrıldık. En başından beri Atakan'ın burada olduğumu bildiğini biliyordum ama yine yanlış

bir karar vererek bunca adamımın ölümüne sebep olmuştum. Kendisine çok güvenen bir ahmaktan başka bir şey değildim. Artık herkesi güvenli bir yere taşımanın vakti gelmişti.

Acaba her aldığım karar gibi Beste'yi de yanımda tutmak yanlış mıydı? Tekrar zarları attım ve kararı Tanrı'nın vermesi için kumar oynadım. Beste'ye tekrar kalması ve gitmesi arasında bir seçenek sundum çünkü sonucu ne olursa olsun, bunun sorumluluğunu kendime değil, kadere bağlamak istiyordum. Eğer gitmeyi seçerse, onu yurt dışında güvenli bir yere yerleştirip tüm olaylar son bulana kadar orada saklayacaktım. Gözümden uzak olması, kalbimden de uzak olması anlamına geleceği için rahatlayacaktım. Daha sonra ona hiçbir şey anlatmak zorunda kalmayacaktım. Ailesinin ölüm kararını verdiğimi, orada da koca bir hata yaptığımı söylememe gerek kalmayacaktı. Ablasını bulup ona verecek ve sonsuza dek hayatından çıkacaktım. Ama kalırsa... Her şey boka saracaktı ve ona her şeyi açıklayacaktım. Hiçbir zaman güvende olmayacak ama onu hayatım pahasına koruyacaktım. Kaçıp gitmesi için dua ettim ama Tanrı kalmasına karar verdi. Çünkü hiçbir insan kaderinden kaçamazdı.

O saatten sonra beynim sanki ikiye bölünmüş gibi yaşamaya başladım. Beynimin bir tarafında Atakan ve Bilge'yi bulmak, bir tarafında ise tamamen Beste'yi korumak vardı. Beste yanımda kalmak için zırvalarken, aslında bir yerde mantığıma oturan bir şeyi söylemişti. "Senin hayaletin olabilirim," demişti. Barlasların yandaşlarının sağ bıraktığım çocuklarını tek tek bulmam gerekiyordu. Beste benden on yaş genç ve güzeldi. Daha da önemlisi bu yeraltı dünyasından hiç kimse onu tanımıyordu. Güzelliğiyle herkesi etkileyip ağızlarından laf alabilirdi. Basit ama etkili bir plan olduğunu düşündük.

Beste'ye karşı hissettiğim ve algılayamadığım tüm duyguları bir kenara bıraktım. Ona en pahalı elbiseleri, en

pahalı mücevherleri, en pahalı kozmetik ürünlerini satın aldım. Onun hak ettiğini düşündüğüm ne varsa parayla halletmeye çalıştım. Ve sonra onu müzayedeye göndermeye karar verdim. Atakan'ın ortaklarından birisinin izini sürmüştüm. İsmi Mert Salaş'tı. Zengindi ve şu pahalı tabloların meraklısıydı. Beste'yi yem olarak kullanıp ağzından laf almasını sağlamaya çalışıyorduk.

Hislerimi görmezden gelerek akıllıca olanı yapmaya çalıştım. Ama o gece, onu o baştan çıkarıcı elbise ile gördüğümde... Sanırım o an, ona âşık olduğumu kesin bir şekilde anladığım andı. Onu sanki içime çeker gibi bedenine değil, aynı zamanda ruhuna da sahip olmak ister gibi büyük bir açlıkla inceledim. Daha sonra Mete içeri girdi. İmge'ye deli gibi âşık olduğunu bilmeme rağmen Mete'nin Beste'ye olan bakışı beni sinir küpüne çevirdi. Onun çok güzel olduğunu düşündüğünü görebiliyordum. Daha onu Mete'nin bakışlarıyla bile paylaşamıyorsam, şu Mert denen sikik kafalı herifin yanına nasıl yollayacağımı bilmiyordum. Kendimle çelişiyordum, çıldırıyordum. Sinirle Beste'yi arabaya sürüklemeye başladım. Lanet olsun, onu kıskanıyordum!

Açık arttırma alanında onu tepede bir yerlerden izledim. Fark ediyor muydu, bilmiyordum ama herkesin gözü ondaydı. Pis, izbe ve karanlık bir çukurun ortasına sızan gün ışığı gibiydi. Güzelliğini görmemek için kör olmanız gerekiyordu. Sinirlerime hâkim olmaya çalışarak bekledim. Bana kalsa çoktan Beste'yi eve göndermiştim ama diğerlerine bu durumu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Ona âşık olduğumu kendime bile itiraf edemezken, canlarını bu yola koymuş yol arkadaşlarıma Beste'ye âşık olduğumu nasıl açıklayabilirdim?

BESTE

Müziğin başlama tuşuna basıp Çağın'ın getirdiği şarabı direkt kafama diktim. *Can You Hold Me* şarkısı kulaklarımı doldururken hiç ağlamadığımı fark ettim. Yas tutmamıştım, ağlamamıştım, güçlü duruşumdan bir an bile ödün vermemiştim.

Şarkının sözlerini dinledim.

Kalbimde bir yırtık varmış gibi hissettiriyor

Kayıp parçam gibi

Şu an hissedemediğim

Denedim, denedim, denedim

Ve sonunda dizlerimin üstüne çöktüm ve her şeyin yasını tutmak için kendime izin verdim.

Yüzümdeki gözyaşlarını silemiyorum

Eğer yalnızlık böyle bir şey ise tek tattığım o

Ağladığımı duyuyor musun?

Ağlıyorum

Beni tutabilir misin?

Beni kollarına alabilir misin?

Tekrar kaybettiğim Bilge'ye, İmge'ye, diğer ölenle-

re, Kuzey'e, eski Beste'ye, en ç... ...n.
Kaybettiğim zamana, inanca, duygulara, sevgiye, güvene, dostluğa, kardeşliğe, aşka, tutkuya her şeye veda ettim. Ve yalnızlığıma kaldırdım elimde tuttuğum şişeyi... Kuzey'e ve bana olan ihanetine, bana söylediği yalanlarına, hâlâ ona âşık olmama ama asla birlikte olamayacağımıza...

Sadece bana kollarını sar, kollarını
Başka bir yerde olmak istemiyorum
Karanlıktan kurtar beni, karanlıktan
Tek başıma yapamam
Kollarını etrafıma sar
Aşkının beni ele geçirmesine izin ver
Kayboldum...

Sonunda dayanamadım. İçime attığım her bir keder, derinlerden taşarak gözlerime doluştu. Orada kaç saat öyle ağladığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Kollarımı bedenime dolamıştım ve kendimi uyuşturduğuma emin olana kadar içmiştim. Yalnızdım, ne yapacağımı bilmiyordum, korkuyordum, terk edilmiştim ve sorularla doluydum. Tutunacağım tek bir dal varsa, o da Bilge'nin bir yerlerde hâlâ nefes alabiliyor oluşuydu.

Kapım çalındığında yerimden korkuyla sıçradım. Saat 03.50'yi gösteriyordu. Çağın'dan başka burada tanıdığım kimse yoktu. Acaba ona bir şey mi olmuştu? Yerimden hızla kalktım ve kapıya doğru koştum. Kim olduğunu bile sorgulamadan kapıyı açtım ve dizlerim titredi.

"Beste?" dedi karşımdaki adam. "Seni bulmak zor oldu." Bir elini kapının pervazına dayamıştı. Üstü yağmurdan dolayı sırılsıklamdı. Yüzünden yere damlayan damlaları sildi ve bana net bir bakış attı.

"Konuşmamız lazım..."

KUZEY

Beni hiç şaşırtmayan bir şekilde Beste kolaylıkla adamı buldu, yanına oturdu ve açık arttırma başladı. Mert'le kıyasıya bir mücadeleye girmiştik. Bir ara Beste ayaklandı ve geri oturdu. Bir şeylerin ters gittiğini görebiliyordum ama tek odaklanabildiğim, o herifin Beste'nin bu kadar yakınında oturuşuydu. Tabloyu yüksek fiyata alması için onu kışkırtmaktan çok neredeyse onun yıkılması için tabloyu satın alacaktım. Mete'nin sinirli bakışlarıyla bakışlarım çarpışınca sakinleşmeye çalıştım. Ne bok yiyordum? Tabloyu ona bırakmalıydım, konuşması için keyfinin yerinde olması gerekiyordu. Mert'le düşmanca bakışmayı bırakıp yerimden ayrıldım. Bu bok suratlının ve yanındaki ayı cüsseli herifin şampanya patlatmasını izledim. Kimsenin beni göremeyeceği kadar kuytu bir yere pusmuştum. Ama Mert, Beste'yi belinden tutup kendine çektiği anda daha fazla izleyemeyeceğimi biliyordum. İmge'ye, gidip Beste'yi alması için el işareti yaptım ve aracıma ilerledim.

Ama Mert tabii ki Beste'nin peşini bırakmadı ve onu yakaladı. Okkalı bir küfür savurarak planımı açık etme pahasına oraya gitmeye kalktım.

"Ne bok yiyormuşum?"

"Kuzey!" dedi sinirle dişlerini sıkarak. "Kendine gel! Beste'yi bizim yolladığımızı açık edeceksin. Bizim Atakan'ın peşinde olduğumuzu anlamamaları gerekiyor. Yoksa Atakan'ı bulmamız çok daha zorlaşacak. Bırak, adamlarımızdan biri, *bu benim kadınım,* falan diyerek elinden alsın."

"Ya alamazsa?"

"Bu seni neden bu kadar korkutuyor?"

Daha fazla vakit kaybedemezdim, benim hemen Beste'yi bulmam gerekiyordu. Yukarı çıktım ve ona ayrılan özel odaya en az yirmi adamla birlikte daldım. Beste korkmuş ve yarı çıplak hâlde yatakta oturuyordu. Onu öyle gördüğümde hissettiğim şeyin ne olduğunu şu an bile aynı duygularla ruhumda hissediyorum. Onu öyle görmek beni yerle bir etmişti. Anında Mert'i duvara yapıştırdım ve silahın namlusunu boynuna dayadım. Onu gebertmek ve küçücük beynini dağıtmamak için tek bir sebep bile yoktu. Sonunda mantığım öfkeme galip geldi ve ağzını dağıtarak öfkemi biraz olsun dizginlemeye çalıştım. Beste'yi de oradan alarak çıkarken, kime kızgın olduğumu bilmiyordum. Böyle giyinmeseydi, bu kadar baştan çıkarıcı ve güzel olmasaydı, bunların hiçbirinin olmayacağını düşündüm. Tüm öfkemi ondan çıkarırken saçmaladığımı biliyordum ama onu suçlamak, ona kızmak, onu sinirlendirmek kendimden uzak tutmanın en güvenli yoluydu. Araba birden fren yaptığında onu kollarımın arasına aldım. Dudaklarımız o kadar yakındı ki tatlı nefesi nefesime karışıyordu. Daha da kötüsü, onu öpmek için delice bir arzu duyuyordum.

Neredeyse onu öpecektim ama beni ittirdi...

Beste korkusuzca bana hakaretler yağdırıyordu. Senelerdir yeraltı dünyasının leş gibi adamlarını karşımda titretmiştim. Herkes benim "pürüz" diye tanımladığım her

şeyin anında yok edileceğini bilirdi. Bunca sene o kadar acımasızdım ki en tehlikeli olarak tanınan adamlar bile önümde saygıyla eğilmeyi öğrenmişlerdi. Bazıları benim insan bile olmadığımı söylerdi. Ruhsuz bir canavardım ve öyle olmak için elimden geleni yapıyordum. Tek bir yanlışı ile herkesi harcayabilen, dost edinmeyen, düşmanı olunmak istenmeyen, takıntılı ve vahşi bir adamdım. Beni herkes böyle tanırdı ve emrimdeki yüzlerce adam ben izin vermeden bana bakmaya bile korkardı.

Sonra bir gün bir kadın geldi. Tüm tabularımı yıktı ve bu camianın en korkusuz adamının bile bana söylemeye çekineceği her şeyi, ağzına gelen her kelimeyi yüzüme söylemeye cüret etti. Ve ben bırak onun kılına zarar vermeyi, kılına zarar verecek tek bir toz zerresine dahi katlanamıyordum. Bana fütursuzca hakaretler yağdırmaya devam ederken, sürücünün omzuna dokundum. Birazdan kadını alnının tam ortasından vurarak geberteceğimi düşünüyor olmalıydı ki omuzları kasılmıştı. Elinden gelse, Beste'nin hayatını kurtarabilmek için ona bir tane çarparak bayıltırdı. Komiktir ki adamın omzuna dokunduğum anda, Beste de sürücü için aynı şeyleri düşünüyordu. Bu aslında arabayı durdur deme şeklimdi lakin Beste bana ettiği bu hakaretleri duyduğu için onu infaz edeceğimi sanıyordu. Bense daha fazla rezil olmak istemiyordum sadece.

Hepimiz aşağıya indik. Şu an sürücüye silah doğrultsam, önüne geçip hiç tanımadığı bu adamı bana müdafaa edecek kadar gözü karaydı. Dağ evinin önüne geldiğimizde hızlıca el frenini çektim ve onu arabadan sürükleyerek çıkardım. Dostlarımın beni izlediği gerçeği umurumda bile değildi.

Arkamızdan koşarak gelen Mete, "Kuzey!" diye bağırdı. "Yapma Kuzey! Bu kızı bir yere yerleştirelim, güvende olsun. Bırakalım. Anlatamıyoruz, bari bırakalım. Uzak olsun her şeyden."

İşte bu aslında Beste'nin onun hakkında sakladığım sırları öğrendiği ilk andı. Birazdan Mete'nin onun ailesi hakkındaki gerçekleri söyleyeceğinden, Atakan'ın onun ailesini bana düşman gibi gösterdiğinden ve benim hiç araştırmadan Atakan'a güvenerek onları öldürme emri vermemden bahsedeceğinden öyle korktum ki kendimi kaybettim. Önce belimdeki silahı çıkararak en iyi dostuma doğrulttum, daha sonra onun boğazına yapıştım. İşlerime karışmamasını emrettim. Aslında keşke onu dinleyebilseydim. Ama o an doğru dürüst düşünme yetimi tamamen kaybetmiş durumdaydım. Beste, Atakan'ın Bilge'yi gerçekten sevdiğini düşünüyor olacaktı ki tamamen onun yerini bulmaya odaklıydı. Kendi hatalarımı görmeyip onun hata yapma olasılığından korkarak, ona Bilge'nin sandığı kadar güvende olmayabileceği bilgisini verdim. Tahmin ettiğim gibi bu onun intikam ateşini daha da alevlendirdi.

Durmaksızın her an, her bir detayı yorumlayıp bilmeceyi çözmeye çalışıyordu. Sonunda her şeyi çözeceğinden gayet emindim ama bunu olabildiğince ertelemek istedim. Hiç durmuyordu, uykusunda bile bir şeylerin peşinde olduğuna yemin edebilirdim. Ve beni yanıltmayarak Mert'ten bir ipucu koparmayı başarmıştı. O kadar güzeldi ki ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Kaşlarını çatarak bir şeyler anlatışı, mimiklerini ve el hareketlerini kullanışı... Söylediklerine odaklanmakta zorlanıyordum ve bu onu daha da sinirlendiriyordu.

"Hiç sevgilin oldu mu?" diye sordum birdenbire. Farklı bir paralel evrende şu an karşımda böyle duruyor olsaydı, Sevgilim olur musun, diye sormak isterdim.

"Olmadı," diye cevapladı. Çok şaşırarak nedenini sordum. Öylece kendinden emin bir şekilde benimle aşk hayatını konuşmayı uygun bulmadığını söyledi. Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Kendisinin benim tanıdığım kadınlara benzemediğini söyledi.

"Benzemediğini biliyorum. Sen bilmece gibisin."

Gözlerini kaçırdı. Benden etkileniyor muydu? Beni çekici buluyor muydu, merak ettim. Ben ona doğru çekilirken, o da aynı boşluğa benimle süzülüyor muydu? Ona doğru yaklaştım ve saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. Az önce en iyi arkadaşına silah çeken ben, nasıl oluyor da Beste ile konuştuğum saniyeler içerisinde sakinleşebiliyordum?

"Peki ya ailen?" diye sordum. Ne kadarını bildiğini merak ediyordum.

"Beni zaten araştırmış olmalısın, dolayısıyla aileme ne olduğunu zaten biliyorsundur!" Masama yaslandım ve o an gözlerinin içine baktım. Gözleri böylesine bana bakarken ona yalan söyleyemezdim. "Biliyorum."

Daha sonra gözü kitaplığa takıldı ve beni hiç şaşırtmayan bir seçimle *Sun Zi*'nin *Savaş Sanatı* kitabını alıp alamayacağını sordu. Onayladığımda odasına çıktı.

Bense arkasından onunla ilgili düşüncelere dalmış durumdaydım. Aslında yarın sabah artık benim yanımda yaşayacak dostlarımın gelmesine ve birlikte neler yapacağımıza odaklanmam gerekse de aldırmadım. Çalışma odamda oturup saatlerce onu düşündüm. O açık arttırma salonunda herkesin arasından geçip Mert'i ararken, kadın erkek fark etmeksizin her bir gözün ona dönüşünü... Tıpkı karanlığın içine doğan bir gün ışığı gibi. Kendi karanlığıma doluşan bir gün ışığı gibi...

Hiç düşünmeden ayağa kalktım ve ona bir armağan bıraktım.

Bir şarap, bir kadeh ve içinde *Max Richter*'in *On The Nature Of Daylight*'ın çaldığı bir CD çalar. Gerçekten beğenmesini umdum, sırada olan sanat galerisi işine odaklanmaya çalıştım ve birkaç adamımı Beste'nin evinden gerekli şeyleri almaya yolladım. Tekrar *ava* çıkmamız gerekiyordu.

BESTE

Hiçbir şey söylemeden kapıdaki adama bakmaya devam ediyordum. Hem bir o kadar tanıdık hem de o kadar yabancı gelmişti ki... Sanki önceki hayatımda tanıdığım biriydi.

"Beste," dedi derin bir nefes vererek.

"Beni nasıl buldun?"

"Çok kolay olmadı ama yerin yedi kat dibine de girsen bulurdum seni."

"Seni buraya Kuzey mi yolladı?"

"Konuşabilir miyiz lütfen?"

İçeri girmesi için kenara çekildim. Burak, üzerindeki deri ceketi çıkarırken etrafa göz attı. Yerde içki şişeleri ruh hâlimin harika olmadığını yansıtıyordu. Gözlerini ona dikse de bir şey söylemedi.

"Güzel ev." Sonra bana döndü. "Ve sen de güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişsin."

"Saçmalamayı bırak," derken, bir yandan da kafamı toplamaya ve alkolün etkisinden çıkmaya çalışıyordum. "Beni neden arıyorsun?"

"Sen vurulduktan sonra neler olduğunu merak etmiyor musun?"

"Bilmediğimi nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorsun."

Yerde yarım duran kırmızı şarap şişesini eline alarak koltuğa çöktü.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diyerek onu tersledim. Onlardan birini görmeye, tekrar olayların içine çekilmeye hazır olmasam da neler olduğunu sonunda öğrenecek olmanın açlığıyla kıvranıyordum. Adrenalin damarlarımda pompalanırken, ne uyku ne sarhoşluk hiçbir şey hissetmiyordum. Tamamen Burak'a odaklanmış durumdaydım.

"Buraya gelmendeki amaç ne, Burak? Seni Kuzey mi gönderdi? Yine sana emirler yağdırmasına müsaade mi ediyorsun? Yoksa yine beni kaçırmanı mı emretti sana?"

Burak ayağa kalkarak yanıma geldi ve hiç beklemediğim bir hareketle bana sarıldı. Kendime bile itiraf etmek istemesem de, karşılık vermesem de bana sarılmasına izin verdim ve kendimi iyi hissettim. Ne olursa olsun, onlar benim yol arkadaşlarımdı. "Hayır, Beste," dedi kendini benden ayırırken. "Hiçbir şey düşündüğün gibi değil. Hepsini anlatacağım."

Biraz daha sakinleşmiş hissettiğimden hiçbir yorum yapmayarak mutfağa yöneldim. Bir süre sonra elimde iki kupa kahveyle geri döndüm. Küçük masanın üzerinde duran şekerleri bardağıma boca ettiğimi gördüğünde şaşırsa da bir yorum yapmadı. Hiçbir şey eskisi gibi değildi.

"Sana anlatacaklarımı hafifletmenin ya da dolaylı olarak söylemenin bir yolu yok."

"Bilge yaşıyor mu?"

Uzunca bir süre gözlerimin içine bakıp sustuğunda, aslında en başından beri bildiğim gerçeğin daha fazla saklı kalamayacağını anladım. Kalbim ağırlaştı, korkuyla doldu

ve hızla atmaya başladı. Gözlerimden birkaç damla yaş süzülürken, Burak şefkatle konuşuyordu.

"O odaya girdiğinizde size ulaşmak için elimizden geleni yaptık. Atakan önce seni, daha sonra üzerine atlayan Bilge'yi vurmuş. Bu sırada Atakan'ın, Kuzey'i öldüreceğinden endişelenen Efla kapıyı kırarak girmiş ve Atakan'ı bacağından vurarak silahını elinden almış ve onu etkisiz hâle getirmiş. Her şey inanılmaz bir hızla ve aynı anda gerçekleşmiş. Kuzey direkt sana ve Bilge'ye koşmuş. Senin bilincin yerinde değilken, Bilge kendindeymiş. Anlamsızca yattığı yeri ovalayıp duruyormuş. Atakan alıp onu götürmeye çalışmış ama Bilge direnmiş. Kuzey isteseydi, o an Atakan'ı çok rahat öldürebilirdi ama yapmamış. Gözü sizden başkasını görmemiş. O sırada da Atakan ile Efla çoktan kayıplara karışmışlar. Ben Kuzey'i bulur bulmaz, her şeyi anlatarak seni bana emanet etti ve Bilge'yi tekrar hayata getirmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Öldüğü hâlde defalarca kalp masajı uyguluyordu ben seni götürürken. Emin ol, o an canını çıkarıp verse verirdi. Ama onu kurtarmak için hiç şansımız yoktu. Hastaneye bile yetiştiremezdik onu. Polisler geldiği için herkes kaçtı. Kuzey de Bilge'yi alarak ayrıldı o gün sabaha dönerken oradan."

Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi ve birkaç adım geriledim. Burak beni kollarımdan tutarak koltuğa oturttu. "Hiçbir şey istediğimiz gibi gitmedi. Sen komadaydın, Bilge ölmüştü, Atakan sadece bacağından vurulmuştu ve Kuzey sadece seninle Bilge'yi düşünebildiği için ortadan kayboldu. Dahası elimizdeki Ertan değilmiş ve Ertan'a dair ulaşabildiğimiz tüm bilgiler, yurt dışında yaşadığı, ismi, işi, her şeyi büyük ihtimalle bir oyundan ibaretti. Atakan her zaman bizden bir sıfır öndeydi ama bu kadar başarısız olabileceğimiz kimsenin aklına gelmezdi."

Derin bir nefes alarak devam etti. "Eğer Efla olmasaydı, Kuzey de bugün ölmüş olacaktı. Atakan'ın başaramadığı tek şey sanırım Kuzey'i öldürmek."

Uzunca bir süre ikimiz de konuşmadık.

"Bilge'yi bir mezarlığa gömdük." Cebinden adres yazılı bir kâğıt çıkarttı. "Ziyaret etmek istersen adres burada. İmge ve diğerleri ile yan yana yatıyorlar."

Hiçbir şey söylemeden kâğıdı elinden aldım.

"Eğer yine hep beraber olduğumuzu, Kuzey'in oturduğu yerden bize emirler verdiğini sanıyorsan yanılıyorsun. Kuzey'in nerede olduğunu bilmiyorum, kimse bilmiyor. İmge öldü, Sarp öldü, Kenan Baba öldü, Efla kayıplara karıştı ve Kuzey düştü. Mete her gün İmge'nin ve diğerlerinin mezarlığını ziyaret etmekten başka bir şey yapmıyor. İtiraf etmekten ne kadar hoşlanmasam da Kuzey başımızda olmadıkça biz bir hiçiz."

Şaraptan koca bir yudum aldı. "Her şey o gün orada, o depoda son buldu çünkü başından beri Kuzey'in en çok korktuğu şey, sana bir zarar gelmesi ve ablanı sana verememeyecek olmasıydı. Ama en çok ağrıma giden şey, bunca şeyin bir anda bitmesi oldu. Onun bu kadar kolayca kaçabilmesi... Ölmekten son anda kurtulabilmesi... Atakan piçinin peşini öylece bırakacak mıyız gerçekten?"

Yorum yapmadan onu dinlemeye devam ediyordum.

"Atakan'ın bize, ailelerimize yaptığını geçtim; tüm o masum çocukların, kadınların geleceği bize bağlıyken peşini bırakacak mıyız? Savaş alanını terk mi edeceğiz? Kuzey ortalarda yok ve onu bulamıyorum. Herkes kendi yoluna gitti ve dağıldık. Her şey bitti, Beste."

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

"Atakan'ı bulmayı. Geri toplanmayı. Güçlerimizi birleştirip, bu sefer Atakan piçini tamamen ortadan kaldırmayı."

Sonra ayağa kalktım ve sakince söyledim. "Artık her şey için çok geç, Burak. Atakan'a ulaşmamızın hiçbir yolu yok. Eğer istemeseydi, geçen sefer de onu bulamazdık çün-

kü elimizde Ertan da yoktu. Bizimle kedinin fare ile oynadığı gibi oynadı ve kabul et, yenildik, bu iş bitti."

"Beste..." dedi gözleri umutsuzca bana bakarken. "Çok şey yaşadık, çok şey yaptık, gerçekten her şey bitti mi? Pes edeceğini mi söylüyorsun bana? Gerçekten bu işte benimle değil misin?"

"Başından beri bu işte olmamın tek sebebi Bilge'ydi, Burak. Beni rahat bırak, ailemi öldüren Kuzey'i de, seni de sizden tek bir kişiyi bile ömrümün sonuna kadar görmek istemiyorum. İzin ver, yasımı yaşayayım."

"Peki ya o masum insanlar ne olacak, Beste? Atakan yaptıklarına devam ederken, kurtaramadığın her bir insan için acı çekmeyecek misin?"

"Dünyanın her yerinde her an birileri bunu yapıyor, Burak. Sence Atakan'ı durdurarak dünyayı kurtarmış olacak mıyız?"

"Karşılarında durabilecek herkes böyle düşünürse, bunca kötülük nasıl son bulabilir? Bir kişi için bile olsa bunu yapmamız gerekmez mi? Düşünsene, birileri Bilge'yi kurtarabilmiş olsaydı hayatın değişmez miydi? Bunu istemez miydin? Elimizden geleni yapmamız gerek, Beste. Aileni öldürmüş olması bile senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

"Benim ailemi öldüren kişi Kuzey'di, Burak ve hatırladığım kadarıyla sen de bunun için Kuzey'i suçluyordun."

"Bazen suçlamak anlamaktan daha kolaydır."

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Dediklerimi düşün sadece."

"İstesem bile Atakan'a ulaşabileceğimiz hiçbir yol yok, Burak. Onu istesek bile bulamayız çünkü elimizde tek bir koz bile yok. Sence artık saklandığı yerden çıkıp aptal gibi karşımıza çıkar mı? Onu bize getirebilecek tek kişi Ertan ve o da zaten sağ salim Atakan'ın yanında."

"Belki de değildir, belki başka bir yolu vardır."

"Öyle olsaydı, bunca kişi aylardır uğraştığımız hâlde onu bulurduk, Burak. Daha önce denedik. Yenildik, anla. Artık Atakan'a ulaşmamızın ve intikam almamızın hiçbir yolu yok. Sen de bunu kabul edip hayatına devam et."

"Peki ya bizi bulup hepimizi teker teker öldürmesinden de mi korkmuyorsun? Yarım bıraktığı işi tamamlamak istemeyecek mi? Kuzey'in ya da senin peşine düştüğünde ne yapacaksın?"

"Kuzey'i öldürmek isteyeceğinden şüphe yok. Ailesini öldüren birinin peşini bırakmayacaktır. Ama bunun artık benimle bir ilgisi yok."

"Beste lütfen, bu kadar bencil olamazsın..."

Sözünü kestim. "Olayın çirkinleşmesini istemiyorum. Bilge'ye neler olduğunu anlattığın için minnettarım ama buraya kadar, Burak."

"Anlamıyorsun..."

"Defol git, diyorum!"

Öfkeli bir şekilde ayağa kalktı ve koltuğun üzerinde duran ceketini alarak hızla kapıyı çarpıp çıktı. Cevapları bulmuştum ama artık düşünecek çok daha fazla şeyim vardı.

KUZEY

Diğer gün Kenan Baba, Dolunay ve Sarp'la tanıştı. Herkesi Beste'ye hiçbir şey anlatmaması gerektiği konusunda uyarmıştım. Atakan'ın haftaya büyük bir kadın pazarlama işinde olacağı bilgisine ulaşmıştık. Dahası Atakan'ın Bilge'yi de pazarlayacak olmasından korkuyordum. Beste'nin sayesinde daha önce Kutay Aslan denilen herifin yerini tam olarak saptayabilmiştik. Bu sefer ise kardeşi Cahit Aslan'ın peşindeydik. Bir sanat galerisi vardı, yine Beste gidecekti. Bir yanım bu işleri Beste'nin yapmasından nefret etse de Cahit kolay lokma değildi. İçimizden biri ona yaklaşamazdı. Dolayısıyla ekipçe aldığımız karar ile Beste'nin Cahit'i kendine âşık edip ağzından laf almasını planlıyorduk. Mete ve İmge'nin gözlerinin içine baka baka, Bunu Beste yapamaz, diyememiştim. Her ne kadar bu plandan nefret etsem de kabul ettim. Bir iki ay gibi bir süresi vardı. Biz de ona bu sırada sahte bir hayat düzenledik. Beyoğlu'ndaki boş bir apartmanı döşeyip orayı Beste'ye uygun bir hâle getirdik. Ve tabii ki her yere gizli kamera ve ses sistemi döşettirdim.

Sonunda o gece salona indim ve onu sanat galerisine gitmeye hazır bir şekilde gördüm. Uzun, kırmızı ve göğüs

dekoltesi aklımı başımdan alacak kadar derin bir elbise giymişti bu sefer. Her bir tutamı için bir medeniyeti feda edebileceğim uzun, dalgalı saçlarını açık bırakmıştı. Efsunlanmış gibi ona yürüdüm ve "Fazla güzelsin..." diye fısıldadım. Elimi yumuşacık teninde gezdirdim. İçeriye biri girmiş olmasa, onu öpmemek gibi bir ihtimalim yoktu.

Sanat galerisine girdi ve Cahit'in ilgisini çekti. Hatta ilgisini çekti demek az kalırdı, tamamen aklını başından almıştı ama Beste'nin tesadüfen karşılaştığı bir arkadaşı, Beste'yi ifşa ederek tüm planın içine etmişti. Bu oyunu durdurmak zorundaydık ama Beste'ye söz geçirmem mümkün değildi. Sanat galerisi kapandıktan sonra Cahit'in Beşiktaş'taki mekânına geçtiler ve kolundan tutup onu alamadığım her saniye aklımı kaybediyordum. Grupta çoktan büyük bir ikilem içine düşülmüştü. Dolunay, kesinlikle ifşa olmadıklarını söylerken, diğerleri katılmıyordu. Benimse lanet kafamdan geçen tek şey, o herifin Beste'yle baş başa ne bok yediğiydi. Sonunda dayanamadım. Arabama binerken çok acil durumlar dışında mesajlaşmamak konusunda anlaşmamıza rağmen ona mesaj attım: *"HEMEN ÇIK ORADAN!"*

Onu oradan alacaktım. Buraya kadardı.

Bu kızla ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Sözümü geçiremiyordum, bir köşede bekletemiyordum, bırakamıyordum, elimde tutamıyordum. Kontrol bende değil, onda gibiydi. Ve ben artık akıl sağlığımı tamamen kaybetmiş durumdaydım.

Kameralardan görünme riskine rağmen o gece kulübünün tam kapısının önünde frene bastım. Arkadaşlarım şu an yaptığımı öğrendiklerinde kıyamet kopacaktı ama umurumda bile değildi. Kafam yerinde değildi ve tüm bunlar kontrol edemediğim, gözetleyemediğim, duyamadığım baş başa kaldıkları o dakikalar içindi. Kendimi kontrol edemiyordum, düşünce yetimi kaybetmiştim. Arabaya

bindiğinde, "Ne oluyor?" gibi sorular soruyordu ama dinlemiyordum bile. Sadece gaza basıyordum. Amacım belki de ikimizi de öldürüp, bu boktan işten sonsuza kadar kurtulmaktı. Sonunda göğsüme güçlü bir yumruk attığında öfkeyle ona baktım.

"Durdur şu arabayı!" diye haykırdı.

Ve sonunda dediğini yaptım ve son hızla giderken frene asıldım. Araba ellerimin altında kontrolünü yitirdi ve daireler çizdi. Hızla dönerken çığlıklarını dinliyordum. Bariyerlere girdik ve nihayetinde durduk. Arabanın önünden dumanlar çıkarken öfkem bir nebze olsun dinmemişti ama korkum daha ağır bastı. Benliğimi yitirmiştim, insanlıktan çıkmıştım. Az kalsın onu öldürecektim. Arabadan hızla çıktım ve onu kollarımın arasına aldım. İyiydi. Bana rağmen iyiydi.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" dedi öfkeyle. Biliyordum; anlamıyordu, anlayamazdı. Her geçen saniye kendimle beraber onu da dibe çekiyordum. Yörüngemi kaybetmiş dolanırken, onun da tüm dengelerini altüst etmiştim. Ama ben de onu anlamıyordum.

"Asıl sen ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordum hiddetle. Arabanın kaputuna bir tane yumruk geçirdim. Hâlâ lanet aklımdan baş başa ne yaptıklarımı geçirmem, kendim için bile inanılmazdı. Seks mi yapmışlardı? Beste ondan hoşlanmış mıydı? Nazik ve sevgi bir dolu adam olması onu etkilemiş miydi? Benden daha mı iyiydi? Aklımdaki tüm bu düşünceler birden dilime yükseldi. "Ne yaptın o Cahit denilen herifle içeride? Keyifli bir seks mi yaptınız? Bedenini ona teslim mi ettin?"

"Ne dediysen onu yaptım ben."

Tanrım, o kadar doğru söylüyordu ki! Tüm bu görevleri ona ben verip sonra başarılı olduğu için ona kızıyordum. Adamı kendine âşık et dememe rağmen Cahit'in ona âşık olması beni çileden çıkarıyordu. Dengesizliğin vücut

bulmuş hâliydim ve o da böyle düşünüyordu. O gecenin ilerleyen saatlerinde bana, "Kimsin sen?" diye soracaktı. "Bu kimliklerden hangisisin?" Belki de bu kadar kızmamın tek sebebi onu kontrol edemediğimdi ama bu gerçekle yüzleşemiyordum. İfşa olduğunu ve bu oyunu bitirmemiz gerektiğini söyledim ama beni dinlemedi. Cahit'in hiçbir şey anlamadığına emindi ve biliyordum ki onu durduramazdım. O kadar ileri gittim ki o gece benim olmasını söyledim.

Suratıma bir tokat patlattığında bunu beklemiyordum.

Neredeyse gülecektim çünkü sonunda bir nebze kadar da olsa kendime gelmiştim.

Hatıralar, geçmiş, söylenmiş sözcükler ve verilen sözler.

Şimdi geriye dönüp baktığımda bana söylediği ve dinlemediğim tüm o cümlelerde ne kadar haklı olduğunu görebiliyorum. "Korkarak girdiğin bir savaşı kazanamazsın, Bozkurt," demişti. Korktuğumu kimseye belli etmemiştim. Beni çok iyi tanıyan Mete bile bu kadar korkusuz olmam karşısında hep bana hayranlık duyduğunu söylerdi. Ama her nasılsa o benim içimi görüyordu. Tanıştığımız şu kısacık zaman diliminde öyle çok şey yaşamıştık ki beni herkesten daha iyi tanıyordu. Ve ben ona her geçen gün daha da âşık oluyordum.

"Sana zarar gelmesine asla müsaade etmeyeceğim," diye söz vermiştim ona ve eklemiştim. "Seni kendimden korumam gerekse bile..."

Sözümü tutamadım.

Cahit'in bir şeylerden şüphelendiğini biliyordum ama beni bir şekilde ikna ettiğinden oyunu devam ettiriyorduk. Kötü bir şeylerin yaklaşmakta olduğunu hissedebiliyordum. Onu son bir kez yemeğe çağırmasını, ağzından alabildiği kadar laf almasını ve sonra da ortadan kaybolmamız gerektiğini söyledim. Asla kabul etmeye yanaşmadı

ve dikbaşlılığını sürdürdü. Onu birazcık tanıyorsam, onun evine gidip bir şeyler öğrenmeye çalışacaktı ve ben Cahit'e hiç güvenmiyordum. O yüzden evden çıkarken görebileceği bir yere "Çekmece" diye bir not bıraktım. Çekmecenin içine ise başka bir not:

"Telefonunu evde bırakacağını ve onun evine gideceğini biliyordum, minik kelebek. Bu böceği üzerine yerleştir, ses kaydını tehlikede hissedersen aç. Bu hem bana konumunu iletecek hem de Cahit'in söylediklerini kaydetmemi sağlayacak."

Tam da düşündüğüm gibi oldu. Onun Cahit'in evine gitmesini çaresizlikle izlerken, ekip arkadaşlarım bundan bayağı memnundular. Sonunda gerçekten bir ilerleme kaydetmiştik. Sonra birden böcekteki ses kaydı açıldı ve Beste'nin çığlığı kulaklarımı doldurdu.

Bir insan daha ne kadar çıldırabilirse, o kadar çıldırdım. Yaralı bir hayvan gibi acı içindeydim.

Cahit, Beste'yle konuşuyordu. "Acelen mi var, Beste? Gördüklerin hoşuna gitmedi mi? Yoksa ablanı da orada görünce biraz kalbin mi kırıldı?"

Gerisini dinlemedim ve harekete geçtim. Tüm adamlarımı toplayarak Cahit'in evine son gazla geldim. Kapıya diktiği birkaç silahlı adamı geberttim ve adamlarıma evi taramaları emrini verdim. Tüm camlar tuzla buz olurken, ben çoktan içeri girmiş, deli gibi Beste'yi arıyordum. Eğer Beste'nin cansız bedenini görecek olursam, bu dünyada taş üstüne taş bırakmazdım.

Sonunda bodrum katından gelen seslerini işittim ve içeri girdim. O sırada Cahit, Beste'nin üzerine atılarak suratını kesti. Ve o an benim için tüm sesler kesildi, hayat durdu. Elimdeki silahı fırlattım ve Cahit'in elindeki bıçağı çenesine soktum. Her yerinden kanlar süzülünceye kadar ona vurdum. Yumruk attım, bağırdım, öylece bilinçsiz yatmasına ve muhtemelen ölmüş olmasına rağmen kafasını onlarca kez yere vurdum. Sonunda Mete ve Sarp, beni

Cahit'ten ayırırken onu parçalara bölme isteğim devam ediyordu.

Beste zincirlere bağlı bir şekilde ayaktaydı. Yanına gittim. Arkadaşlarım onu zincirlerinden kurtarmaya çalışırken yüzünü tuttum.

Gözyaşlarım istemsizce akarken, "Beste!" diye haykırdım. Bilinci gidip geliyordu ve beni duymakta zorlanıyordu. Kısa bir an gözlerini aralayıp bana baktı. "Lütfen ölme..." diye fısıldadım. "Ölme, ölme, ölme, ölme..."

Onu hastaneye götürmek için kucağıma aldım. Kısa bir an bana baktı. "Güvendesin..." dedim. "Kollarımdasın ve güvendesin, seni bırakmayacağım."

"Kuzey..." O gün ağzından çıkan son kelime bu olmuştu.

BESTE

İnsanı sessiz kalmaya zorlayan acı, onu bağırmaya zorlayan acısından çok daha ağırdır[3], diye bir söz duymuştum. Tüm hislerim sanki parçalanıp, yitip gitmiş gibiydi. Ağlamak istemiyordum. Kalbimin derinliklerine oturan bu yükü taşımak için harcadığım enerjiden konuşmak bile zor geliyordu. Bu acıya yabancı değildim aslında; Bilge, Atakan'la gittiğinden beri ondan haber alamadığım her an yüreğimin derinliklerinde bir yerlerde bu anın geleceğini biliyordum. Uyandığım her lanet gün, onu bir daha göremeyeceğimi biliyordum. Kim bilir en son onunla ne için kavga etmiştik, onu bile hatırlamıyordum. Ayağa kalktım ve aynaya baktım.

Yüzümün çizgilerine, henüz gençliğin verdiği ışıltıya, masmavi gözlerime, burnuma, ağzıma... Zamanla kaybettiğiniz insanların yüzlerinin de hafızanızdan silinip gideceğini söylerler. Ama benim Bilge'yi hatırlamam için aynanın karşısında olmam yeterliydi. Birilerini kaybetmiş diğer insanlardan daha şanslıydım. Ve şansım varsa onun nasıl yaşlanacağını bile izleyebilirdim bu şekilde. Eminim

3. Füruğ Ferruhzad

kontrolü bırakıp biraz olsun eğlenmemi.

Dün geceden beri neredeyse hiç uyumamış ve komaya girecek kadar çok içmiştim. Kanımdaki alkol seviyesi o kadar yüksekti ki sanki bedenimle beynim ayrı ayrı hareket ediyormuş gibi hissediyordum. Burak'ın söyledikleri kafamda bir kasırga gibi dönüp duruyordu. Her bir detayı o kadar vurucuydu ki o girdabın içinde bir an olsun durup dinlenip odaklanamıyordum.

Atakan, artık sadece ailemin öldürülmesine sebep olmakla kalmamıştı, Bilge'yi de benden almıştı. Kabullenmiştim, pes etmiştim. Ben kimdim ki tüm bunlara karşı göğüs gerebileyim? Atakan'ı bulmak imkânsızdı. Samanlık değildi bu, dipsiz okyanuslarda bir iğne aramaya benziyordu. Beceriksiz Efla onu sadece bacağından vurabilmişti. En azından onun ne için geri döndüğünü biliyordum artık. Benimle ilgili değildi. Tüm ihanetine rağmen Kuzey'i seviyordu ve onun ölmesine izin verememişti.

Aklım Efla'ya kaydı. Kuzey onu sırf reddettiği için, "aşk" gibi dünyanın en anlamsız şeyinden dolayı hepimize ihanet etmişti. Başından beri onu sevmiyordum, ona güvenmiyordum ama bu yaptığını ben bile beklemezdim. Belki de aşkı bu kadar hafife almamalıydım. Dünyada her an birileri aşk uğruna cinayet işliyordu.

Aşk...

Tek hece, üç kelime. Bu kadar basit bir şeyin içinde sonsuz, derin anlamlar bırakması ne büyük saçmalıktı. Ben bir zamanlar âşık olduğumu sanmıştım. Dünyada bundan daha güzel bir duygu olamayacağını, tüm zorlukları bununla yenebileceğimi, evrendeki sınırsız gücü keşfettiğimi düşünmüştüm. Herkes fazlasıyla severken, sen eksikleriyle seversin. Cesaret verir; her şeyin üstesinden gelebileceğini, ölüme bile meydan okuyabileceğini hissedersin. Bir kere değil, her baktığında âşık olursun. Cemal Süreya'nın da

dediği gibi, bir okyanusu dudaklarından öptüğünü düşünürsün. Tıpkı bir illüzyon gibi seni içine çeker ve kandırır.

Fakat eline aldığın o kıpkırmızı elmayı şehvetle ısırıp, tüm o kurtları göreceğin an kaçınılmazdır.

Burak'ın bıraktığı adres kâğıdını elimde çevirdim. Yerini bildiğim bir mezarlık değildi. Sonunda kardeşimi bulmuştum işte. Atakan'a olan nefretim artık sınırlarını aşmış bir durumdaydı. Burak beni anlamıyordu ama anlayacaktı. Elimde olsa, Atakan'ı bir saniye bile düşünmeden gebertip mezarına tükürürdüm. Ona söyleyemedim ama eğer bir sonuca ulaşacak olsaydım, kanımın son damlasına kadar savaşırdım. Ama ben sadece hayatıma devam etmek istiyordum; elimde hiçbir koz olmadan bir hiç uğruna savaşmak, tekrar aynı şeyleri yaşamak anlamsız geliyordu. Üstelik geçen sefer bir umudum, bir amacım vardı; şimdi ise ne yaparsam yapayım, sonuç değişmeyecekti. Bilge'yi geri getiremezdim.

Mezarlığı henüz ziyaret etmemiştim çünkü oraya gidip Bilge'ye ve diğerlerine ne diyeceğimi bilmiyordum. Bir yanım gitmek istiyor, bir yanım buna hazır olmadığımı söylüyordu. Çünkü oraya gitmek bu durumu gerçekten kabul etmek olacaktı. Hikâyenin sonunun böyle bittiğini görmek olacaktı.

Ve son olarak aklım Kuzey'e gitti... Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. O da kayıplara karışmıştı. Burak'ın anlattıklarına rağmen bana veya Bilge'ye üzüldüğünü asla zannetmiyordum. Sadece kendi kırılan egosuna ve Atakan'a karşı uğradığı mağlubiyete üzülüyor olmalıydı. Belki de aklına bile gelmiyordum. Kendi canının derdine düşmüştür diye düşünüyordum. Hiçbir şeye değmezdi. Belki de Efla'yla birlikte kayıplara karışmışlardı. Efla'nın onu kurtarması, onu affetmesine sebep olmuştu belki de. Bu olaylarda aklı bir an olsun bana kaysa da belki de sonunda Efla'nın o büyük aşkını kabul etmişti. Aklımın sürekli Kuzey'e gitmesine sinir oldum. Sonra elime başka bir kartı aldım ve

numarasını tuşladım. Sanırım normale dönmenin tek yolu buydu. Normal insanlarla görüşmeye devam etmek...

Psk. Çağın Öztürk

"Beste?"

"Aaa... Şey, seni ilk kez aradığımı biliyorum ve bu biraz tuhaf gelmiş olmalı. Evde misin?"

"Yakınlarda bir yerdeyim. İyi misin? Beni aradığına göre ölmek üzere falan olduğunu düşünüyorum."

Beni bu kadar sürede tanıması tuhaftı. "Aslında iyiyim, sadece belki bir şeyler içeriz diye düşünmüştüm..."

O sırada arkadan bir kadın sesi geldi. "Ah, hadi ama bırak telefonu ve buraya gel..."

Kaşlarım havalandı. İşte bunu hiç beklemiyordum. "Müsait değilsin sanırım..."

"Aslında birazdan orada olacağım."

"Yanında bir kadın var Çağın, öylesine aramıştım, lütfen benim için keyfini bozma." Keyfini bozma dediğime inanamıyordum. Alkolün salak etkilerinden biriydi işte. "Görüşürüz," dedim ve telefonu suratına kapattım.

Çağın'ı düşündüm. Aslında ona karşı her zaman soğuk ve mesafeli duruşuma rağmen o kadar sıcakkanlıydı ki arkadaşlığımız kendiliğinden gelişmişti. Ona karşı hiçbir zaman flörtöz bir havada olmamıştım ve onun beni nasıl biri olarak gördüğünü bile bilmiyordum. Beni güzel bulup bulmadığı hakkında hiç düşünmemiştim. Ama şimdi Çağın'ın yanında bir kadının şehvetli sesini duymak nedense bana onun bir erkek olduğunu hatırlatmış gibiydi. Çok çekici biriydi. Siyah saçları ve oldukça güzel, çikolatamsı bir teni vardı. Yüzündeki kirli sakallar yanlarından aşırı net bir çizgiyle dudaklarına doğru iniyordu. Ara sıra taktığı siyah gözlükler ise onu aynı anda hem çekici hem de tatlı yapıyordu.

Bilmiyorum, belki de ben deliriyordum. Belki de birileriyle takılmak, içinde hiç aşk olmasa da biraz ilgi görmek kötü bir şey olmazdı. Acınası bir şekilde ilgiye ihtiyacım vardı ve tanıdığım tek erkek oydu. Bu düşünceler nereden geliyordu, bilmiyordum ama şu an içimdeki tek arzu Çağın'ı baştan çıkartmaktı. Burada durmuş, deli gibi beni güzel bulup bulmadığını merak ederken o bir kadınlaydı ve tabii ki bu özel anı soğuk, kibirli, muhabbete yanaşmayan ve burnu havada Beste için bozmayacaktı.

Telefonuma gelen mesaj bildirim sesiyle irkildim.

"Evdeyim."

İlk kez Çağın'ın hareketlerine kafa yormak tuhaf gelmişti çünkü başından beri onunla ilişkim çok kolay ve çabasızdı. Kuzey'in tam zıddıydı. Ve belki de benim tam da buna ihtiyacım vardı.

"Geliyorum," diye cevap yolladıktan sonra gitmek için ayağa kalktım ve salondaki büyük boy aynası ile göz göze geldim. Berbat bir hâldeydim. Aslında son iki aydır üzerimdeki bol şeyler, topuz yaptığım saçlar ile geziyordum. Bu sefer bir değişiklik yapmaya karar verdim. Kendi hareketlerimden ben bile utanıyordum. Aklım anahtarı alıp direkt gitmemi söylese de kulak asmadım. Kanım başka şeyler fısıldıyordu.

Hızlıca bir duş aldım ve saçlarımı kabartarak kuruttum. Yüzüme renk gelmesi için birkaç şey sürdüm ve dolabın başına geçtim. Hastaneden çıktığımda hiç kıyafetim olmadığı için online bir alışveriş sitesinden önüme ne gelirse almıştım. Bu da bir çeşit iyileşme yöntemi denebilirdi.

Sonunda çabasız, saten ve ince askılı vücuduma tam oturan bir elbisede karar kıldım. Sonunda tüm o utangaç duygularımı bırakıp neler olacağını görmek istiyordum. İçime sütyen giymeden üzerime geçirdim. Biraz geceliği de andırdığı için çok garip olmayacağını düşünüyordum. Üzerime siyah deri ceketimi geçirdim ve evden çıktım.

İlk kez Çağın'ın zilini çalarken tuhaf hissettim. Bana ne olduğunu bilmiyordum. Eğer bu geceyi hasarsız ve aptalca bir şey yapmadan atlatabilirsem, bir daha bu kadar içmeyecektim. Önceden kapıyı açıp açmaması bile umurumda değilken, şu an ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Çağın kapıyı açar açmaz onu duvara yapıştırmak ve öpmek geldi içimden ama kendimi dizginledim. Beni gördüğünde gerçekten şok olmuştu ve hiç konuşmadan bana bakıyordu. "Özür dilerim," dedi birkaç saniye sonra. "Sadece bugün çok farklı gözüküyorsun. İçeri gelsene..."

Dışarısı soğuk ve hâlâ yağışlı olsa da evin içi sıcacıktı. Deri ceketimi çıkartırken soğuktan göğüs uçlarımın belirginleştiğini fark ettim. Çağın anlamlı bir ifadeyle göğüslerime baktı ve bir kaşı kalktı. Bense alkolün etkisinden utangaçlığı çoktan bırakmıştım.

"Eğleniyor muydun?" diye sordum koltuğa yayılırken. Çağın'ın evi harika döşenmişti. Benden tam bir yıl önce yurt dışından taşınmıştı buraya. Zengin ve zevkli olduğu her hâlinden belliydi. Evin bir duvarını boydan boya kaplayan içki barına yöneldi. Ağzıma kadar alkolle dolu olmama rağmen itiraz etmedim.

"Aslına bakarsan, eğleniyordum." Viski kadehini elime tutuşturdu ve karşı koltuğa oturdu.

"Gelmek zorunda değildin."

"Komşum beni her zaman aramıyor, o yüzden ben de bu fırsatı kaçırmak istemedim."

Ayağa kalkarken eteğimin biraz yukarı sıyrılmasına müsaade ettim ve açık jaluzilerden elimdeki kadehle birlikte denize baktım. "Aslında dün gece zaten bildiğim birkaç üzücü şeyi öğrendim. Yalnız da kalmak istemedim."

Hoşuna gittiğini görebiliyordum. O da ayağa kalktı ve yanan şömineye bir parça odun attı. "Bu neden buram buram alkol koktuğunu açıklıyor. Anlatmak ister misin?"

Güldüm ve ona döndüm. Şöminenin yanmasını sevdiğimi bildiği için ne zaman gelsem yakardı.

"Bunun bir seansa dönüşmesini istemiyorum, teşekkürler."

"Pekâlâ, o zaman bu sefer keyfini yerine getirmek için farklı bir şeyler yapalım," dedi eline bir kumanda alarak. *Scorpions*'tan *Still Loving You* şarkısını açtı ve kadehini masaya bıraktı. Bir centilmen gibi önümde eğildi.

"Benimle dans eder misin, Beste?"

Elimdeki kadehi aldı ve hızlıca bara bıraktı. Daha sonra belimden tutarak hızlıca beni kendisine çekti ve sağ elimi tutarak göğsünün üzerine koydu. Gözlerine baktım. Yakışıklıydı. Başka bir hayatta, başka bir yerde, başka bir zamanda ona âşık olacağım türden biriydi. İlgili, romantik, anlayışlı, kibar ve sıcak.

Kuzey Bozkurt'un tam tersiydi. Onda gördüğüm her şeyin zıddı Çağın'da vardı. Çağın'ın siyah gözlerine derinden bakarken o mavi çerçeveleri aradım birden ve kendimden nefret ettim. Her şeyin başka olmasını dilediğim ve asla olmayacağını bildiğim değiştirilemez geçmişten nefret ettim. Hem Çağın'ın, Kuzey olmasını diledim hem de artık zihnimin Kuzey'in her bir zerresinden arınmasını diledim.

"Ne zaman fark ettin?" diye fısıldadı Çağın. Gözlerinde hüzünlü bir ifade vardı. Başka bir adamı zihnimden atmaya çalıştığımı mı anlamıştı yoksa onu asla sevemeyeceğimi mi, bilmiyordum.

"Neyi?"

"Benim bir erkek olduğumu..."

Ne diyeceğimi bilemedim, onun gururunu kırmış olmalıydım.

"Cevap vermene gerek yok, Beste," dedi gözlerimin içine bakarak. Geri çekildim ve bardağıma uzandım. Uzanırken hafifçe daha fazla eğilerek onu baştan çıkarmayı

hedefledim. Kesinlikle gaddar ve bencildim. Çağın'ın bana âşık olmasını istiyordum. Aslında en başından beri onun ilgisinden keyif alıyordum.

Çağın, koltuğa oturdu ve bana şehvetli bir bakış attı. Böyle giyinerek niyetimi açıkça belli etmiştim. Bu gece ona sahip olmak ve bana o ilgiyi vermesini istiyordum. Ani bir hareketle eteğimi yukarı sıyırdım ve kucağına oturdum. Hafifçe inledi. Altımda büyüyen erkekliğini hissedebiliyordum. Kendimi iyice ona doğru bastırdım ve elbisemin askılarını aşağı düşürdüm. Yarıya kadar ortaya çıkan göğüslerime ellerini getirdim.

"Beste," diye inleyerek beni havaya kaldırdı. Tam o sırada çalan telefon ikimizin de dikkatini bölmüştü.

"Boş ver, açmayacağım," dediğinde yerimde sıkıntıyla kımıldadım. Tam olarak ne bok yiyordum ben böyle? Hızlıca kucağından indim ve askılarımı yukarı çektim.

"Sen telefonu aç!" dedim panikle. "Ben de gitsem iyi olacak!"

Telefon çalmaya devam ediyordu.

"Bir saniye," dedi kolumdan tutarak. "Beste, bunu konuşmalıyız."

Cep telefonunu işaret ettim. "Bu kadar uzun çaldırdığına göre önemli olabilir."

Kararsızca karşımda dikiliyordu. "Lütfen," dedim kontrolümü kaybetmemeye çalışarak. "Şu lanet telefonu aç!"

Telefonu açmak için sırtını döndüğü sırada ben çoktan ceketimi almış, evime gitmek üzere kapıyı açmıştım. Ama bir şey beni durdurdu.

"Rhys Evans!" dedi hoparlördeki kişi İngilizce konuşarak. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, eski dostum. Nasıl gidiyor?"

KUZEY

Sonunda anladım; ona yakın olduğum her an, onu koruyamadığım her an benliğimi yitiriyordum. Onun zarar gördüğünü her saniye, ruhumdan bir parçayı sonsuza kadar kaybetmeme sebep oluyordu. Ve bu en çok ona zarar veriyordu. Ölmemesi bir mucizeydi. Onun iyiliği için ondan uzak durmalı ve benden nefret etmesini sağlamaya çalışmalıydım.

İyileştikten sonra eve getirdim ve uyanana kadar kim bilir kaçıncı sigara paketimi bitirerek yanında bekledim. Hemen karşısındaki duvarın dibine çökmüştüm. "Çökmek" tam anlamıyla içinde bulunduğum fiildi. Gözlerimiz birbirini bulduğunda hiç konuşmadık. Zaten konuşmamıza gerek de yoktu.

Yatağından kalktı ve yüzü bana dönük şekilde kucağıma oturdu. Yüzünde kocaman bir bandaj varken bile çok güzeldi. Ona veda etmeliydim. Ellerimi beline koydum ve doya doya ona baktım. "Ne yapıyorsun bana sen?" diye fısıldadım.

Öylece durup gözlerime baktı ve göğsüme kafasını koydu. Ona geri dönülemez bir şekilde âşık olmuştum ve

onun da bana karşı bir şeyler hissettiğinin farkındaydım. Benden onunla ilgilenmemi, ona şefkat göstermemi, onu bırakmamamı istiyordu. Her zaman olduğu gibi acımasız olmak ve bunu bitirmek zorundaydım. Onu korumamın tek yolu buydu.

"Çok fazla bu..." dedim ayağa kalkarak.

"Fazla mı?" diye sordu şaşkınlıkla. "Ne fazla geldi ki sana?"

Dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzlerimizi aynı seviyeye getirdim. "Bir çocuk gibi teselli edilmek istiyorsun, biliyorum. Ama üzgünüm, öyle bir kalp taşımıyorum ben."

Odadan çıktım ve bir kez daha onun canını yaktığım için kendimden nefret ettim. Artık odaklanmaya ihtiyacım vardı. Beste, Cahit'in evinde satılacak olan kızların fotoğraflarını bulmuştu. İçlerinde Bilge'nin de fotoğrafı vardı. Cahit ile ilgili elimizdeki tüm ses kayıtlarını ve o odayı polise teslim etmiştik.

Daha fazla desteğe ihtiyacımız olduğu için Burak'ı ve Efla'yı da yanıma almaya karar verdim. Efla, Dolunay, Sarp, Kenan Baba... Bunların hepsi on iki yıl önce benim yanımda durup, benimle savaşmış olan dostlarımdı. O savaş bittiğinde herkes kendi hayatına devam etmişti ama dostluğumuz devam etmişti. Sadece Mete ve İmge benimle kalmışlardı. Atakan'ın da bizimle birlikte olduğu, huzurlu ama içten içe çürüdüğümüzü bilmediğimiz bir on iki yıl geçirmiştik.

Şimdi ise on iki yıl sonra yeniden kaldığımız yerden birlikteydik. Hepsi aradığım ilk anda sonuna kadar benimle olmayı kabul etmişlerdi. Burak ailesinin ölümünün asıl suçlusu olarak beni görse de yine de onlardan intikamını almak için bana rağmen teklifimi kabul etmişti. Babam öldürülüp amcam beni her şeyi anlatmak için ilk kez aradığında Burak kafayı yemişti. Bu işe ailesini ve kendisini karıştırmamam için yalvarmıştı çünkü işlerin ters gidece-

ğini biliyordu. Her zaman ters giderdi. Ama Burak'ın ailesi böyle düşünmüyordu. Amcam en büyük destekçim olarak benim yanımdaydı ve babamın yerine geçmem gerektiğini söylüyordu. Hiç düşünmedim, Burak'ı hiç dinlemedim. Bazen yapılması gereken tek bir şey vardır ve siz ne pahasına olursa olsun, onu yapmak zorundasınızdır. Bu yüzden bana kızgındı ama elimden bir şey gelmiyordu.

Ve Efla... Efla'yı seviyordum ama gözümde Dolunay'dan ya da İmge' den hiçbir farkı yoktu. Yıllardır beni sevdiğini de biliyordum ama asla bir karşılık vermeyi düşünmemiştim. Güzel bir kadındı, çekiciydi, yetenekliydi. Üzülmesini hiç istemedim ama o hiç vazgeçmedi. Aşk tam da böyle bir şeydi işte, asla karşılık alamayacağın bir insana tutulmaktı belki de... Biri tarafından delice sevilmek, değer görmek benim senelerdir özlem duyduğum bir şey olsa da artık ben çok farklı biriydim. Böyle bir şeye ne isteğim ne de zamanım vardı. İsteğim ve zamanım olsaydı bile Efla'yla birlikte olamazdım. Bunca zaman benden hiçbir beklentisi olmadan sevmişti beni ama nereden bilebilirdim, bir gün bunun tehlikeli bir hâl alabileceğini? İçinde söndürmeye çalıştığı yangınların kontrolden çıkarak herkesi yakabileceğini? Bilemezdim. O yüzden onu çağırdım ve o da geldi.

Burak'ın polis teşkilatından bulduğu bir videoyu izledik. Artık Beste de işlerin tam ortasındaydı ve ekibin bir parçasıydı. Orada gözüken kadınlardan birinin Bilge olup olmadığını tespit etmeye ve Atakan'ın büyük pazarlama işini nerede yapacağını çözmeye çalışıyorduk. Ama Beste'yi bu kadar her şeyin içine dâhil etmemin ona yakın olduğumu düşündürmesini istemiyordum. Âdeta canını yakmak için fırsat kolluyordum.

Herkes odalarına gidince baş başa kaldık ve bu onu rahatsız etti. Biraz mahremiyet amacıyla daha önce ona yasakladığım hâlde dışarı çıkmak istedi. Adamlarımın kilometrelerce bir araziyi koruduğunu bilsem de güvende olacağı tek yer gözümün önüydü.

"Aptal mısın?" diye sordum kül tablasındaki sigarayı hiddetle ezerken. Mavi gözleri hüzünle büyüdü ve inanamaz gözlerle bana baktı. Canını yakmak ve benden daha çok nefret etmesini istiyordum.

"Sana söylüyorum, aptal mısın?" diye sordum bir kez daha. "Sana bir daha evden dışarı adım atamayacağını söylemiştim, değil mi? Dün geceden beri hiç mi akıllanmadın? Artık büyüsen iyi olacak."

"Sadece kapının önüne çıkıyorum, abartılacak bir şey yok. Kapının dışında birileri beni öldürürse size de ön bir uyarı olur, böylece sen de kurtulursun!"

Tekrar dışarı çıkmaya yeltendi ama kolundan tuttum. Artık kafasına göre davranmasına izin vermeyeceğimi, ona ilgi ve anlayış göstermeyeceğimi hatta ne kadar gaddar olabileceğimi görmesi gerekiyordu. Benden vazgeçmesinin tek yolu, benden nefret etmesiydi. Bunu yapabilme gücü bulmak için sürekli zihnimden aynı şeyleri geçiriyordum.

"Canımı sıkma!" dedim olabildiğince sesimin sert çıkmasına özen göstererek. Şaşırdığını ve birdenbire neyin değiştiğini merak ettiğini görebiliyordum.

"Canını sıkmayı ben istemedim, burada olmayı da isteyerek seçmedim!" dedi haklı bir isyanla. Bunları da, kendisine böyle davranılmasını da hak etmiyordu ve bu çok canımı yakıyordu. Bana böyle biri olmadığımı kanıtlamak için çırpınıyor ve aslında ona âşık olan Kuzey'i arıyordu. Daha evvel Cahit'i nasıl komalık ettiğimi sorması bana hissettiklerimi hatırlatmak içindi, biliyordum. Çünkü onu korumak için her şeyi yapabileceğimi, her şeyden vazgeçebileceğimi ve bunun sadece delicesine âşık bir adamın yapabileceğini biliyordu. Kendine itiraf ediyor muydu, bilmiyordum ama içinde bir yerlerde bunu bildiğine emindim ve bu konuşma tehlikeli bir hâl alıyordu.

"Sen," dedim her şeyi yerle bir ederek. "Bu dünyadaki

küçük bir sinekten farksızsın. O yüzden sana ne deniyorsa onu yap!"

Ve bu cümlelerimin benden nefret etmek için yeterli olmasını umdum. Zamanı gelip Bilge'yi bulduğumuzda, ardına bile bakmadan yoluna devam edip beni unutacaktı. Ama ortalığın daha çok karışacağını, kıskançlığımdan çıldırıp gözümün döneceğini bilmiyordum.

Daha ilk geldiği andan, videoyu izletirken ona olan bakışlarından anlamıştım Burak'ın Beste'ye olan ilgisini. Akşam yemeği için hep beraber masanın etrafında toplandığımızda yemeğe birlikte gelmişlerdi ve neredeyse elimdeki cam kadehi sıkarak kıracaktım. Bir şeyler konuşuyorlardı!

"Bir şey mi kaçırdım?" diye sordum sertçe.

Rahatsızlığımı Burak'a belli etmek istiyordum ama bir yanım yine kendimle çeliştiğimi söylüyordu.

"Kaçırsan da bir sorun mu var?" diyerek yanıtladı beni Burak. O diğerlerinden farklıydı. Diğerleri, uğruna canını verebileceklerim ve aynı şeyi onların da benim için yapacağını bildiğim dostlarımdı ama Burak kuzenimdi. Ailemden bana emanet kalan tek kişiydi. Ayrıca kendisi de bir Bozkurt'tu. Diğerleri ile ne kadar samimi olursam olayım, sinirlendiğim ve emir verdiğim anda sözümü dinlerler, hiç itiraz etmezlerdi. Belki normal şartlarda Burak da buna ayak uydurabilirdi ama ailesinin ölümünden dolayı bana duyduğu nefretle tek tabanca olarak çalışacağını ve emirlerime uymayacağını en başından belli etmişti.

Onlar birbirleri ile arkadaş olacaksa, pekâlâ, ne diyebilirdim ki? Kıskançlık zehri damarlarımda çoktan akmaya başlamıştı. Beste için ölüyor değildim. Kendimi kandırmaya devam ettim.

Doğrudan Efla'ya bakarak, "Ne içersin?" diye sordum ve Beste'yi inceledim. Başka bir kadına gösterdiğim bu ilginin onda hayal kırıklığı yaratmasından memnuniyet

duymuştum ama bu yetmemişti. Efla ise zeki bir kadındı. Ona bu soruyu sorar sormaz, bakışlarını Beste'ye dikmesinden bunu anlamıştım. Ama birden Burak geri zekâlısı kahraman olmak isteğiyle Beste'nin yanına oturdu ve ona ne içeceğini sordu! Ve birbirlerine baktıkları o an, masanın üzerindeki her şeyi yere fırlatma isteğime engel olmaya çalıştım ve ekledim.

"Beste bir şey içmeyecek!"

Burak ölümcül bakışlarını üzerime dikerken, ona açıkça meydan okudum.

"Bunu sana sorduğumu hatırlamıyorum Kuzey, kusura bakma. Şimdi izin verirsen, Beste'yle konuşuyorum," dedi. Bir kez daha düşman olmak için harika bir sebebimiz vardı. Bir zamanlar onun en yakın arkadaşım olması bende hayretler uyandırdı.

"Burası benim evim, ben ne diyorsam o!" diye kükredim. Çocuk gibi inatlaşmamız gülünçtü hatta masadaki herkese rezil oluyorduk ama umurumda bile değildi. Bunu sabaha kadar sürdürebilirdim. Ama Beste'nin de orada oluşunu göz ardı etmem büyük bir saçmalıktı ve sonradan içimi pişmanlıkla doldurmuştu.

Beste masaya tüm gücüyle vurarak ayağa fırladı.

"Otur!" dedim sinirle. Gerçekten her şeyi baştan alabilmeyi ve Beste'nin şu masadan iki lokma yiyip öyle kalkmasını istiyordum. "Hayır!" dedi ve masayı terk etti. Kimse ses çıkarmadan oturuyordu ve yemeklerimiz tabaklarında soğuyordu. Önümdeki kadehi hızlıca kafama diktim. Onların ne düşündüklerini biliyordum ve beni yargılıyorlardı. Bu hoşuma gitmiyordu. "Ne duruyorsunuz be, yesenize!" diye bağırdım.

Herkes konuşmadan tabaklarına gömülürken, Burak sinirli bakışlarını üzerime dikmişti. Beste ile Burak'ın birlikte olmasından mı korkuyordum? Beste'yi bırakacağımı, benden nefret edip onun da beni düşünmemesini amaç-

larken hâlâ neyin peşindeydim? Mantığım bana bunları söylüyordu ama kalbim ondan farklı düşünüyordu. Tüm dengesizliğimin sebebi de bu değil miydi zaten, mantığımla kalbimin hiç bitmeyen bu savaşı?

Derken telefonuma bir sinyal geldi. Daha önce Cahit'le iletişim kurması için Beste'ye verdiğim telefondan arama yapılıyordu! Koşarak Beste'nin odasına geldim ama kapıyı kilitlemişti. Tek hamlede kapıyı kırarken, onun polislere kaçırıldığını söylediğini duyabiliyordum. Elindeki telefonu hızlıca alıp duvara fırlattım. Ardımdan Sarp ve Mete de odaya daldılar. "Polislerle konuşun, bu işi halledin!" diye bağırdım. Başımız derde falan girmeyecekti zaten, olayın çoğunluğunda polislerle de çalışıyorduk. Yine de sinirlerime hâkim olamadım.

"Bir anlaşmamız vardı!" diye kükredim.

Aynı şekilde karşılık verdi. "Ama sen o şartları çoktan bozdun! Bana hâlâ bir tutsak gibi davranıyorsun! Senin de, bu evin de, herkesin de canı cehenneme! Artık burada olmak istemiyorum!"

"Ama olacaksın. Hiçbir yere gitmiyorsun. Telefonun aramalarının bana bağlı olduğunu bilmiyor muydun? Bunu sana söylemiştim!"

"Umurumda bile değil!"

"Artık sana güvenmiyorum. Anlaşmamız bitti. Bundan sonra Atakan'ı bulduğumuzda seni korur muyum, orasını göreceğiz!" Siktir olup gitmek için kapıya yöneldim ama önüme atlayıp kapıyı kapattı.

"Sen kendini ne sanıyorsun? Gerçekten senin emrin altına gireceğimi mi? Küçük, uysal bir ev kedisi gibi istediğin her şeyi diğer köpeklerin gibi yerine getireceğimi mi?"

Bunu asla yapmayacağını zaten biliyordum. "Beni zorlama, Beste!"

"Zorluyorum!" diye haykırdı. Canına tak ettiğini göre-

biliyordum ve asıl onu zorlayan bendim aslında. "Senden nefret ediyorum!"

Bunu duymak, belki de yaşadığım her şeyden daha ağır geldi bana. Sonunda yapmıştı işte. Benim onun canını acıttığımdan çok daha fazla acıtmıştı canımı. Hızla konuşurken belki fark etmiyordu ama olduğum yere mıhlanmış gibiydim ve bu cümlenin ağırlığı altında ezilmiştim. "Sana dair her şeyden, bu evlerin her milimetresinden! Bu işe bulaştığım güne, senin elini o barda tuttuğum güne lanet olsun!"

Sonunda cümlesi bittiğinde ben de bitmiştim. Yok olmuştum sanki, nefes dahi alamıyordum. Gerçek olmamasını dileyerek, hak etmediğim hâlde gözlerinde bana karşı zerre sevgi kırıntısı kalmış mı diye gözlerine bakıyordum.

"Konuşsana!" dedi daha da sinirlenerek. "Bir şey söyle! Birinin sana efendisi gibi davranmaması zoruna mı gitti?"

Hiçbir şey söylemeden ona bakmaya devam ettim. Zoruma gitmişti, hem de çok. Ama sözümü dinlememesinden değil, dinlediğim sözler zoruma gitmişti. Sonunda kenara çekildi ve ben de çıkıp gittim.

BEŞTE

Rhys Evans adını duyduğumda tam kapıyı kapatmak üzereydim ama olduğum yerde dona kaldım.

Rhys Evans...

Bu isim Atakan'ın, Ertan'ı yurt dışında sakladığı isimle aynıydı. Hem ismin hem de soy ismin aynı olması bir tesadüf olamayacak kadar uzak geliyordu bana. Üstelik bu isim sık kullanılan bir isim değildi. İlk duyduğumda bile sorgulayıp kodlanmasını istemiştim. Ancak Kuzey bu bilgiye ulaşıp Ertan'ı yakaladığını sandığında, Rhys bambaşka biri çıkmıştı.

Bu işte bir bokluk olduğu ortadaydı ama idrak edemiyordum. O sırada evin yangın alarmı kulaklarımı kanatacak kadar yüksek bir sesle çalmaya başladığında hiç düşünmeden içeri daldım.

Çağın da aynı şekilde elinde telefonuyla kalakalmış gözüküyordu. "Bob, seni sonra arayacağım," dedi ve anlamaz gözlerini bana dikti. Tedirgindim ama karşımdaki kişi iki aydır arkadaşım olan Çağın'dı.

Az önce çıktığım salon duman içindeydi ve duman dedektörü devreye girmişti. "İhtimal vermiyorum ama ya

biri çatıya çıkıp bacayı tıkadı ya da şöminenin damper kapısı bir şekilde kapandı." Şöminenin maşasını eline alıp o bölmeyi kontrol etmeye çalışıyordu.

"Düşmanların mı var?" diye sordum şakaymış gibi. Ama gerçekte de bundan kuşkulanmaya başlamıştım.

"Tabii ki yok," dedi öksürürken. "Tabii eninde sonunda suçu bana bağlayan birkaç hastam hariç. Hastalar bazen tehlikeli olabiliyor."

Bu durumda bile espri yapabiliyordu. Benimse tek düşündüğüm, bu ismi duymuş olabilme ihtimalimin onu hiç endişelendirmediğiydi.

"Bakamıyorum şu an. Çok fazla duman var ve elim yanıyor."

Koşarak çift kanatlı yere kadar olan camları açtım.

"Buradan çıkmamız gerekiyor yoksa zehirleneceğiz."

Ben de öksürmeye başlamıştım. Duman o kadar hızlı doluyordu ki neredeyse göz gözü görmüyordu. Hızla dışarı çıktık. İtfaiyeyi ve şömine bakım şirketini aradık. Sonunda gelip çatıyı kontrol ettiler ve her şeyi kontrol altına aldılar.

"Neden böyle olmuş?" diye sordu Çağın.

"Bacanız tıkanmış. Boş bir kuş yuvası, çalı çırpı, taş gibi şeyler vardı. Muhtemelen bir karga her şeyi buraya taşıyıp sonunda bacanın tıkanmasına ve içerinin dumanla dolmasına sebep olmuş."

Onlar işlerini bitirip giderken Çağın'a döndüm. Az önce neredeyse sevişiyor olmamız gerçeğini göz ardı etmeye çalışıyordum. "İyi ki evdeydik, neyse geçmiş olsun. İyi geceler."

"Bir saniye, Beste," diyerek kolumu tuttu. "Demin yaşadıklarımız hakkında konuşmak istiyorum."

Bense bir an önce eve gitmek istiyordum çünkü sakin kalmakta zorlanıyordum.

"Fazla alkollüydüm ve..." Bir yandan saçımı kulağımın arkasına attım. Gergindim, şu an tamamen alkolün etkisinden sıyrılmıştım ve kendimi istemediğim bir durumun içine sokmuştum. Ne diyeceğimi bilemeden kekeleyip duruyordum. "Eee, bilmiyorum. Aslına bakarsan ikimizi de böyle berbat bir duruma soktuğum için üzgünüm ve aramızdaki arkadaşlığı kaybetmek istemiyorum."

Ben normalde böyle şeyler söylemezdim ama elimden geldiğince normal davranmaya çalışıyordum. Çağın'ı şu noktada kendimden uzaklaştıramazdım. Bir ipucu yakalamıştım ve daha neler yakalayabileceğime bakmam lazımdı.

"Hayır," dedi inkâr ederek. "Arkadaşlığımız bozulmayacak, Beste. Senden en başından beri etkilenmiştim ama senin gözün beni görmüyordu. Sadece bu gece senin de benden biraz olsun etkilenmiş olman beni mutlu etti. Söylediğin gibi berbat bir durum değil."

"Bunu daha sağlam bir kafayla konuşalım, olur mu? Üst üste dengemizi sarsan şeyler yaşadık ve derhâl kafamı yatağa koyup uyumak istiyorum." Uyumak istediğim koca bir yalandı.

"Tabii, anlıyorum, evet, bence de böyle yapalım. Yarın korkunç bir baş ağrısıyla uyanmaya hazır ol," dedi göz kırparak.

Demek ki flört etmek böyle bir şey, diye geçirdim içimden. Biriyle yakınlaşıyorsun ve daha sonra ona daha uzak olman gerekmiyor. Kuzey'i düşündüm yine elimde olmadan. Olabilecek en can acıtıcı şekilde yakınlaşıp, daha sonra daha fazla canımızın acıyacağını bile bile daha da uzaklaşıyorduk. Aramızdaki şey tıpkı bir lastik gibiydi. Ama Çağın'la farklıydı. Demin arzulu bir şekilde yakınlaşmıştık ama sonrasında bana laf sokmamıştı, bağırmamıştı, kendinden uzaklaştırmamıştı. Hatta daha da yakınlaşmak istiyor, aramızdaki gerginliği dağıtmak için espriler yapıyordu.

"İyi geceler," dedim ve evime gitmek üzere arkamı döndüm. Onun bakışlarının esareti altında elimden geldiğince sakin olmaya çalışarak içeri girdim ve kapımı kapattım.

Şimdi asıl en önemli soruyu düşünebilirdim.

Çağın Öztürk aslında kimdi?

Odaklanmak için kendime bir kahve yaptım ve içine şekeri boca ettim. Tadını sevmesem de hatta içtiğim şeyden nefret bile etsem, bir daha asla sütsüz ve şekersiz kahve içmeyecektim. Bana Kuzey'i hatırlatıyordu.

Kahvemi ve bir not defterini elime alarak salona kuruldum.

Kocaman harflerle ÇAĞIN ÖZTÜRK??? yazdım. Beyin fırtınası yapmam gerekiyordu. Çağın'ın bana anlattıklarını daha çok dinlemiş olmayı dilerdim. Arkadaşlığına hiç hevesli olmadığım için o bana bir şeyler anlatırken, genelde kendi düşüncelerime gömülmüş olurdum. Defteri aklıma gelen her şeyle doldurmaya başladım ve onun hakkında bildiğim her şeyi kâğıda aktarmaya karar verdim.

ÇAĞIN ÖZTÜRK???

-Psikolog.

-Bir yıldır burada oturuyor.

-Yan komşum.

-Flört etmeye başladık.

-Bu bilgi gerekli mi, bilmiyorum ama kırmızı bir Audi'si var.

-Bob diye yurt dışından arayan bir arkadaşı ona Rhys Evans olarak seslendi. Neden?

ERTAN BARLAS???

-Atakan'ın kimseye bahsetmediği ve yüzünü görmediği kardeşi. Çok daha önce Bilge'yle takılırken bize bile bahsetmemişti hatta tek çocuk olduğunu söylemişti.

RHYS EVANS???

BU İSİM, ZAMANINDA ATAKAN'IN YURT DIŞINA SAKLADIĞI KARDEŞİ ERTAN BARLAS'A AİT. √

KUZEY, ADAMI YURT DIŞINDA BULDU. ONU ERTAN SANIYORDU AMA KUZEY'İN ELİNDEKİ KİŞİ ATAKAN'IN ADAMLARINDAN BİRİ ÇIKTI. √

-Kuzey'in Ertan'ı bulduğunu anlayan Atakan, Ertan'ı adamlarından biriyle yer değiştirmiş olabilir.

-Ya da ben kafamda komplo teorileri ürettiğim için aslında Rhys Evans ismi sadece bir isim benzerliğidir. Ama bu İMKÂNSIZ ÇÜNKÜ BU ADAMIN İSMİ ÇAĞİN.

-Eğer işin içinde bir bit yeniği olmasa, neden yurt dışında yaşayan "Bob" ismindeki arkadaşına kendini Çağın Öztürk yerine Rhys Evans olarak tanıtsın???

ÜÇ FARKLI İSİM SADECE TEK BİR ADAMA İŞARET EDİYOR. √

Elimdeki not kâğıdına bakıp kalemi dişlerime götürdüm. Ekleyeceğim başka bir şey olup olmadığını düşünürken, birden aklıma avukatlarından barodan kayıtlı olup olmadığını öğrendiği sistem gibi psikologlarında böyle bir sisteme tabii olup olmadıkları aklıma geldi. Gerçekten söylediği gibi uzman psikolog muydu? İnternetten kısa bir araştırma yaptım:

Bir kişinin (a) psikolog olduğu lisans diplomasıyla, (b) klinik

psikolog olduğu ise yüksek lisans diplomasıyla[4] *doğrulanabilir. Türk Psikologlar Derneği psikolog, klinik psikolog ve psikoterapistlerin sicil bilgisini kaydetmemektedir. Herhangi bir kuşku hâlinde kişiden diplomalarını ve psikoterapi için gerekli eğitim sertifikalarını göstermesini talep ediniz.*

Lanet olsun! Ne kadar süredir psikologluk yapıyordu ya da psikolog muydu? Her gün olmasa da sık sık kliniğe gidiyordu. Daha önce vakalarını anlatmamıştı ama bu onun yalan söylediği anlamına gelmezdi. Terapist-danışan ilişkisinden kaynaklanan gizlilik ihlalinden dolayı anlatmıyordu büyük ihtimalle. İçimden bir ses onun Ertan olduğuna emin olmam gerektiğini söylüyordu. Kalktım ve bir sigara yaktım. Nadiren, çok gergin olduğumda sigara içme gibi bir alışkanlık geliştirmiştim. Sigarayı yakar yakmaz birden aklıma geldi.

Şile'ye yerleşme sebebim...

Çünkü Bilge ölürse, o yere gideceğimi bilecek kadar beni iyi tanıyordu ve bana bu yüzden bir mesaj bırakmıştı. Ben Kuzey'in yanında olduğum tüm o süreç boyunca, o da Atakan'ın yanındaydı. Belki de Kuzey, Ertan'ın yerini keşfettikten sonra onu yurt dışından alıp Türkiye'ye ve gözlerden uzak Şile'ye Atakan kendisi yerleştirmişti? Bilge de bana onu bulmam ve Atakan'dan intikamımı almam için bu mesajı bırakmıştı. Bilge onu bana Şile'de aramam gerektiğini söylüyordu ama ben bırak birini aramayı, böyle bir şeyi aklımdan bile geçirmemiştim. Belli ki Bilge'nin düşündüğü kadar zeki değildim ama kader beni onun yan evine göndermişti.

Her şeyi unutup hayatıma devam etmek mecburiyetindeyken birden içimdeki alev harlandı. Çünkü Ertan'ı bulduğuma emindim. Gökte ararken yerde bulmuştum, hiç beklemediğim bir anda öylece karşıma çıkıvermişti. Sonunda Atakan'dan intikam alabileceğim bir çıkış yolu bul-

4. ©2022 Türk Psikologlar Derneği psikolog.org'dan alıntıdır.

muştum ve bunu tek başıma başarmıştım. Çağın'la ya da Ertan'la -ismi her neyse- onunla daha yakın olup ne boklar döndüğünü öğrenmeliydim ve bunu yaparken ona hissettirmemeliydim.

Aklımı kurcalayan başka bir şey daha kopup geldi düşüncelerimin arasından. Peki ya Ertan bu işlerin ne kadarını biliyordu? Eğer Atakan'la bağları kuvvetli olsaydı ve Atakan'ın yaptığı her işten haberi olsaydı Beste Güngördü ismini kesinlikle tanırdı. Benimle oyun mu oynuyordu yoksa gerçekten hiçbir şeyden haberi yok muydu? Beni tanıdığı için mi yaklaşmıştı yanıma yoksa gerçekten etkilendiği için mi?

Kahretsin, her seferinde bir soru bin soru doğuruyordu kafamda! Boyumdan büyük bir işin içine girmiştim bir kez daha. Buraya kadar tek başıma ilerlemiştim ama bundan sonrası için yardıma ihtiyacım vardı.

Hemen Burak'ı bulmam lazımdı...

KUZEY

Yemek masasına dönüp hiçbir şey olmamış gibi herkesle yemek yemeye devam ettim. Kadehleri ardı ardına yuvarlıyordum. Burak, Sarp, Kenan Baba aralarında haraketle bir şey konuşuyordu ama onları duymuyordum bile. Dolunay, Efla'yla birlikte odadan dışarı çıkmıştı. Dolunay'a misafirlerimize oda ayarlamasını söylediğimde; benim odamın yanına Efla'yı, Beste'nin yanına ise Burak'ı yerleştirmişti. Efla ile birlikte olmamızı istediğini biliyordum. Dolunay ve Efla hep birbirlerine yakın olmuşlardı. Şimdi her şeyi düşününce, Efla'nın ihanetinden sonra Dolunay'ın şu an ne hissettiğini merak ettim.

İçeriden bağrışmalar duyduğumda ayağa fırladım. Hemen sonra Dolunay, "Kuzey!" diye seslendi. Anında yanlarına gittim ve koşu yapmaya gitmek üzere gibi duran Beste'ye baktım. Üçü de ayakta durmuş, bana bakıyordu.

"Sana söyledim Kuzey!" dedi hiçbir şey söylemediği hâlde. "Bu vahşi yaratığı dizginlemen mümkün değil! Bir hayvan gibi kapatılması gerekiyor, başka hiçbir şeyden anlamaz!"

Sözleri karşısında dumura uğramıştım. Dolunay her

zaman biraz üstten konuşmayı severdi ama bu kez çok ileri gitmişti. Sinirlerim beynime yükselirken nasıl bir tepki vermem gerektiğine emin olamıyordum. Aklımdan geçen tek şey, Dolunay'ı hemen şimdi evine geri göndermekti.

Tam o sırada Beste, Dolunay'a yumruk attığında kaşlarım havalandı. Dolunay'ın burnundan kanlar boşalırken sendeledi ve yere yığıldı. "Seni canavar!" diye bağırdı. "Barbar, yozlaşmış gece kulübü kızı!"

İmge koşarak bir mendil getirirken, diğer herkes Dolunay'ın üzerine eğilmişti. "Bir tane daha yumruk yemek istiyorsun herhâlde?" dedi Beste kendini zorlukla tutarak. Bense hayret ve hayranlık karışımıyla Beste'yi izlemeye devam ediyordum. Kendisini savunmak için kimseye ihtiyacı olmayan, kimseden medet ummayan, cesur ve harika bir kadın olduğunu bir kez daha hatırladım. Dolunay'a ise inanılmaz kızgındım.

"Başka yumruk yemek isteyen var mı?" diye sordu. Bakışları herkesi dolaştıktan sonra bende durdu. Bu, açıkça bir meydan okumaydı. Meydan okumasını kabul ettim.

"Duydunuz!" diye bağırdım olağanca yüksek sesle. "Bundan sonra bu evde kimse Beste'yle konuşmayacak! Muhatap olanı görürsem canını yakarım! Sen de hiçbir yere gitmiyorsun, Beste!"

Burak, kollarını önünde birleştirdiği duvardan sırtını ayırdı. Onu daha yeni fark ediyordum.

"Sanırım burada bir tek senden emir almayan benim, Kuzey."

Burak'ı çağırmakla hata yapmıştım. Beni sinir etmekten keyif alıyordu. "Burada benim kurallarım geçerli!"

"Benim üzerimde geçerli değil! Beste benimle koşu yapabilir."

Dişlerimi sıktım. "Sabrımı sınama, Burak!"

"Yoksa ne olur, Kuzey?" İkimiz de birbirimizi öldü-

recekmiş gibi bakıyorduk. Gibi kelimesi fazlaydı, aslında onu şu an kendi ellerimle boğabilirdim.

"Yoksa ne olur?" diye devam etti. "Yine birilerinin ölümüne mi sebep olursun?"

Üzerine yürüdüm. Gerçekten bıkmıştım artık. Evet, Burak'ın ailesini, kendi öz amcamı koruyamamıştım. Ama bunların suçlusu ben miydim? Bu savaşı çıkaran ben miydim? Ailemin ölmesini isteyen ben miydim? "Bunların suçlusu ben değilim!" diye bağırdım. "Seni hoş görüyorum ama haddini bilsen iyi olur!"

"Haddini bilmesi gereken sensin! Kızın hâline baksana! Ona köle muamelesi yapmayı kes artık! Kızla ilgilenmek istemiyorsan, bundan böyle benimle kalabilir!"

Büyük bir şok geçiriyordum. Olduğum yere çivilenmiştim sanki. İki gündür buradaydı ve benim Beste'ye nasıl muamele yaptığımı çözüp şimdi onu kendi mi korumak istiyordu? Onu benim yanımdan alıp kendi evine mi götürecekti? Ona benden daha mı iyi bakabileceğini sanıyordu?

"Birlikte kaldığımız süre boyunca Beste bunu düşünecek. Kararı o verecek. Ve Kuzey Bozkurt, bu karara sen dâhil olmayacaksın!" Beste'yi de alıp dışarı çıktı.

Hızla çalışma odama çıktım ve masanın üzerinde duran her şeyi yere fırlattım. Hayır, Burak'ın ona bir şeyler anlatmasına izin veremezdim. Dahası Burak'ın ona Beste'nin ailesinin ölümünü anlatacağından korkuyordum. Hızla evden ayrıldım ve onları bulmaya gittim.

Onları bulduğumda longoz ormanlarının manzarasına doğru durmuşlardı, birbirlerine inanılmaz yakındılar. Burak, iki elini Beste'nin beline koymuştu. O ellerini kırmak geldi içimden. Geldiğimi fark etmemişlerdi.

"Kuzey neden Atakan'ın peşinde?" diye sordu Beste.

"Cahit'in evindeki kızların fotoğraflarını hatırla, Beste. Tüm kızların çıplak olduğunu söylemiştin. Çünkü Atakan..."

O sırada ortaya çıktım ve Burak'ın sözünü kestim. "Bunu ben söylemeyi tercih ederim!" Bakışlarım doğrudan Burak'ın, Beste'nin belindeki ellerini hedef alıyordu. Kendi kuzenimin katili olmak istemiyordum. "İzin verirsen," dedim uyarıcı bir ses tonuyla. "Beste'yle baş başa konuşmak istiyorum."

Aslında tek istediğim bir an önce buradan siktir olup gitmesiydi. Burak sonunda gittiğinde Beste'nin karşısına dikildim. Burak'ın tuttuğu beline bakıyordum. Aldatılmış gibi hissediyordum. Bu normal değildi, ben normal değildim ama kendime engel olamıyordum işte çünkü canım yanıyordu. Tüm vücudunu hiç acele etmeden seyrettim. Sonunda gözlerindeki durakta durdum. Kızgınlıkla bana bakıyordu. Bana ait olmayan bir şeyi incelediğimi sanıyordu.

"Demek kendi vücudunu kullanarak Burak'tan bir şeyler öğrenmeye çalışacak kadar çok istiyorsun bu bilgiyi, öyle mi?" Çenemi kapalı tutamıyordum. Canımı yaktığı için canını yakmak istiyordum.

"Burak'la az önce neden o durumda olduğumuzu anlayacağını sanmam. Öyle bir kalp taşımıyorsun sen..."

Burak'a âşık olduğunu mu ima ediyordu?

"Bana kendin anlatmayı tercih edeceğini söyledin. O hâlde söyle... Kimsin sen?"

Ateş bastığı için ceketimi çıkardım ve kırışmaması için ağacın bir dalına astım. "İçinde bulunduğum karanlık dünyada bir ismim var. *Avcı*..." Orada bulunan taşa oturdum çünkü ayakta durmakta da zorlanıyordum. Burak'a âşık olmuş olamazdı...

"Benim gibi kızları mı avlarsın?" diye sordu alaycı bir şekilde gülümseyerek.

"Hayır," dedim ciddiyetle. Hiç çıkarmadığım, parmağımdaki babamın yüzüğüne dokundum. "Avladığım Atakan gibi insanlar. Her şeyi bir anda anlatmamı bekleme.

Zaten birçok şeyi anlayacağını sanmam ama sana neden Atakan'ın peşinde olduğumu ve haftaya ne yapacaklarını söyleyeceğim. Dolayısıyla sen de neden onun ablanın peşinde olduğunu öğreneceksin. Atakan, Cahit'in odasındaki kızların ticaretini yapıyor. Kısaca, insan ticareti. Ve ablan da..."

Sendeledi. İşte bu yüzden ona anlatmak istemiyordum çünkü her ne kadar güçlü olsa da hiçbir insan normal bir yaşam sürerken birden tüm bunları öğrenecek kadar güçlü değildi.

"Ve ablam da bu işin içinde ya da daha kötüsü, belki de, onu da pazarlıyor mu?"

Cevabımı bile dinlemeden koşmaya başladı. Arkasından koşarak takip ettim. Sonunda tüm nefesi kesildi ve iki büklüm olarak nefes alışverişlerini düzene sokmaya çalıştı. Sırtını bir ağaca yasladı. Derin derin nefesler almaya devam ettiğini görebiliyordum. Düşünceleriyle ve korkularıyla boğuşuyordu. Ona sakinleşmesi için birkaç dakika müsaade ettim ve sonra yanına giderek en başındaki gibi elimi uzattım.

"Gel benimle..."

Ve yine bir saniye bile tereddüt etmeden uzattığım eli tuttu.

Bana güveniyordu ya da... Başka çaresi yoktu.

Eve girer girmez Burak'ı gördüğümde, Beste'nin kollarından tuttu. "İyi misin?"

Akıl sağlığımı korumaya çalışarak başımı başka yöne çevirdim. "İyi."

"Sana sormadım!"

Yine çocuk gibi kavgaya tutuşmak üzereyken Beste araya girdi. "Sorun yok." Ve elini Burak'ın elinin üzerine koydu! Aralarında bir şey mi vardı?

İçeri Efla girdiğinde düşüncelerim bölündü. Ben de

Beste'yi, Efla ile mi kıskandırmalıydım? Aklıma gelen bu şeytani düşünceden nefret ettim. Kıskançlık, bence ölümcül günahların en kötüsüydü. Beni gerçekten yıllardır seven bir kadını, Beste'yi kıskandırmak için kullanmayacaktım. Bu ona büyük bir haksızlık olurdu.

"Dolunay zor sakinleşti."

Dolunay sanki milyonlarca saat öncesinde bu olayı yaşamış gibi geliyordu. Ayrıca hak etmişti. Ben öyle kötü bir hâldeydim ki konuşmaları ağır çekimdeymiş gibi duyuyordum.

Beste yatacağını söylerken, Burak da bir fino köpeği gibi Beste'yi takip etti. Efla o sırada, "Konuşabilir miyiz?" diye sorduğundan peşlerinden gidememiştim. Onların konuşmalarına kulak kesilemeden Efla konuya girdi. Pezevenk herif, Beste'yi onunla gitmesi için ikna etmeye çalışıyor olmalıydı. Efla'ya odaklanmaya çalıştım.

"Konuşalım..."

"Dolunay'ın burnu gerçekten çok şişti. Buz koyduk ama morali çok bozulmuş durumda. Yukarıda saatlerdir, O kız herkesin içinde beni dövdü, diye ağlıyor."

"O zaman kaşınmasaydı, Efla!" dedim sinirle. "O da herkesin içinde ona bir hayvan gibi kafese kapatılmalı gibi şeyler söylemeseydi, o da onu herkesin içinde dövmezdi."

"Beste'yi getirmek kimin fikriydi? Yani biliyorsun, o da öldürülen ailelerden birinin kızı sonuçta. Sen bizi seçtin ama diğer kızlar sığınmaevlerinde büyüdü. Buraya uyum sağlayamıyor, sığınmaevinde eminim ona yer vardır."

Kıskandığını biliyordum ve kıskanmanın nasıl bir şey olduğunu da... Bu konuda onu suçlamıyordum ama böyle ileri gitmesinden de hiç hoşlanmamıştım.

"Ya bu bir daha tekrarlanırsa, o zaman ne yapacaksın?"

"Efla, lütfen bu konuları bana bırak. Başka bir şey konuşmak istemiyorsan işlerim var."

"Beste'yi konuşmak istiyorum ben. Dolunay çok içerledi ve gitmeyi düşünüyor. Eğer onu gönderirsen ortada bir sorun kalmaz. Hem zaten bir işimize yaramıyor, bırakalım gitsin. Üstelik daha güvende olur."

Sıkıntıyla bir nefes verdim. "Beste benim korumam altında."

"Seni niye bu kadar ilgilendiriyor?"

"Efla!" dedim uyarıcı bir tonda. "Benim kararlarımı sorgulamaya kalkma! O kız, bu evden gitmeyecek!"

"O zaman Dolunay gidecek. Sence Dolunay şu aşamada daha çok işine yaramaz mı?"

Daraldım ve başımı ellerimin arasına aldım. "Dolunay ağzını tutmayı öğrenemiyorsa gidebilir."

"Gerçekten mi, Kuzey?" dedi Efla hayal kırıklığıyla. "Gerçekten esir tuttuğun paçoz bir kız için en başından beri bu işte sana sadakatini tekrar tekrar kanıtlamış bir insanı yüzüstü mü bırakacaksın?"

"Dolunay gitmeyi seçerse onu yüzüstü bırakacak olan ben olmayacağım."

"Ama..."

"Efla!" diye kükredim. "Sana yeteri kadar açıklama yaptım! Bir daha sakın karşıma bu şekilde hesap sorarak çıkma!"

Efla bu şekilde kazanamayacağını anladığında yön değiştirdi. İsteğini başka yoldan denemeye karar vermişti. "Bu gece benimle uyu..." Kollarını boynuma sardı ve beni öpmek için yaklaştı.

Ve birden odaya Beste daldı. "Kadınların nerede tutulduğunu biliyorum!"

Ve Efla ile beni o şekilde gördüğünde, Efla'ya öldürücü bir bakış fırlattı.

BEŞTE

Dövmecinin kapısından içeri girerken ne yaptıracağımı biliyordum ve burayı boşuna seçmemiştim.

Aslında uzun zaman önce Burak'ın göl evinde kalırken, laf arasında bana yakın bir arkadaşının Kadıköy civarında ünlü bir dövmeci dükkânı olduğundan söz etmişti. Vücudumda sırtımın yukarısından aşağı doğru küçülerek inen yirmi bir adet dövme vardı. Babamın anlattığı kelebek hikâyesinden dolayı hepsini, bu dünyada bir diğerini görmeyi başarabildiğim her yaşım için yaptırmıştım ve benimle mezara kadar gelmesini isteyecek kadar anlamlı buluyordum.

Yirmi ikincisini yaptıracağım bugün, doğum günümdü...

15 Eylül.

Son bir savaşa giriyordum. Önce Burak'tan başlayarak her ne cehenneme gittilerse hepsini teker teker geri toplayacaktım. İçlerimizden bazıları ölmüştü ama kalanlarla kılıçlarımızı kuşanmaya devam etmemiz lazımdı. Çünkü kuş, avcısına kendi kanatlarıyla uçmuştu ve bu sefer o avı elimden kaçırmayacaktım. Ölümüm pahasına bile olsa Atakan'dan tüm ailemin ve arkadaşlarımın intikamını almam

gerekiyordu. Ve öleceksem en azından birilerinin hayatını kurtarabildiğim için huzurlu ölecektim.

Bunları düşünürken o kadar uzun süre kapıda dikilmiştim ki sonunda dövmeci adam, "Hayırdır?" diye sordu. "Dövme yaptırmaktan vaz mı geçmek üzeresin?"

"Hayır," dedim. "Aslına bakarsan, yaptırmaktan en emin olduğum şey bu." Ona nasıl bir dövme istediğimi en ince ayrıntısına kadar tarif ederken, şansıma o an boş oldukları için hemen yapmaya başlamıştı.

Dövmelerim bittiğinde koluma baktım. Siyah bir kelebekti bu. Uçmak için kanatlarını olabildiğince açmıştı ve ortasından bir kılıç geçiyordu. "Kılıç kuşanan kelebek..." diye mırıldandım. Bu sefer sırtım yerine sol el bileğimin iç kısmına yaptırmıştım dövmemi. Sağ bileğime ise tam simetrik konumda bu kelebeğin ikizini yaptırmıştım. Tek fark, sağdaki kelebeğin bir kılıcı yoktu, olması gerektiği gibi özgürce uçabilirdi.

Bilge... Artık hep benimle olacaktı. Onları sürekli görmek ve amacımı unutmamak istiyordum.

"Burak'ın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum o bileklerimi sararken.

"Burak Bozkurt'tan mı bahsediyorsun?"

"Aynen."

"Benim Burak'ı tanıdığımı nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

"Neden bana onun yerini soruyorsun, neden arıyorsun onu?"

İnsanların bu özelliğinden nefret ediyordum. Her şeyi kendileri ile ilgili sanıyorlardı.

"Çünkü bana senin iyi dövme yapan, yakın bir arkadaşı olduğundan söz etmişti. Ben de şu lanet dövmeleri yaptırmak için steril bir yer olduğunu düşündüm. Numarasını kaybettim ve gelmişken sende var mı diye sormak istedim.

Eğer varsa onunla tekrar görüşmek istiyorum, hepsi bu. Başka soru sormadan yardımcı olacak mısın, olmayacak mısın?"

"Amma sert kızsın ya. Rahat olsana biraz. Sanki ölüm kalım meselesiymiş gibi bir sinirli tavırlar..."

Gözlerimi devirdim.

"Bir sene olmuştur herhâlde görüşmeyeli, ben de yeni çıkan şu telefondan aldım ama eski ID parolamı bir türlü hatırlayamadığım için tüm numaralar gitti."

"Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

"Eskiden hep takıldığımız bir *pub* vardı." Ayağa kalktı ve bir kâğıda adresi yazarak bana uzattı. "Belki hâlâ buraya gidiyordur, bilmiyorum. Adım ne demiştin?"

Yalancı piç, diye düşünürken dövmenin ücretini bırakmıştım. "Adımı söylememiştim. Beste."

"Bir numaranı bırak istersen, eğer uğrarsa numaranı ona veririm."

En azından Burak'ın beni arayacağına emindim artık. Numarayı verdim. Dışarıya çıkarken o lanet olası *pub* adresini de elimde buruşturarak kapının önündeki çöp kutusuna fırlattım.

Eve vardığımda hava kararmıştı ve esiyordu. Arabadan inerken Çağın'ın evine doğru baktım. Aslında yanına gitmek ve onunla ilgili her ne varsa öğrenmek istiyordum ama dikkatini çekeceğinden korkuyordum. Çok kısa bir süre içinde onunla tekrar iletişime geçmem gerekiyordu ama bunun tehlikeli olup olmadığından emin değildim. Acaba bu da Atakan'ın planlarından birisi miydi? Benimle oyun mu oynuyorlardı? Sonra bu düşüncenin saçma olduğuna karar verdim. Birincisi Çağın benden önce buraya taşınmıştı, ben

tesadüfen bu evi satın almıştım. Yani ben onu bulmuştum, o beni değil. İkincisi ise bunca zaman baş başa olmamıza rağmen ağabeyinin benim peşimde olduğunu bilseydi çoktan işimi bitirmişti. Ben de muhtemelen neden öldürüldüğümü bile anlamadan diğer tarafa geçmiş olurdum.

Sonunda Çağın'ın hiçbir şeyden haberi olmadığına kendimi ikna ettim. O gece yakınlaşmamız bir nevi işe yaramıştı. Normalde Çağın'a karşı oldukça mesafeli olduğumdan birdenbire onunla ilgilenmem saçmalık olurdu. Ne zaman Atakan'ın kardeşine tüm bilgileri aktaracağını bilmiyordum. Resmen büyük bir kumarın içindeydim ama kader, zarları çoktan benim yerime atmıştı bile.

Şimdi ne yapabileceğimi düşündüm. Eğer tahminlerim doğruysa dövmeci herifte Burak'ın numarası vardı ama bana güvenmemişti. Bu yüzden Burak'ı arayıp, Beste isminde deli ve huysuz bir karı ile görüşüp görüşmek istemediğini kendisi soracaktı. Şu an için Burak'ın beni aramasını beklemekten başka çarem yoktu. Ve o beni arayana kadar, ben de Çağın'ın gerçekten psikolog olup olmadığını çözecektim. Bakalım, bana ne kadar yalan söylüyordu?

Artık geri dönülemez bir şekilde bu bokun içindeydim ve bundan mutluydum. Kendi kendime kaldığım ilk an yas tutmaya devam edecektim ve bunu yaşamak istemiyordum. Çünkü zaten yeterince yas tutmuştum. Artık hiçbir şeyden haberi olmayan, masum ve *av Beste* değildim. Ormandaki en vahşi yaratık bendim. Kana ve intikama susayarak silahıma sarılmıştım.

Artık o *avcı* bendim.

Kapı çaldığında bunu beklemiyordum. Burak mıydı? Bu kadar çabuk gelmiş olması mümkün müydü?

Kapıyı açtığımda kimse yoktu. Tam kapatmak üzereyken, yerde ufak bir pasta gördüm. Üzerinde bir tane mum vardı. Ucunun yakılmış olduğunu ipinin siyah olmasından anlıyordum aslında ama rüzgârdan dolayı sönmüş olmalıydı. Bunun tek bir anlamı vardı.

Biri doğum günümü kutluyordu.

"Bu lanet olası bir şaka mı?" diye bağırdım kapının önünde. Birkaç adım dışarı çıkarak sokağı kontrol ettim. Sanki uzaklardan bir yerden bir salıncağın gıcırdama sesi ulaştı kulağıma, bir köpek havladı. Onun dışında kimse yoktu ve etrafta sessizlik hâkimdi. Ürpererek kollarımı birbirine doladım ve pastayı da alarak içeriye girdim.

Ben doğum günümü hiç kimseye söylememiştim. İçimden çok ama çok kısa bir an Kuzey olabileceği düşüncesi geçti. Beni ilk kaçırdığı zaman telefonum ve kimliğim çantamın içindeydi. Ama derhâl bu düşünceden vazgeçtim. Kuzey Bozkurt'un gecenin bu saati buraya kadar doğum günümü kutlamaya geleceği yoktu. Muhtemelen kimliğimde yazan tarihe dikkat bile etmemişti. Sonuçta yeniden yeni bir kimliğim vardı, ben taşınırken Çağın görmüş olabilirdi. Bana bir keresinde doğum günümün ne zaman olduğunu sormuştu ve ben geçiştirerek kutlamaları sevmediğimi söylemiştim. Tabii ki öyleydi, kutlamayı sevmediğim için Çağın bu şekilde nazik bir jest yapmıştı sadece.

"İyi geceler," diye bir mesaj attım. Anında Çağın'dan cevap geldi. *"İyi geceler, Beste..."*

Gülümsedim ve pastamı salondaki masaya koydum. Çakmağımla mumu tekrar alevlendirdim. Sanki o an, Bilge karşıma geçmiş ve mutlulukla bana gülümsüyor gibi hissetmiştim. Sanki burada benimleydi ve doğum günümü kutlayarak beni ne kadar çok sevdiğini söylüyordu. Gözümden bir damla yaş akarken mumu üfledim. Dileğim belliydi ve belki de bu üflediğim son yaş günü mumuydu.

Kendimden emin bir şekilde ayağa kalktım ve banyoya doğru ilerledim. Elime kocaman bir makas aldım ve saçlarımı kesmeye başladım. Bu işe başlayacaksam, tüm yüklerimden kurtulmam ve değişmem gerekiyordu. Artık avcısına av olan Beste geride kalmıştı yerine ise başka bir Beste doğmuştu.

Sonunda kesme işi bittiğinde gerçekten rahatladığımı

hissettim. Saçlarım artık kulak hizamın biraz altında ve kısacıktı. Aynaya yaklaşarak kâküllerimi inceledim. Hiç fena olmamıştı. En azından eskisinden daha vahşi bir görünüme sahiptim. Uzun saçlı, ince belli, bebeksi o kız olmaktan bıkmıştım. Saçlarımı sol kulağımın arkasına ittim. Aynadaki görünüşüm hoşuma gitmişti. Yere dökülen saçlarımı temizledim ve yatağıma gittim.

Sabahın beşinden beri ayaktaydım. Yatak odasının baktığı pencereden Çağın'ın evi gözüküyordu. Mesaj atıp atmamak konusunda kararsızdım. Aslında onu kliniğe giderken takip etmek istiyordum ama fark edilmeyecek kadar iyi bir sürücü değildim. Şu becerikli kızlar gibi pasta, börek yapma gibi bir yeteneğim olsaydı; bunu bahane edebilirdim. Ne saçmalıyordum? Evdeyse -ki evde olduğunu dün gece yanan ışığından görmüştüm- henüz evden çıkmamıştı. Belki de bugün evde olacaktı. Çağın'la görüşmek için acilen bir plan bulmalıydım. Daha profesyonel ilerlemeliydim. Bana doğru dürüst planlar gerekiyordu.

Lanet olası Burak hâlâ aramamıştı. Acaba o dövmeci herif Burak'ı aramamış mıydı? Bir senedir görüşmediklerini söylemişti bana. Bu bir sene içinde Burak hâlâ telefon numarasını değiştirmediyse ve adam benim onu aradığımı Burak'a söylemeyi tercih ederse, Burak beni bulurdu. Her şeyin bu kadar şansa bağlı olmasına küfrettim. Ve birden aklıma geldi.

Burak'la kaldığım göl evi!

Orayı sık kullandığını söylemişti. Bana geldiğindeki dağılmış hâlini düşünürsek, göl evi gitmiş olabileceği tek yerdi. İğneada yakınlarında, ormanın içinde gizlenmiş, saklanmak için ideal bir evdi. Hatıralarımı zihnimden hızla geçirdim, nasıldı... Ormanın içine giren ufak bir yol vardı, daha sonra yol bile olmayan sık bir orman... İşaretli sekizinci ağaçtan sonra gizli bir patikaya giriliyordu... Lanet olsun, onu bile tam hatırlamıyordum. Buraya dört, beş saatlik bir mesafedeydi.

Kararımı verdim ve arabamın anahtarlarına sarıldım.

KUZEY

Siyah, derin göğüs dekolteli, uzun ama içi belli eden bir gecelikle içeriye girdiğinde neye uğradığımı şaşırdım ve kendimi onu dinlemeye zorladım.

Beste, Cahit'in evinde gördüğü bir logo ile Burak'ın ona izlettiği videoda olan logonun aynı olduğunu ve ticaretin videodaki o fabrikada yapılacağından emin olduğunu söyledi. Defalarca kez o fabrikayı ve o fabrikanın bulunduğu bölgeyi aratmama rağmen mümkün olabileceğini düşündüm. Beni atlatmışlardı!

Efla'nın aklından ne geçiyordu, bilmiyordum. Beste'ye ilgi çekmek için, dahası tam da beni öpmek üzereyken bizi gördüğü için bunları uydurduğunu düşündüğünü söyledi. Beste'nin böyle bir şey yapmadığını bilsem de sesimi çıkarmadım. Efla'nın beni öpecek olduğu fikrini sindirmesini bekledim. Onun da beni kıskanması hoşuma gitti ama daha fazla Efla'nın zarar görmesini istemiyordum. Tam araya gireceğim sırada öfkeden gözlerinden neredeyse kıvılcımlar çıkacak olan Beste sert bir şekilde göğsümün ortasını tuttu. Bana, "Sen dur," diyordu. "Sana ihtiyacım yok, icabına ben bakabilirim. Ve senin de sıran gelecek."

Böyle sert olması beni tahrik etti. Beste ağzını çoktan açmıştı. "Tam da Kuzey'i öpmek üzereyken salonun ortasına girdiğim için kızgınsın. Çünkü sen eski sevgilinle öpüşmeyi, şu an o kızların hayatından daha üstün gören bencil kaltağın tekisin."

Efla'nın eski sevgilim olduğunu söylemesi beni şaşırttı. Muhtemelen Dolunay'ın ya da Burak'ın bir oyunuydu bu. Beste'nin benden uzak durması için söylenildiğine emindim. Artık durmalarını istesem de Beste izin vermedi. O kadar otoriterdi ki ben ne kadar herkesi yönetirsem yöneteyim, o da beni yönetiyordu. Zihnim, onu dinlemek mecburiyetinde hissediyordu kendini. Tüm bunları sonra düşünmek için beynimde arkalara doğru iteledim çünkü hemen o fabrikaya gitmem gerekiyordu.

Efla'ya dönerek, "Herkese haber ver. Mete dışarıdaki adamları kontrol etsin. Sen ve İmge evde kalın. Sarp da polise durumu bildirsin." Beste'ye güveniyordum, ona da dönerek, "Sen de odanda bekle," dedim.

Bu kız asla beni kızdırmaktan vazgeçmiyordu. Bir kadın her zaman dikbaşlı, dediğim dedik olabilir miydi? Tanrı aşkına, söylediklerimin bir tanesine bile, "Tamam" diyemez miydi? Bilge'nin de orada olabileceğini biliyordu. Aptal değildi.

Öfkeden çakmak çakmak olan gözleriyle bana baktı. "Seninle beraber geleceğim ve hiçbir güç beni bundan alıkoyamaz!"

Söylediğini yapacağını biliyordum. Ona hayır demenin kimseye bir faydası yoktu aksine burada daha fazla oyalanmamıza yol açardı. Bir şekilde onu geride bırakmaya çalışsam bile herhangi bir arabanın bagajına atlayıp orada çıkması hiç şaşırtıcı olmazdı. Uğraşmak istemediğim için "Git, üstüne bir şey giy," dedim.

"Şimdi bunun sırası mı?" diye sordu. Sırası değil diye, göğüsleri meydanda mı dolaşmak istiyordu, anlamamış-

tım. Geri zekâlı mıydı bu kız, böyle mi çıkacaktı dışarı? Burak içeri girdiğinde odak noktamı kaybetmemeye çalıştım. Bugün o kadınları kurtarmam gerekiyordu. Sarp da yanındaydı. "Kuzey, her şey hazır. Gidip Atakan denilen o orospu çocuğunu delik deşik edelim!"

Burak bir şeyler söyleyerek Beste'nin koluna dokunurken, bakışları dekoltesinde uzun bir mesai yaptı. Anında Beste'yi kendime doğru çektim. Herkesin silahlandığından emin olmasını söyleyerek onu yolladım. Aklımı kurcalayan çok önemli bir şey vardı ve ben bunu halletmeden oraya gidip herkesi indiremezdim. Önce Beste'ye doğru eğildim. "Git, üzerine bir şey giy artık! Beni delirtme!"

"Seni rahatsız mı ediyor bu durum?" dedi kızgınca. "Tahrik olduğunu söyleme bana."

Tabii ki beni delirtecekti. "Ben de bir silah istiyorum," dedi bir de üstüne. Ben bu kadınla başa çıkamıyordum.

"Ne?" dedi Sarp. "Sonra bizi çekip vurman için mi?"

İşte benim de kafama takılan soru buydu aslında. Onları değil ama beni çekip vurabilme olasılığı canımı sıkıyordu. Benden nefret ediyordu. Hayatını mahvettiğimi düşünüyordu. Cahit'in evinden onu kurtardığım andan beri kasıtlı olarak ona kötü davranıyordum. Beni öldürmemesi için hiçbir sebep yoktu.

Sarp'a on dakika bekleyip eğer gelmezsem kendilerinin gitmesi gerektiğini söyledim ve üzerimdeki gömleği çıkarıp ona giydirdim. Aslında bu iş bir dakika bile sürmeyecekti. Benim oraya gidip herkesi kurtarmam için kendi içimizden kimsenin bana ihanet etmemesi gerekiyordu. Şimdi tüm olayların sonunu düşünüyorum da tüm mantığım doğruydu aslında. Ama *haini* yanlış yerde arıyordum. Efla'nın da benden nefret ettiği ve gözlerinin önünde başkasına âşık olarak onun da hayatını mahvettiğim gerçeğini görmezden gelmiştim.

Çekmeceden aldığım silahı hiç düşünmeden ona uzat-

tım. Elindeki silahı kalbimin tam ortasına denk gelecek şekilde yerleştirdim. Öylece birbirimizin gözlerinin içine bakarken ne düşünüyordu, şimdi bile tahmin edemiyorum.

"Gerçekten bıktıysan, kurtulmak istiyorsan, beni satacaksan şimdi yap! O masum insanların canını tehlikeye atarak değil, tam da şimdi, Beste! Tam kalbimden!"

Silahı indirdi. "Gidelim, Kuzey!"

Sonunda oraya gittik ve Beste'nin doğru tahmin ettiği açığa çıktı. Herkes yerini alarak çatışma için konumlandı. Beste'yi yakınlarımda bir yere yerleştirdim. Sağ elimi kaldırdım ve herkesin hazır olması için bekledim. Elimi indirdiğimde fabrikayı yaylım ateşine tutmuştuk. Orayı koruyan adamların hepsi pusudaki yerlerinden çıkarak bizimle çatıştı. Tam o sırada yerde debelenen Beste'yi gördüğümde panikle doldum. Onu hemen kaldırdım ve her yerini inceledim. "Vuruldun mu?" Onu hızlıca güvenli gördüğüm bir yere götürdüm. "Beste, iyi misin?"

"Efla'ya âşık mısın?" diye sordu. Bu çatışmanın içinde ölmekten korkup da biraz olsun hızlı atmayan kalbim hızla attı. O da bana âşıktı.

"Aptal çocuk!" dedim tüm uzuvlarıma kadar rahatlayarak. "Bunu eve dönünce konuşacağız."

"Hayır, şimdi söylemeni istiyorum! Ölebilirsin! Ölebilirim!"

"Ölmeyeceksin, minik kelebek! Benim korumam altındayken ölmeyeceksin, duydun mu?"

Silahımı tekrar elime aldım ve Beste'yi de kollayarak fabrikaya doğru ilerlemeye başladım. Kimse ölmeyecekti ve Atakan piçini sonsuza dek ortadan kaldıracaktım. Fabrikaya gittikçe yaklaştım ve önüme kim çıkarsa geberttim. Yaşamayı hak etmeyen, zavallı ve sapık yaratıklardı. Sonunda adamlarım içeriye girmeyi başarırken, koşarak yanlarına gittim.

İşte kadınların hepsi buradaydı. Öyle rahat bir nefes aldım ki yaşadığım her şeyi, her zorluğu, her ölümü bir anda sildi hafızamdan. Bu an her şeye değerdi. Beste, "Bilge!" diye bir çığlık atarak onu ararken, Atakan ve Bilge hiçbir yerde yoktu.

"Kuzey!" diye seslendi Burak. "Burada bir tünel var!"

Koşarak tünelden içeri girdim. Hayatımda hiç olmadığı kadar hızlı koşuyordum. Kapkaranlık bu tünelde, önümü bile görmeden bodoslama gidiyordum. "Atakaaan!" diye bağırdım beni duyduğunu bilerek. Onu yakalamama çok az kalmıştı. Oyun bitecekti, savaş bitecekti, her şey bitecekti. Sonra bir helikopter sesi geldiğinde merdivenleri görmüştüm. Küfrederek, gücümün üst sınırlarında merdivenleri tırmandım. Elimden kaçıramazdım, sona bu kadar yakınken olmazdı. İşte o çatıya çıkar çıkmaz gördüm onu. Helikopter çoktan havalanmıştı ve ben büyük bir ikilem içindeydim. Parmağım silahımın tetiğinde, basmamak için zor tutuyordum. Onu vurmak istiyordum ama elinde tüm vücuduna siper ettiği biri vardı. Sonunda Beste'nin ona ikizi kadar benzediği ablasıyla göz göze geldim.

Bilge ile.

Büyük ikilemim devam ederken, Atakan'ı vurmamak için büyük bir çaba sarf ettim. Tetiği çektiğim anda önce Bilge'nin vurulmasını sağlayacaktı. Ancak ondan sonra Atakan'ı vurmak için bir şansım olabilirdi. Ve Atakan, Beste'yi yanımda gördüğü an, onun benim kadınım olduğunu anlamıştı. Orospu çocuğu gülümsüyordu.

Bir küfür savurdum ve silahımı indirdim. Beste için.

Ve o bayıldı.

Günlerdir odasından çıkmıyordu, konuşmuyordu, yemiyordu, içmiyordu. Acı içindeydi, biliyordum. Bilge'yi o şekilde görmek onu mahvetmişti. Yanına yolladığım herkesi geri çevirmişti ve tek kelime etmemişti. Onunla konuşmak istiyordum; onu sarıp sarmalamak, acısına bile ortak olmak istiyordum. Yanına gitmeye cesaret edememiştim çünkü onların izini süremediğim için kendimi suçlu hissediyordum. Her gece kapısına kadar gidip, o kahrolası kapı kolunu tutup geri dönüyordum. Sonunda Burak'ın bile yanına gitmesine aldırış etmedim. Eğer teselliyi Burak'ta bulacaksa bir önemi yoktu. Yeniden ayağa kalkmasını istiyordum; sürekli konuşmasını, soru sormasını, her dediğim şeyi inkâr etmesini, o savaşçı Beste'yi tekrar görmek istiyordum.

Burak, Beste'nin yanından geldi ve karşımdaki koltuğa oturdu. "Kimseyle konuşmak istemiyor."

İmge sıkıntıyla ofladı. "Yaşadıkları kolay değil. Biz senelerdir bu bokun içindeyiz. Bize bile zor gelirken, o hem bunlarla başa çıkmaya çalışıp hem de ablasını tam bulmuşken kaybetti."

"Biraz dinlensin," dedi Kenan Baba. "Kızcağızı rahat bırakın."

"Ben de tam bundan bahsetmek istiyordum," dedi Burak bana dönerek. Konunun nereye geleceğini biliyordum ama Beste'nin asla kabul etmeyeceğini bildiğimden takmadım.

"Beste'nin bu evde rahat etmediği çok açık. Zaten hiçbirinizi sevmiyor, sadece ablasını bulmak zorunda olduğu için katlanıyor."

"Eee?" dedim sıkılarak. "Ne demeye getiriyorsun?"

"Kızı yanıma almak istiyorum. Birazdan gideceğimi ve benimle gelebileceğini ona da söyledim."

"Çok yerinde bir karar olur," diye lafa girdi Sarp. Hepsi Beste'nin benden uzakta bir yerde olmasının daha

iyi olacağını düşünüyordu. Hislerimin olduğunun farkındaydılar ama henüz bunu açık açık söyleyen birisi olmamıştı.

"Evet," dedi Burak. "Eğer benimle kalmaya karar verirse, buna karışma Kuzey." Bunu sinirle değil, yürekten söylemişti. Onun da benim kadar Beste'nin iyiliğini düşünmesi zoruma gitti ama bir şey diyemedim. Gün geçtikçe gözlerimin önünde eriyen Beste'ye hiçbir faydam dokunamıyordu. Burada mutlu değildi. Ama gitmeyecekti, bunu biliyordum. Beni yarı yolda bırakmayacaktı.

"Senden sadece bunu istiyorum. Tercihi tamamen ona bırakmanı..."

"Katılıyorum," dedi Mete. "Bunun kararını sen veremezsin Kuzey. Beste'nin üzerine bu kadar gitmemizin bir mantığı yok. Bırakalım, biraz nefes alsın. Gitmek istemezse, o zaman burada kalıp şikâyet etmeye devam etmez."

"Gitmeyecek," dedim hepsine bakarak. "Hayır, emir vermiyorum. Dediğiniz gibi olsun, karar ona ait, kabul. Ama gitmeyecek."

O sırada Beste içeriye girdi ve kısa bir bakış fırlatıp gözlerini kaçırdı. Bakışlarım elindeki küçük çantaya gittiğinde içimde bir şeyler oldu. Hayatımda ilk defa âşık olmuştum ve şimdi beni bırakıp gidiyordu. Duyduğum hayal kırıklığı ile tüm dünyayı ateşe vermek istedim ama aslında yaptığım sadece yerimde oturmaktı. Hiç konuşmadım, hiç hareket etmedim. Zira o an, kolumu bile kaldıracak gücüm yoktu.

"Bu benimle geldiğin anlamına mı geliyor?" diye sordu Burak.

Cevabı beklerken gözlerimi kapadım.

"Evet." Masada duran sigara paketinden bir dal aldı. "Seni dışarıda bekliyorum." Ve öylece çıkıp gitti.

Acımasızlığı kalbimi sıktı.

Bir veda bile etmemişti.

Burak'ın arkasından aynı hızla çıkarken ayağa fırla-dım.

"Gitmeden önce seninle konuşacağım."

BESTE

Göl evini ve Burak'ı bulmuştum. Yolda gelirken hep bir aksilik çıkacağını, evi bulamayacağımı, evi terk edilmiş olarak bulabileceğimi ya da evin artık orada olmayacağını düşünmüştüm ama işte tıpkı hatırladığım gibi karşımdaydı. Uzun, sık ağaçların arasında, oldukça göz kamaştırıcı, çitlerle çevrelenmiş bir şekilde karşımda duruyordu. Arabası da öyle.

Artık kısa olan saçlarımı olabildiğince yana attım ve şu ressam şapkası denilen şapkalardan birini kafama geçirdim. Burası aynen hatırladığım gibi soğuktu.

Arabadan indim ve eve doğru yürüdüm. Beni geri çevirmemesini umarak kapıyı sertçe tıklattım.

Birkaç saniye sonra içeriden gelen temkinli ayak adımları yükseldi. Kapı yavaşça açıldı ve Burak göründü. Öyle rahatladım ki o an gülümseyebilirdim.

"Beste?" dedi şaşkınlıkla. Elinde viski şişesi vardı ve göz altları mosmordu. İyi durumda değildi. Aklında her ne varsa, onu yiyip bitiriyor olduğunu görebiliyordum.

Bense soğukta daha fazla duramayacağımdan içeri daldım. Şapkamı ve ceketimi çıkartarak koltuğa oturdum.

"O lanet dövmeci arkadaşın seni aradığımı söylemedi mi?"

"Dövmeci mi?" Hem kafası güzeldi hem de en son ona evimden defolup gitmesini söylerken, şimdi onu bulup dövmeciden bahsettiğime inanamıyor gibiydi. Gözleri saçlarıma giderken bir anda duvara tutundu ve içki şişesini yere fırlattı. Ellerini gözlerine koydu ve birkaç saniye sonra tekrar bana baktı. "Aslında burada yoksun, değil mi? En sonunda delirdim."

Gözlerimi devirdim. "Saçmalama ve ben sana kahve yaparken, sen de gidip yüzünü yıka."

"Kahve mi?" İnanamaz gözlerle bana baktı ama dediğimi yapmaya gitti. Kahve yapmayı bitirdiğimde salona geldi. Hâlâ şok geçiriyor olmalıydı.

"Şeker nerede?"

"Şeker mi?"

"Tanrı aşkına Burak, her söylediğim kelimeyi bana geri sormaya devam mı edeceksin?" Sonunda çekmecelerden birinde şekeri buldum ve kahveme boca ettim.

"Kahvene şeker attığına göre kesinlikle bir hayalsin."

Onu koltuğa ittirdim ve kahvesini eline verdim. "Önce bir kendine gel, daha sonra seninle konuşmamız gerekiyor!"

Kahvesinden bir yudum aldı. "Dövmeci ne alaka?" diye sordu sarılı bileklerime bakarak. Dövmelerimin iki gün havasız kalması gerekiyordu, daha sonra açacak ve krem sürerek iyileşmelerini bekleyecektim.

"Bana daha önce bahsettiğin şu Kadıköy'deki dövmeci dükkânı. Sahibinin çok yakın arkadaşın olduğunu söylemiştin. Ben de seni bulmak için oraya gittim ve telefon numaramı bıraktım."

"Bana hiçbir şey söylemedi," dedi zorlukla. Beni görmek onda şok etkisi yarattığı için biraz ayılmıştı ama hâlâ alkolün etkisinden çıkmakta zorlanıyordu.

"Saçlarını mı kestin?"

"Topuz yaptım, Burak."

Güldü. Hem de kahkahalarla. O kadar histerik bir şekilde gülüyordu ki korkmaya başlamıştım. Tam sakinleşip susacakken garip sesler çıkararak tekrar kahkahalara boğuluyordu. Tavana bakarken aslında daha fazla ayılmasını bekleyemeyeceğime karar verdim.

"Kalk!" dedim onu ayağa kaldırırken. Ne olduğunu anlamasa da kesik kesik gülmelerinin arasında sözümü dinledi. Salonun arka veranda kapısını açtım ve onu itekleyemeye devam ettim. Sonunda onu buz gibi göle attığımda, düşmeden hemen önce gözlerimiz birbiriyle çarpıştı. O an ayıldığını biliyordum. Birkaç saniye sonra yüzeye çıktı.

"Ne bok yiyorsun sen?"

Kollarımı önümde kavuşturdum. Tek kaşım havalanırken, "Bok mu?" diye sordum.

"Sonunda ayıldığına göre, artık konuşabilir miyiz?"

Üstünü değiştirmişti ve artık ayılmış ama yorgun olan gözleriyle beni izliyordu. "Tamam," dedi sigarasına uzanırken. "Her şeyi baştan alalım. En son sana gelip her şeyi anlattığımda, bana her şeyin bittiğini ve yenildiğimizi söylerken evinden kovmuştun. Şimdi sana beni nasıl bulduğunu sormayacağım. Neden buraya kadar geldiğini soracağım?"

"Çünkü en son her şeyin bittiğini ve yenildiğimizi düşünüyordum. Atakan'dan intikam almak için elimizde bir şey olmadığını düşünüyordum."

"Ama?"

"Ama o şeyi buldum Burak ve yardımına ihtiyacım var."

Ona bildiğim ve düşündüğüm her şeyi anlattım. Hatta evde tuttuğum not defterimi bile getirdim.

"Yani Çağın'ın aslında Ertan olduğuna eminim. Bilge bir şekilde Atakan'dan Ertan'ı buraya sakladığını öğrenip bu işareti bu yüzden bıraktı. Atakan'ın, Ertan'ı her şeyden uzak tuttuğunu ve Ertan'ın hiçbir şey bilmediğini düşünüyorum."

"Sonunda Atakan kusursuz bir hata yaptı."

"Aslında Atakan'ın hesaplayamadığı tek şey, şans faktörüydü. Bilge'nin bana bir ipucu verebileceğini, gözlerden uzak, yeraltı dünyasından haberi bile olmayan kardeşinin yan evine taşınacağımı kimse tahmin edemezdi."

Heyecanla ayağa kalktı. "Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Savaşa kaldığımız yerden devam etmeyi. Bu sefer çok daha akıllıca hareket etmemiz gerekiyor. Bunu da berbat etmeyeceğiz."

Aklından neler geçiyordu bilmiyordum ama düşüncelere daldı.

"Diğerlerinin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum. "Ekibi geri toplamamız gerekiyor."

"Ben de böyle düşünüyorum," dedi sakallarını sıvazlayarak. "Ama bu o kadar da kolay olmayacak. Nerede olduklarını bilmiyorum ama bulmak zor değil. Asıl zor olan, onları yanımızda yer almaya ikna etmek."

"Hepsinin aileleri öldürüldü!" dedim isyanla. "Hepimiz aynı kaderi paylaşıyoruz. Artık elimizde çok güçlü bir koz var ve sen, Dolunay ve Mete'nin bizimle beraber olmayabileceklerini mi söylüyorsun?"

"Çok fazla şey yaşandı Beste, anlamalısın. Benim de istediğim bu ama onları zorlayamayız. Artık yorgunlar, sev-

dikleri insanların teker teker ölümlerine şahit oldular. Pes ettiler ve hayatlarına devam etmek istiyorlar. Birkaç gün öncesine kadar sen de aynı düşüncedeyken onları suçlayabilir misin?"

"Suçlayamam..." dedim anlayışla. "Ama ikna edene kadar zorlayabilirim."

"Peki ya Kuzey?" diye sordu tereddütle. "Onu da geri istiyor musun?"

"Kuzey'le aramda yaşanan şeyler ve ona olan düşmanlığım bu konuyu etkilememeli. Ayrıca kimsenin Kuzey olmadan bu işte olacağını sanmıyorum. Kuzey'in de onlar olmadan bu işte olacağını sanmıyorum. Yani önce herkesi ikna edip en son da Kuzey'i bulmalıyız."

"Pekâlâ, zor olanı en sona saklayalım. Öncelikle bir adam ayarlayıp, Çağın'ı göz hapsine almasını sağlayacağım. Bakalım, aşırı normal hayatında sakladığı sırlar nelermiş?"

Telefonuyla birkaç arama yaptıktan sonra ceketini giydi. "Dolunay'ı bulmaya gidiyoruz."

"Önce kolay olandan başlayacağımızı söylediğini sanıyordum." Dolunay'ı hiç sevmesem de buna mecburdum.

Burak güldü. "Tek değişmeyen şey, espri yeteneğin."

Dolunay'ın çocuk kliniğinin önünde durduğumuzda, Burak benden arabada kalmamı istedi. Dolunay'ın beni gördüğündeki tepkisini bilemediğimizden ötürü her zaman onun aralarındaki en samimi dostu olan Burak'ın konuşmasını daha uygun bulduk. "Saat 18.00'i geçti, sence hâlâ burada mıdır?"

"Şansımızı deneyeceğiz en azından." Burak arabadan indi ve kliniğe doğru yürümeye başlarken, ben de Dolunay'la olan ilişkimi en başından beri düşündüm. Onu ilk kez Çilingoz'daki eve Burak'la beraber geldiğinde görmüştüm. Efla'nın en yakın arkadaşıydı. Benim için kurduğu ilk cümle, *"Bir şeye benzemiyor, fazlasıyla cılız ve çocuksu,"* olmuştu. Dikiz aynasından kendime baktım. Bir yılda belki de beş yıl yaşlanmış olduğum gerçeğine. Söylediğinde haklılık payı vardı, o zamanlar fazlasıyla cılız ve çocuksuydum. Hâlâ cılızdım ama gözlerim artık bir çocuk gibi masum değildi. O evde kaldığım süre boyunca beni hep iğneleyip durmuştu. Herkesin öfkesini boşaltmak için kullandığı bir yöntem vardı, belki de Dolunay'ınki bu olmuştu. Ya da en yakın arkadaşı Efla'ya bir rakip olarak görmüştü beni, bilmiyordum.

Daha sonra İmge ölürkenki anılara gitti düşüncelerim. İmge, ölmek üzereyken bile Kuzey'i savunmaya devam etmişti. Ailemin katili olduğuna inanmamamı söylemişti. Kuzey'in kötü biri olmadığını...

O an Dolunay ve ben, ölmekte olan İmge'nin başında dururken, gerçekten birlik olduğumuzu hissetmiştim. Üç kız kardeş gibiydik. Ağlıyorduk ve acımızı paylaşıyorduk. İşte bu bir araya gelmemiz için yeter de artardı bile.

Burak arabaya bindiğinde merakla ona baktım. "Bugün tüm randevularını iptal ettirmiş ve kliniğe gelmemiş."

"Nereden öğrendin bunu?"

"Randevularına bakan asistanı söyledi." Bana Dolunay'ın kartını uzattı. "Numarası yazıyor. Ama aramaktansa yüz yüze konuşmamız daha iyi olabilir. Asistanı nerede olabileceği ile ilgili birkaç ipucu verdi. Onu orada bulamazsak ararız."

Burak'ın söylediği yere doğru arabayı sürdüm. Burası şehir içinde, yapay bir gölü olan ve yeşillikler içinde bir parktı. Asistanı birkaç saat önce bir randevu için onu ara-

dığında Dolunay'ın burada olduğunu söylemişti. Parkta gezinip gözlerimizle Dolunay'ı tararken, "Asistan kadın mıydı?" diye sordum.

"Nereden bildin bunu?"

"Sana Dolunay'ın tam konumunu vermesinden. Sonuçta kim olduğunu bile bilmiyor, belki de Dolunay'a zarar vereceksin. Demek ki onu çekiciliğinle etkiledin. Kendine acilen başka bir asistan bulmalı."

Gülümsedi. "Sen dövmeciyi etkilemeyi başaramadın ama?"

"Belki de eş cinseldir."

"Bak, değişmeyen bir özelliğin daha. Kendine çok güveniyorsun."

Derken tam da o anda Dolunay'ı gördüm. Bir sürü köpek etrafında toplanmıştı. Hepsini seviyor, başlarını okşuyor ve yemek veriyordu. "Burada bekleyeyim istersen," dedim.

"Vazgeçtim. Bence sen de gel."

Birlikte Dolunay'ın yanına gittiğimizde, bizi fark etmeden hayvanlarla uğraşmaya devam ediyordu.

"Dolunay!" diye seslendi Burak.

Kafasını kaldırdı ve bizi gördü. Gözleri açıldı ve anında ayağa kalktı. "Beni nasıl buldunuz?"

"Konuşmamız gereken önemli şeyler var," dedim.

Parkın içindeki bir kafeye girdik ve kendimize birer kahve söyledik. Hiç konuşmuyorduk. Nereden başlayacağımızı bile bilmiyorduk aslında.

"Uzun zaman oldu," dedi sonunda sessizliği bozarak. "Saçların iyi olmuş."

"Evet," dedim kısa saçlarıma bir kez daha dokunarak. Hâlâ bu boyuna alışamamıştım. "Sen hiç değişmemişsin."

"İçsel değişmelerimin dışa yansıyacak zamanı olmadı,

diyelim. Bence günün sonunda hepimiz başka bir insana dönüştük."

Artık bana karşı hırçın bir Dolunay yoktu karşımda. Yorgun, mutsuz, düşünceli bir Dolunay vardı. Hayat amacını kaybetmiş gibiydi. Sonunda ona elimizde olan her şeyi ve bundan sonra ne yapmak istediğimizi anlattık ve hiç konuşmadan bizi dinledi.

Bittiğinde uzun bir süre konuşmadan düşündü. Sonra, "Artık oyunlardan bıktım," dedi. "Uzun bir zaman önce ailem öldürüldü ve ben yetiştirilme yurduna yerleştirildim. Kuzey'in hakkını ödeyemem, onun sayesinde dünyada en sevdiğim işi yapıyorum, çocuk doktoruyum. Bu işe girmemin sebebi hem ailemi öldürenlerden intikam almak hem de Kuzey'e olan gönül borcumu ödemekti ama artık yoruldum. Ölenler oldu hatta sadece ailem de değil, yol arkadaşlarım İmge, Sarp, Kenan Baba..."

Gözleri doldu. "Yitip giden sadece onlar değil, sürekli her an öleceğini düşünerek yaşamak, oyunlar oynamak, kaybetmek, yenilmek öyle zor ki... İnsandan öyle çok şey götürüyor ki! O gün o terk edilmiş depoda polislerin gelmesi ile kaçtığımız anda bir şeyi çok net anladım. Hayattaydım! Yaşıyordum, nefes alıyordum ve bu bir armağandı. Sağ kurtulmak, hayatıma devam etmek bir anda gözüme en önemli şey olarak gözüktü...

...Ölenlerin yerine yaşamak zorundaydım. Ölenler için ölmek değil..."

Haklıydı, biliyordum. Onun yanımızda yer almasını istemek belki de bencillikti. Hayatına kaldığı yerden devam edip yaralarını sarmak istiyordu. Öfkeli değildi, yas tutuyordu ama mutsuz da değildi, aksine yaşadığı için memnundu.

"Az önce dünyadaki en sevdiğin işi yaptığını söyledin Dolunay. Çocuklara bakıyorsun ve onları iyileştiriyorsun. Evet, söylediklerinin, düşündüklerinin her kelimesinde

sonsuz haklısın ama bu sadece ailemizin intikamını almak meselesi değil. Atakan'ın pazarladığı, harcadığı çocuklar peki? Sen ailen öldüğü için bir yetimhaneye gönderildin ve bu bile sende ne kadar travmalara yol açtı. Peki ya ailesinden ayrılarak bir de üstüne tecavüze uğrayan, köle gibi kullanılan o çocuklar? Kliniğine gelen, annesi babası tarafından üstüne titreyerek iyileşmesi için onca para dökülen o çocuklardan daha mı az kıymetli? Bu bile senin bizim yanımızda yer almana yeter. Burak beni bulduğunda, ben de aynı senin gibi düşünüyordum, inkâr etmiyorum. Ama bu hiç umudum olmadığı içindi. Evet, ölenler öldü, gidenler gitti ama daha fazla kişinin zarar görmemesi için bir umut doğduysa, onu kullanmayacak kadar bencil de değilim."

Cevapsız bıraktı.

Sinirle ayağa kalktım. Kendi bilirdi, daha fazla zorlamayacaktım. Burak'a başımla *gidelim* dercesine bir hareket yaptım. Daha fazla ikna etmeye çalışmamız gerektiğini düşündüğünü görebiliyordum ama yapmayacaktım. Zorla ikna ettiğiniz birini yol arkadaşı yapamazdınız yoksa yolda kalırdınız.

Hiç konuşmadan arabaya doğru yürürken, "Varım!" diye bağırdı arkamızdan. Arkama döndüm ve gözlerine baktım. Hafifçe gülümsüyordu ve ben sonuna kadar benimle olacağını biliyordum. "Biliyor musun, söylediklerinde haklısın," dedi. Onu ikna etmeyi başarmıştım.

"Ama bana bir daha hayat dersi vermeye kalkma, ukala."

Tek kaşım havaya kalkarken, "Buna söz veremem," dedim iğneleyici bir tavırla. Gerçekten bazı şeyler asla değişmiyordu.

"Hadi, gidip Mete'yi nerede bulacağımıza bakalım."

Burak endişeli bir ifadeyle bana baktı. "Onu nerede bulabileceğimizi biliyorum."

KUZEY

Burak oflayarak arkasını döndü. Bir elini reddedercesine kaldırırken, "Sakın bu işe müdahale etmeye kalkma!" dedi.

"Çalışma odama çıkalım."

"Kız dışarıda bekliyor, farkında mısın?"

Onu hiç dinlemeden hızla merdivenlere yöneldim. Bizi kimsenin duymasını istemiyordum. Peşimden geldi.

"Ne var, Kuzey?"

"Beste'yi koruyabileceğine inanıyor musun?" diye sordum.

"Senden daha iyi koruyacağıma ve ona senden daha iyi davranacağıma inanıyorum, evet, kusura bakma. Beste de benimle aynı fikirde bu arada, gördüğün üzere."

"Beste, seni neden bu kadar ilgilendiriyor?" Masada duran silahımı elime aldım ve başparmağımı tetiğin olduğu kısma geçirerek elimde döndürmeye başladım.

Elini zarifçe ceketinin eteğine doğru getirdi ve gömleğinin üzerinden belini tutarken kendi silahı gözüktü. "Beste seni neden bu kadar ilgilendiriyor?"

"Çünkü onu ben buldum."

"Yolda bulduklarını yola çıktıklarına değişme o zaman."[5]

"Ne demek bu?"

"Bu evdeki hiç kimse Beste'yi istemiyor. Artık biraz olsun şu an birlikte yaşadığın herkese saygı göster ve istemedikleri bir kadınla yaşamaya zorlama. Ayrıca sen de biraz Beste'yi düşünmeyi bırakıp dikkatini toplasan iyi olur. Bırak, onu gerçekten hak edecek bir adam düşünsün."

"Sen mi hak ediyorsun Beste'yi? Sen ne bok olduğunu sanıyorsun?"

"Olayı çirkinleştirmeye bayılıyorsun, kuzen," dedi ceketini kapatarak. "Ama seninle uğraşamayacağım. İstediğin olmayınca çirkefe bağlamaya bayılıyorsun. Beste seçimini yaptı ve sen de buna saygı duymayı dene."

"Onu gerçekten koruyamazsan seni öldürürüm, Burak! Eğer o eve baskın olur da Beste'ye bir şey olursa, o belindeki silahın namlusunu benden önce beynine daya!"

"Ailenden kalan tek kişi ile bile böyle konuşuyorsun. İğreniyorum senden."

"Onu koruyamayacağını ve beceriksiz bir herif olduğunu sana kanıtladığımda, kendinden de iğrenmeye başlarsın."

"Öyle bir şey olmayacak. Beste artık benimle. Bunu o kalın kafana soksan iyi edersin, Bozkurt!"

Kapıyı hızla çekip odadan çıktı.

Bense şimdi ne olacağını bilmiyordum. Diğerleri Atakan'ı nasıl bulacağımız ile ilgili planlar yaparken, ben odaklanmayı başaramıyordum. Onlar da bunu anlamıştı ve bana karşı soğuk bir tavır içindeydiler. Sadece resmî şekilde planlarımızın üstünden geçiyorduk. Ve ben her gece Beste'nin kaldığı eve gidiyordum...

İkisinin de uyuduğuna emin olduğum vakit gizlice eve girip, odasında yatan Beste'nin başucunda dikilmiştim.

5. Necip Fazıl Kısakürek.

Huzursuz ama derin bir uykuda gibiydi. Odasındaki masada kırıntılar vardı. Demek ki yemeğini Burak'la değil, burada tek başına yiyordu. Artık kaldığı odayı bildiğimden, odasının camını ve verandaları gözetliyordum.

Bir gece camlardan Beste'nin odasından çıktığını gördüm. Burak ayağa kalktı ve gözden kayboldu. Eve biraz daha yaklaşarak Beste'yi izledim. Yaptığımın normal olmadığının farkındaydım. Burak'ın onu koruyamayacağını kanıtlamak ve yüzleşmek için geldiğim ilk geceden beri, bu gözetleme dürtülerime hâkim olamayıp kendimi burada buluyordum. Geri zekâlı Burak; bırak birini korumayı, kendini bile koruyamazdı. Bir gece bile dışarı çıkıp etrafı kolaçan etmeyi aklından geçirmemişti. En ufak bir hatada kendini de Beste'yi de öldürtecekti. Onları yalnız bırakamazdım. Beste'yi izlemeye devam ettim. Mutfakta kahve yapıyordu. Önünde iki tane kupa vardı. Burak'ı merdivenlerin başında gördüm ve biraz uzaklaşarak ağaçların arasına saklandım. Burak'ı aradım.

"Bir saniye..." dedi açar açmaz. Camın önüne geçti ve etrafa doğru bakındı. İstese de beni göremezdi.

"Neden bir saniye? Seni aradığım her an bu telefona cevap veriyor olmalısın. Beste'yi koruma işinin yeterli olduğunu düşünmeye başladım. Yeteri kadar sakinleşmiştir, onu bana geri vermeye ne dersin?"

"Hayır hayır..." dedi Burak. "Kesinlikle hayır. Bu şekilde daha iyi."

O sırada Beste'nin yanına giderek ona kahve uzattığını görebiliyordum. Telefonun diğer ucundaki kişinin ben olduğumu Beste'den saklıyordu.

"Emin misin?"

"Sonra konuşalım, kapatıyorum," diyerek suratıma kapattı.

Ormandaki bir avcı gibi izlemeye devam ettim. Yemek yapıp gölün olduğu verandaya sofra kurdular. Onları izler-

ken kaçıncı pakete geçtiğimi bile bilmiyordum. Bir şeyler beni müdahale etmemem için durduruyor gibiydi. Konuşuyorlar, gülüşüyorlar ve şarap içiyorlardı. Eğleniyorlardı. İçim kıskançlık, kin, öfke ve hayal kırıklığı ile dolup taşıyordu. Burak yerine Beste'ye sinirliydim. Beni bırakıp, gerçekten iki gündür tanıdığı bu adamın evine koşa koşa gitmiş ve onunla hiçbir şey yokmuş gibi muhabbet ediyordu! Burak'la ilgili ne biliyordu ki? Onu tanımıyordu bile. Sonunda Burak ayağa kalktı ve sendeledi. Beste'nin yüzünü elleri arasına aldığında onu öpeceğini sandım ve adımlarım istemsizce ileri doğru gitti. Hemen sonra Burak içeri girdiğinde, ben de durdum. Beste'yi verandada yalnız bırakmıştı.

Uzunca bir süre gölü izledi. Öylesine masumdu ki bu hâliyle. Aklından neler geçirdiğini bilmek mümkün değildi. Ay ışığı, saçlarında raks ediyordu. Teni, yıldızlar vücudunda toplanmış gibi parlıyordu. Geceden bile güzeldi o. Bir süre sonra ayağa kalktı ve içeri girdi. Tekrar geri döndüğünde elinde bir şişe şarap daha vardı. Şişesinden koca bir yudum aldı ve yere bıraktı.

Altındaki kot şortu ve üzerindeki hırkayı yere fırlattı. Ne yapıyordu bu? Burak'la beraber göle mi girecekti? İç çamaşırlarını da çıkarıp çırılçıplak kaldı. Göle doğru uzanan merdivenleri inerken ona hayranlıkla baktım. Cinsel bir çekim değildi içimdeki, Beste gerçekten çok güzeldi. Vücudunun her bir detayı kusursuzdu. Sanki bir tabloyu izler gibiydim. Birazdan Burak'ın gelip ona katılabileceği düşüncesi beni çılgına çevirdi.

Beste suyun içine gömülürken hiç düşünmeden verandaya çıktım. Burak'ın çırılçıplak koltukta sızdığını gördüğümde kan beynime sıçradı ve hiç düşünmeden suya atladım. Onun dibine yüzdüm ve onu kendimle birlikte dibe doğru çektim.

Kollarımla onu sarmış, en dibe doğru çekiyordum. Aynı zamanda onu pis dünyama, bilinmezliğe, kendi karanlığıma doğru çektiğimden habersizdi. Kollarımda çır-

pınmayı bırakıp, bacaklarını bana doğru dolarken şehvetle doldum. Ona hemen şimdi burada sahip olma isteğimi güçlükle bastırdım ve bu karanlık dünyada boğulmamak, nefes alabilmek için onunla yüzeye çıktım.

Karşımdaydı. Yanı başımdaydı. Nefeslerimiz birbirine karışırken çırılçıplak kucağımda duruyor oluşu beni çıldırtıyordu. Gözlerine bakarken içimden bir şeylerin yükseldiğini hissettim. O derin, anlamlı ve efsunlu gözlerinden geçmişin bir film şeridi gibi oynadığını gördüm.

Barın çıkışında ona uzattığım eli gördüm gözlerinde; onu o odaya kapatışımı, canını yaktığım her lanet olası anı, ormanda onu bir ağacın dibinde bulduğum anı, baykuşların seslerini, kanın kokusunu, korkuyu, öfkeyi, şehveti gördüm. Ardından onu kucağıma alışımı, onu iyileştirmek için serum taktırışımı, gözlerini her açtığında orada olmamı, onu zincirlerden kurtarırken fısıldayışımı, CD çaları, o şarkıyı...

Kızdım. Ona kızmaya hakkım yoktu ama yine de kızdım. Beni kendine âşık ettiği için, şuursuzca ona âşık olduğum için, beni yönettiği için, onsuz nefes bile alamadığım için, Burak'la buraya geldiği için, beni yarı yolda bıraktığı için, lanet herif içeride çırılçıplak yatıp, kim bilir sızmadan önce neler planladığı için ona kızdım.

İkimizin de yaşadığı hayal kırıklıkları, kırılan bir buz kütlesinin parçaları gibi dört bir yanımıza dağılırken, biz zaman durmuşçasına gözlerimizin içine bakmaya devam ediyorduk.

Gözlerim dudaklarına kaydı. Ona sahip olma isteğim vücudumun her bir noktasını ele geçirmişti. Dudakları aralandı ve suyun içinde bana yaklaşarak kendini bana sürttü. Belini daha sıkı kavradım ve bakışlarımı vücuduna indirdim. Aramızdaki çekimin ikimiz de farkındaydık.

Ama o birden beni ittirdi.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Sana ne yapmamı istiyorsan, onu yapıyorum."

"Saçmalama! Midemi bulandırıyorsun!"

Aramızdaki mesafeyi bir çırpıda kapattım ve kulağına fısıldadım. "İkinizin de aynı anda çıplak olmasını nasıl açıklayacaksın?"

Kafamın bir yanı şüpheyle doluydu. Her gece gelip aralarında bir şey olmadığını görmeme rağmen ben burada yokken aralarında bir şey olup olmadığını merak ettim. Burak o yüzden mi bu kadar rahat çıplak bir şekilde uyuyordu o koltukta? Şimdi tüm şehvetim bir ejderhaya dönüşerek öfke püskürttü.

"Sana ne bundan?" diye yanıtladı. "Sana açıklama yapmam gerektiğini sanmıyorum!"

"Anlatamadım sanırım. Senin ne sanıp sanmadığın umurumda değil. Şimdi tekrar soruyorum: O piç neden o koltukta çırılçıplak yatıyor?"

Beste beni daha da kudurtmaya devam edip Burak'la yattığını ima ederken, sudan çıkmasını emrettim. Her zamanki gibi beni nasıl çıldırtacağını biliyor, bam telime basıyordu.

Sonunda Burak uyanma zahmeti gösterdi.

"Kuzey?"

Şaşırmış olması beni daha da sinirlendirdi. Birileri buraya Beste'nin izini sürüp öldürmek için gelse, çoktan ikisi de ölmüş olurlardı. Geri zekâlı herif, bu kızı koruyabileceğini sanıyordu ama bir bok bilmiyordu. Ben bu konuma gelebilmek için senelerce cehennemin içindeki yollardan geçmiştim. Birini nasıl koruyacağımı bilirdim. Saklanabilirdim. Saklanmışları açığa çıkartabilirdim. Burak, kendini benimle bir gören aptalın tekiydi. Bir de dalga geçer gibi, "Seni beklemiyorduk," diyordu.

"Bu gece gidiyorsun," dedim ona planları bahane ederek. Artık daha fazla Beste'nin burada kalmasına müsaade edemezdim. Bu herifin ne bok yapacağını kestiremiyordum. Görünüşe göre Beste'ye karşı bir şeyler hissediyordu.

Az önce Beste, bir şeyler yaşadıklarına dair imada bulunmuştu. Gerçek olamayacağını düşünsem de Beste'ye güvenemiyordum. Beste'nin iç çamaşırını elime aldım. "Eğlence bitti."

BESTE

"Peki ya senin hikâyen ne, Beste?" diye sordu Dolunay.

Mete'yi bulmak üzere mezarlığa gidiyorduk ve ben çok gergindim. İlk defa Bilge'nin mezarını görecektim ve kendimi buna hazır hissetmiyordum. Düşüncelerimi Dolunay'ın sesi bozdu.

"O gece Burak'ın seni hastaneye götürdüğünü hepimiz biliyorduk ama sonra bir daha hiç birbirimizle konuşmadık. Yani en azından kimse benimle iletişime geçmedi ama ben de iletişime açık değildim zaten. Senin iyi olduğunu o hastanede çalışan bir arkadaşımdan öğrendim. Hastaneden çıktıktan sonra ne oldu? Bu arabayı nasıl aldın mesela?"

Derin bir nefes alıp sıkıntıyla geri verdim. "Hastaneden taburcu olacağım zaman bir avukat geldi. Kuzey hesabıma para yatırmış, ben de kabul etmemenin aptallık olacağını düşündüm. İşte o parayla aldım zaten Şile'deki ev ile bu arabayı."

"Yani Kuzey'in de aslında senin hastanedeki durumunu takip ettiğini anlıyoruz böylelikle."

"Peki, sizinle iletişim kuran oldu mu hiç?" Soruyu ikimize de sormuştu ama bana döndü. "Kuzey'le hiç görüştünüz mü?"

Kafamı olumsuz anlamında salladım dikiz aynasından

ona bakarak. "Bence bu mezarlıktan ayrıldıktan sonra kimse birbiri ile konuşmadı," dedi Burak.

"En çok Mete'ye haksızlık yaptığımızı düşünüyorum." Dolunay'ın sesi hüzünlü geliyordu. Ne zaman İmge aklıma gelse, içim parçalanıyordu. Keşke zamanı geriye alıp sevdiklerimizi geriye getirebilseydik ama zaman hep ileriye akıyordu; biz onları geri getirmeyi dilerken, o her geçen saniye bizi ölüme sürüklüyordu. "Yani İmge öldü ve biz onları gömdükten sonra bir daha hiç yanında olmadık, nasıl olduğunu bile sormadık. Onu tamamen yalnız bıraktık. Gerçekten korkunç bir şey bu yaptığımız. Bizi gördüğünde nasıl tepki vereceğini bile bilmiyorum."

"Kendine bu kadar yüklenme," dedi Burak. "Hepimiz kendi kayıplarımızla meşguldük."

Sonunda mezarlığa girdik ve Burak'ın dediği yere doğru yol aldık.

"Hiç görüşmediğiniz hâlde mezarlığa gidip geldiğini nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Mezarlıkları düzenli olarak tek ziyaret eden o değil. Hangi günlerde, hangi saatlerde geldiğini biliyorum. Onunla karşılaşmamak için onun olmadığı zamanlarda geliyorum."

Arabadan indik. "Hemen şu ileride," diyerek işaret etti Burak. Mete henüz ortalıklarda gözükmüyordu ama Burak birazdan burada olacağını söylüyordu.

"Siz gidin," dedim mezarlığı işaret ederek. "Ben kendimi hazır hissettiğimde geleceğim."

Burak ve Dolunay mezarlığa doğru yürürlerken arabama yaslandım. İşte sonunda gelmiştim. Ablamın hiç değişmeyecek yerini bulmuştum ve artık onu kimse buradan kaçıramazdı. Kollarımı bedenime sardım ve dolan gözlerimi engellemek için kırpıştırdım. Etrafımda ölenlerini ziyaret eden birkaç insanı uzaktan izledim. Ölüm, belki de bu dünyadaki tek gerçek şeydi. Sevdiklerimizi emanet ediyorduk buraya. Onlara zamanında sarılmayı, onların sıcağını

hissetmeyi diliyorduk çünkü insan mezar taşına sarılamıyordu. Önceleri buradan hep korkardım, hep tuhaf gelirdi bana şehrin ortasındaki bu ürkünç yerler. Belki de içinde hiç sevdiğim birini barındırmadığı içindi bu düşüncem. Şimdi korkutucu olmaktan çok bir emanetçi gibi geliyordu gözüme. Korkutmuyordu, acıtıyordu.

Sonunda Bilge'ye doğru ilerledim. Dolunay ve Burak sessizce duruyorlardı. O soğuk taşta ismini gördüğümde ağlamamaya çalıştım. Hemen yanında yatan İmge'nin ismini gördüm sonra. Kenan'ın ve Sarp'ın mezarları da oradaydı. Dakikalarca izledim. Aslında içimde yastan çok, daha da artan bir intikam alevi vardı. Buna sebep olanların hepsine tek tek hesabını soracaktım. Atakan'ın ismini de bu taşta görmeden huzur bulamayacaktım.

Sonunda Mete yanımıza geldi. Bizi gördüğüne şaşırmış mıydı, bilmiyordum ama hiçbir tepki vermedi. Sanki on yıl yaşlanmış gibi duruyordu. Göz altları çökmüş, saçı sakalı birbirine karışmıştı. Üzerine ne bulduysa geçirmiş gibi sefil bir hâldeydi. İmge'nin başucunda durdu ve gözlerini isminin yazılı olduğu taşa dikti.

"Lanet on iki sene olmuştu tanışalı..." dedi birdenbire. "Hepinizle aynı anda tanışmıştım onunla. İlk gördüğüm an âşık olmuştum ona. Tam bir geri zekâlı olduğum için açılamamıştım. Onun da bana âşık olduğunu biliyordum. Sonra bir gün canıma tak etti ve onu öptüm. Üç sene önceydi. Sevgiliden öteydik, abi..." dedi gözyaşlarına boğulurken. "O sadece sevgilim değildi; en yakın arkadaşımdı, sırdaşımdı, dert ortağımdı, yatak arkadaşımdı. Bu işin biteceğine o kadar inandırmıştım ki kendimi, ona yüzük almıştım. O gün oraya savaşmaya giderken o depoda her şeyin biteceğini, Atakan'ın geberip gideceğini düşünmüştüm. O gece evlenme teklifi edecektim lan ben ona! Öldüğü gece ona evlenme teklifi edecektim!"

Yere çöktü. Kendimi tutamayarak ağlamaya başladım, aslında hepimiz ağlıyorduk. Atakan'dan ne kadar nefret

edebilirsem, o kadar nefret ettim. Bir insanın bir insandan nefret edebileceği sınırdan katbekat fazla. Çünkü İmge'nin de katili Atakan'dı. Bizzat onu hedef alarak vurmuştu. Burak ve Dolunay ona sarılırken, ayakta onları izledim. İşte bazen kardeş olabilmenin kan bağı ile hiçbir ilgisi yoktu.

"Mete..." diye söze başladı Burak. "Sana Atakan'dan intikam alabileceğimizi söylesem, bizimle bu savaşa kaldığın yerden devam eder misin?"

Mete bir anda durdu ve ikisini de ittirdi. "Siktirin gidin oradan! Şimdi mi geldi aklınıza Mete? Elinizin kuvvetli olmasını istediğiniz için mi? Kendi intikamlarınızı alasınız diye ben de mi geberip gideyim oğlum, söylesene!" Burak'ın omzuna bir tane yumruk attı.

Mezarlığın ortasında durmuş, deli gibi kavga ediyorduk ama hiçbirimizin umurunda değildi. Herkes kendince ne kadar da haklıydı. Karşısına geçip tek bir "ama" demek ne kadar zordu.

"Hepimiz bir şeyler kaybettik, sadece sen değil!" diye bağırdı Burak. "Hepimiz acı içindeydik! Sadece sen değil; biz de seviyorduk İmge'yi, Sarp'ı, Kenan'ı. Sadece sen mi yas tuttuğunu sanıyorsun?"

"Madem o kadar birbirimize karşı sevgimiz böyle büyüktü de neredeydiniz o zaman? Hanginiz geldi benim yanıma ya, hanginiz? Acımı paylaşmaya, destek olmaya? Birbirimiz için canımızı verirdik güya, ilk darbede hepiniz siktir olup gittiniz! Bir kere olsun geldin mi buraya?"

"Buraya gelmesem, senin bu saatte burada olacağını nereden bilebilirdim, Mete? Kimsenin yüzüne bakacak hâlim yoktu. Bu kayıplar sadece senin değil, hepimizin! Acımı dindirmenin bir yolunu arıyordum. Sen sabah akşam mezarlıkta olarak bunu atlatabiliyorsun diye, hepimiz öyle yapmak zorunda değiliz. Seni sevmesem, seni düşünmesem, senin intikamını ben de istemesem buraya kadar hiç zahmet etmezdim. Evet, hayvanın tekiyim, yanında olamadım ama sen de beni

anla! Dolunay'ı da... Şimdi sana diyorum ki Ertan'ı bulduk. Atakan'ı kendimize onunla birlikte çekeceğiz ve o pislik herifi öldüreceğiz." Daha sonra Burak olan biten her şeyi anlattı.

Mete sakinleşmemişti ama Burak'ın dedikleri durup düşünmesine sebep olmuştu. "Kuzey nerede peki?" diye sordu.

"Onu en sona sakladık," diye cevapladı Dolunay. "Affet beni, yanında olamadım çünkü her şey çok ağırdı benim için."

"Tamam," dedi Mete sonunda. "Ama Kuzey'i bu işin içinde istemiyorum. Bize en çok zararı o verdi. Defalarca uyarmama rağmen hep yanlış kararlar alıp bizi uygulamaya mecbur etti. Efla'nın bizi gammazlaması bile onun yüzündendi. Şimdi ne bok yediği umurumda bile değil."

Dolunay atıldı. "İster kabul et ister etme ama bizi en çok düşünen oydu, Mete. Bizi korumak için elinden gelen her şeyi yaptı. Hepimiz korkup dualar ederken, en çok o canını koydu bu işe. Efla'yı sevmemesi onun suçu muydu? Sen İmge'den başka bir kadını sevebilir miydin? Bizi en başında o hayattan kim kurtardı, hatırlasana? Yetimhanelerde sürünüp kendine adam gibi bir hayat kurmak bu kadar kolay olur muydu? Sana destek elini uzatmamış, yanına alıp kardeşinden farklı görmemiş olsa burada olabilir miydin? Hâlâ yaşıyor olabilir miydin?"

Burak da kafasını sallayarak onayladığını belli etti.

"Bir keresinde," dedim ilk kez konuşmalarını bölerek. "Bir keresinde İmge, 'Daha kendimizle olan savaşımızı verememişken Atakan'a karşı olan savaşımızı nasıl kazanabiliriz?' diye sormuştu, hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordu. Konuşmaya devam ettim. "Bir keresinde ona neden Kuzey'e bu kadar bağlı olduğunuzu ve bunca fedakârlığı yaptığınızı sormuştum. Çünkü anlayamıyordum. Ama anladım çünkü İmge bana, *'Bizim ailelerimiz yok, biz de birbirimizin ailesi olmayı seçtik,'* dedi. Son nefesinde bile bana

Kuzey'i savundu o. Onun ne kadar iyi bir insan olduğunu, binlerce çocuğun hayatına dokunduğunu söyledi. Eminim ki İmge burada olsaydı, Kuzey'i istememene karşı çıkardı."

Mete sustu ve sanki onayını almak ister gibi İmge'nin mezarına baktı. Sonra bana döndü.

"Yaşadığın için mutluyum," dedi kollarımdan tutarak.

"Ben de," diyerek tebessüm ettim.

"Sen de bizimle aynısın aslında en başından beri. Ailen öldürüldü ve sen de bizim gibi kalan çocuklardan biriydin. Belki de ailen bu kadar iyi gizlenmeseydi, sen de en başından beri Bilge ile birlikte Kuzey'in yanında olacaktın. En başından beri olman gereken yer bizim yanımızdı Beste. Ama kader sana bu şekilde bir yol çizdi. Bizden birisin ve en başından beri bunu biliyorduk. Ailemizin bir parçasısın."

"Biliyorum," diyerek tebessüm ettim. İmge'nin, *"İster inan ister inanma, sen bu ailenin bir parçasısın,"* dediği anı hatırladım. "Bu işte bizimle ol. Sana ihtiyacımız var. Birbirimizle değil, Atakan'la savaşmalıyız. Ancak böyle biraz olsun huzur bulabiliriz."

"Sen affettin yani Kuzey'i?" diye sordu.

"Bu işi Kuzey olmadan yapamayacağımızı biliyorum. Eğer birbirimizle savaşacaksak bile bu Atakan ölmeden önce olmayacak."

"Tamam," dedi Mete kabul ederek. "Varım. Şimdi gidip şu lanet herif nerede bulalım bakalım."

"Hey!" diye seslendi birisi. "Ölüleri rahatsız ediyorsunuz, miras kavganızı başka yerde yapın!" Aslında bu cümle beni hiç rahatsız etmedi çünkü birileri normal hayatına devam ediyordu.

O sırada telefonum çaldı. Çantamdan çıkarıp ekrana baktım. İçimi bir telaş kaplamıştı. Üçü de kafasını eğip telefonuma baktılar.

Çağın arıyordu...

KUZEY

O sırada Burak, Beste'ye hayretler içinde baktı.

"Bu kadar dert etme, kuzen. Görmediğimiz şey mi?" dedim Burak'a meydan okurken. Burak'ın Beste'nin çıplak olmasına şaşırmasından, aralarında hiçbir şey olmadığını tahmin ediyordum.

"Sen kendinde değilsin, Mete'yi arıyorum!" gibi bir şeyler zırvaladı. Sanki çocukmuşum ve burada fazlalık olan benmişim gibi. Burak benden nefret ediyorsa ne âlâ, hislerimiz karşılıklıydı. Bir anda kontrolü kaybederek Burak'ın boğazına sarıldım. "Sen haddini çok fazla aştın artık!"

"Hadi öldür beni! Hiç çekinme, annemle babamdan sonra beni de öldür!" Piç herif gülümsedi. Beste'ye karşı imajını tazelemekle meşguldü. Burada ne olduğuna dair, intikama dair, Atakan'a dair hiçbir şeyi algılayabildiğini sanmıyordum. Olayların ciddiyetinin farkında bile değildi. Rüzgâra kapılmış gidiyordu. Güya ailesinin intikamını almak için burada olduğunu düşünüyordu ama içten içe bu çok anlamsız geliyordu ona. Çünkü ona göre ailesinin ölümünün suçlusu Atakan değildi. Tek suçlu bendim.

Beste, "Yeteeeeeerrr!" diye bir çığlık attığında, ellerimi

Burak'ın üzerinden çektim ve birkaç adım geriledim. Beni anlamadığını bile bile ona bir şey anlatmaktan, masumiyetimi kanıtlamaktan, beni suçlamasından usanmıştım.

Ama hiçbir şeyden haberi olmayan Beste, artık benim bir katil olduğumu ve Burak'ın ailesinin katili olduğumu düşünüyordu. Koşarak üzerime geldi ve ona dokunmamamı söyleyerek beni ittirdi. Onu savunmasına inanamadım. Burak'ı öldürmek istiyordum. Beste'ye her şeyi anlatmak istiyordum.

"Defol git buradan!" diye bağırdı Burak. Bu beni daha da sinirlendirdi. Sanki aile huzurlarını bozmuşum gibi davranıyorlardı. Beste'yi elinden tuttuğum gibi kaldığı odaya doğru sürükledim ve ardımızdan kapıyı kilitledim.

Ama Beste çılgına dönmüş gibiydi.

"Artık insanları kırmaktan, onlara karışmaktan vazgeç! Her şeyi kontrolün altında tutmayı istemekten vazgeç! Atakan bile senden daha onurludur!"

Söylediği son cümle beni binlerce parçaya ayırdı. Onun için bu kadar rezil bir adam mıydım? Onun için yaptığım bunca şeye rağmen beni Atakan'dan bile daha aşağılık mı görüyordu?

O sırada baş belası bir çocuk gibi olan Burak, kapıyı kırarak içeri girdi ve silahını bana doğrulttu. "*Defol git* cümlesinin nesini anlamadın, Kuzey?"

Beste'nin son cümlesi hâlâ kulaklarımda yankılanırken algılayamıyordum. Diğerlerinin geldiğini duydum arka fondan. Burak çağırmış olmalıydı. Mete, Burak'ın silahını bana doğrulttuğunu gördüğü an, Burak'a silahını çekmişti bile. Bir bakışımla onay verdiğim an beynini delik deşik ederdi. Onun yerine elimi kaldırdım ve durmasını söyledim.

"Siz nereden çıktınız ki?" diye sordu Burak onlara. Demek ki o çağırmamıştı. Saatlerdir dönmediğimden endişelenip gelmişlerdi.

"Biz zaten her gece Kuzey'le beraber buraya geliyoruz, seni aptal!" dedi Dolunay, Burak'a.

Burak bana döndü. "Sen her lanet akşam buraya geliyordun ve benim bundan haberim yok mu?"

"Beni bir kere bile fark edemedin, demek ki bu kızı korumakta yetersizsin." İşte ona, Beste'yi korumayacağını kanıtlamıştım. Onu benden başkası koruyamazdı, Beste de bunu biliyordu.

"Durun, tahmin edeyim," dedi Efla. "Bu orospu kesinlikle Burak'ın altına yattı."

Efla sınırlarını zorluyordu. Âşık olmanın ne demek olduğunu artık bildiğimden hep sessiz kalmıştım ama bu çok fazlaydı. Her zaman hissettiğim, ona olan kızgınlığımın gittikçe arttığıydı ama onun kızgınlıklarına kördüm. Dolup taşarak, Beste'yi her koruduğumda, gözlerinin önünde Beste'ye olan aşkımı ona her hissettirdiğimde, tüm öfkesi kafesinden çıktığında herkesi parçalamaya hazır bir aslan gibi birikiyordu içinde. Keşke bu kadar kör olmasaydım.

Herkes birbiriyle kavga ederken aklımdan geçen tek şey, Beste'yi buradan çıkartıp sessizliğe doğru yol almaktı. Birbirimizle o kadar kavgaya dalmıştık ki başka bir şeye odaklanamaz olmuştuk.

Dolunay herkesi kendine getirmeye çalışırken Burak, "Beste, benimle yatmadı," diyerek her şeyi itiraf etti. Minik kelebek, her zamanki gibi beni sinirlendirmek istemişti.

Bu kavganın, bu insanların ortasında daha fazla bulunmayacaktım. Beste'yi artık bir saniye bile burada bırakamazdım. Benimle geliyordu.

Duvarın dibinde acı içinde kıvranan Beste'yi kucağıma aldım. Kollarını boynuma dolayıp, kafasını göğsüme yatırırken sakinleştim. Huzur buldum ve diğerlerine seslendim. "Peşimizden kimse gelmeyecek."

Buradaydı işte, aslında hiç olmaması gereken ama tam da olması gerektiği yerde...

Hikâyenin başladığı ve devam ettiği yerde...

Öyle güzel kavga ediyordu ki onunla başa çıkmak imkânsızdı. Her şeyi kafasında derliyor, karşılık veremeyeceğim şekilde cevaplar sunuyordu önüme. İnsanın kafasını karıştırıyor, onunla oynuyor, yanıtları asla bitmek bilmiyordu.

Eve gelip, onu yatağa sertçe ittirdiğimde gözleri açıldı. "Benden korkuyor musun?" diye sordum korkmadığını bilerek. Hiçbir şeyden korkmuyordu. Tanıdığım en cesur kelebekti o.

"Sana dokunmamı istemiyor musun?"

"İstemiyorum," dediğinde çoktan parmaklarımı iç çamaşırının içine daldırarak mahrem yerlerini okşamaya başlamıştım. İnledi ve bedeni tıpkı bir yay gibi gerildi.

"Bedenin öyle tepki vermiyor ama," diyerek onu daha da kışkırttım ve birdenbire geri çekildim. Aklını başına toplaması için verebileceğim tek ceza buydu. Onun da beni arzuladığını görebiliyordum hatta beni kandırabilirdi ama kendimi tuttum. Dolaba giderek bir pike çıkarttım ve yanına uzandım.

Ona arkadan sarıldım. Ensesinin bile ne kadar güzel olduğunu fark ettim, saçlarının yumuşaklığını, teninin mükemmel kokusunu hissettim. Onu deli gibi arzuluyordum ve ona âşıktım. Bu artık benim için geri dönülemez bir gerçekti. Onu kendime daha çok çektim, daha sıkı sarıldım. Ne olursa olsun, o benimdi ve yeri benim yanımdı.

"Bütün gece uyumadık, minik kelebek... Biraz uyumalıyız."

Gözlerimi kapattım ve uzun zamandır ilk kez huzurlu bir uykuya daldım.

Gece yarısı uyandığımda Beste hâlâ uyuyordu. Usul-

ca aşağı indim. Piyanomun başına geçerken kötü bir şeyler olacakmış hissini içimden atamıyordum. Odak noktamı kaybetmem, arkadaşlarımın hepsinin birbirine düşman olması, Beste'yle aramdaki ilişkinin toksikliği, kendi öz kuzenimle birbirimizi öldürecek olmamız gerçeği beni içten içe yiyordu.

Bir sigara yaktım ve *Valse*'i kulaklarıma doldurdum. Müziğin her bir notası ruhuma dokundu.

Bir zamanlar çok büyük bir aşk varmış.

Yaşayanlar bu aşkı yaşadıklarını bilmeden doyasıya yaşamışlar. Her bir notada Rus valsleri, keman sesleri, eşsiz mutluluklar varmış. Birbirlerine akmışlar, birbirlerinin yaşam kaynakları olmuşlar.

Derken bir gün müzik durmuş.

Aşk da öyle...

Sonra müzik yeniden var olmuş, bu sefer başka başka tenlerde, çok başka yerlerde... Bunu duyunca aşkın çok canı yanmış. Müziği duydukça hep o büyük aşkını aramış.

Sonunda anlamış, tek başınaymış.

Büyük aşkını onunla dinlenen notalarda, müziksiz yaptığı vals ile yaşatmış...

"Sen kötü biri değilsin, Bozkurt," demişti bana.

Yanılıyordu.

"Sadece seni korumaya çalıştım her şeyden. Seni tüm bunlardan uzak tutmaya, bir odada seni korumaya çalıştım... Ama artık buradayız. Sonunda bilmemen gereken şeyler öğrendin ve daha büyük tehlikedesin artık," dedim bilmesi gereken şeyi öğrendiğinde neler olacağını bilmeden. Ondan çok önce kabul etmesini istediğim bir söz istemiştim. Zamanı geldiğinde beni affetmesini dileyecektim. Söylediklerimi Efla'ya âşık olduğuma yordu ama önemsemedim.

O ettiğimiz dans, bana dövmelerinin hikâyesini anlat-

ması ve en önemlisi artık birbirimizi anlıyor olmamız beni rahatsız etti. Çünkü biz Beste'yle şimdi olamazdık. Bizim sıramız değildi. Ayrıca benimle ilgili en kötü gerçeği -ailesinin ölümünde payım olduğu gerçeğini- henüz öğrenmemişti.

Bunca şey yaşamışken, bunca insanı peşimizden sürüklerken, Atakan'ı bulmaya çalışırken, onun ablası ortada yokken ve tüm gerçekler gün yüzüne çıkmamışken birbirimize âşık olmamız anlamsızdı.

Beste böyle kötücül, toksik, cehennem çukurlarında yara bere içinde bir aşkı hak etmiyordu. Eğer beni affederse, zamanı gelince bu iğrenç çukurları değil, ıhlamur kokulu, çiçeklerle dolu güzel bahçeleri vadedecektim.

27 Mart.

Doğum günüm.

Her zaman olduğu gibi kutlamak istememiştim ama İmge belki de bunun son kez mutlu bir aile gibi yemek yiyebileceğimiz tek şey olduğunu söyleyerek beni ikna etmişti. Mutlu olduğumuz doğru değildi ama bir aile olduğumuz doğruydu. Hepimiz masaya oturmuştuk ama Beste yoktu. Burak yanı başımdaydı. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak en iyisiydi. Kendi aramızda meselelerimizin olmasından hoşlanmıyordum ama herkes çok gergindi. Bunlar normal bile denilebilirdi.

Beste'nin gelip gelmeyeceğini bilmiyordum. Doğum günüm olduğunu bilip bilmediğini de...

İçeriye girip sofraya oturmuş, oldukça cüretkâr bir elbise giymişti. Kıskanıyordum onu, o ise bunu özellikle

yapmaya devam ediyordu. Onu kendi gözlerimden bile kıskanıyordum.

Ne düşündü bilmiyordum, sonra aniden, "Biraz hava alacağım," diyerek ayağa kalktı. Çantasında sigara getirmişti. Nadiren ve çok gergin olduğunda sigara içme gibi bir alışkanlık geliştirmişti. Beste verandaya doğru çıkarken, Burak da arkasından fırladı. Her şeyi kontrol etmekten çok yorulmuştum. Bunu görmezden gelmeyi istemiştim ama yapamadım, ben de onları takip ettim. İçeriye girdiğimde tek duyduğum, Burak'ın şehvetli bir şekilde "...Ve elimi bacaklarından içeri daldırsam," deyişi olmuştu. Onu yakasından tuttuğum gibi yumruğu savurdum. Beste'nin peşinden dolanıp durması sinirlerimi bozuyordu. Her seferinde savuşturmak zorunda kaldığım iğrenç bir sivrisinek gibiydi.

Derler ki aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardır. Tıpkı dâhilik ve delilik arasındaki o ince çizgi gibi. Ekvator çizgisi gibi oradadır ama sınırlarını ayırt etmek imkânsızdır. Beste karşımda bu ince çizgide yürümeyi artık başaramazken, düşmemesi için onu tuttum.

Ve sonunda, tüm varlığımla nefret edilmiş bir kavganın sonrasında, onu öptüm. Öpüşüme karşılık verirken, başından beri yaptığım tüm hatalar arasında en doğru şey bu gibi geldi. Belki de bugüne kadar yaptığım en güzel hataydı bu.

Hoşuna gittiğini ve bunu istediğini biliyordum ama yorulmuştu. Bitmek bilmeyen dengesizliklerim onu da altüst etmişti.

"Sen hayatımda gördüğüm en dengesiz adamsın!" dedi bağırarak. "Dün gece kalkmış, tüm bunların anlamsız olduğunu söylüyorsun ama şimdi kalkmış, beni öpüyorsun! Beni arzulamayacağını söylüyorsun ama şimdi arzuluyorsun. Atakan'dan kadınları kurtarıyorsun, iyi adamı oynuyorsun ama kötü biri olduğunu söylüyorsun!"

Göremiyor muydu? Her gün benim de ince bir çizgide

yürüdüğümü, kafayı yemek üzere olduğumu, ailemin ölümünden sorumlu insandan intikam almak zorunda olmamı, bunca insanın hayatı bana bağlıyken kararlar almanın ezici yükünü ve tüm bunların yanında aşkımın beni böyle birine dönüştürdüğünü göremiyordu. Anlatmak imkânsızdı ama ben onu anlıyordum.

Yaşadığı bunca şeyin onda yarattığı etkileri ve önündeki bilinmezliklerin kafasını kurcalayıp durduğunu... Bu işle sandığından daha fazla yakın olduğunu hissedip kimsenin ona tek bir şey anlatmayışının kendini aptal gibi hissetmesine yol açtığını... Hiçbir şey yapmadığı hâlde herkesin ona düşman kesilmesinin zorluğunu anlıyordum. Görmediğimi mi sanıyordu? Bu evdeki herkesin ona nasıl davrandığını bilmediğimi mi? Herkesin benim Beste'ye âşık olduğum için hata üstüne hata yaptığımı düşündüklerini anlamıyorum mu sanıyordu? Hepsini her gün susturup Beste'yi korumaya çalışsam da onların ona sıcakkanlı davranmalarını sağlayamazdım. Sadece İmge onunla empati kuruyor ve arkadaşlık yapıyordu.

"Zamanı geldiğinde öğreneceksin. Yakında Bilge'ye kavuşabilirsin ama işimiz bitmeyecek. Bana bir söz vermiştin, unutma. Öğrendiklerin ne olursa olsun, o sözü tutmanı istediğimde tutacaksın."

BEŞTE

"Ertan arıyor," dedim yüzlerine bakarak. "Ne yapayım?"

Mete düşünceli bir şekilde sakallarını sıvazladı. "Hâlâ güvenemiyorum. Belki de Atakan bizi izlemesi için Ertan'ı özellikle peşine taktı."

"Öyle olsaydı Ertan benden sonra taşınırdı. Benden bir yıl önce taşınmış oraya."

"Bu tam da bizim Ertan'ın yurt dışında izini bulduğumuz zaman."

"Telefon hâlâ çalıyor, farkında mısınız?" dedi Dolunay. "Normalde ona nasıl davranıyorsan onu yap işte."

"Normalde hep evde olurum, neden buraya geldim?"

"Kaç kişi oturduk, ne yapacağımızı bilemiyoruz," dedi Burak.

"Evet, otoriter ve çokbilmiş bir şekilde ne yapacağımızı söyleyen Kuzey eksik çünkü." Dolunay elimdeki telefonun üzerindeki açma simgesini sağa kaydırdı ve hoparlöre aldı.

"Çağın?" Telefonda konuşurken, bir yandan da arabaya doğru yürüyorduk.

"Merhaba, Beste. Nasılsın? Aslında az önce zili çaldım ve seni evde bulamayınca şaşırdım. Bir sorun olup olmadığını kontrol etmek istedim."

"Teşekkür ederim. İki aydır evde oturmaktan çok sıkıldım galiba, şehir merkezine gelip sevdiğim birkaç yere uğramak istedim."

Güldü. "Böyle neşeli olmanın bir sebebi mi var yoksa? Örneğin, geçen gece yaşadığımız şey gibi?"

Utançtan yerin dibine girdim ve bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

"Iıı... Bunu yüz yüze konuşalım en iyisi."

"O zaman, dönmeyi düşünüyorsan yemek yiyelim."

"Dönmem birkaç saat alır, biliyorsun. Burada bir arkadaşta kalmayı planlıyordum. Yarın gece diyelim mi?"

"Elbette. Görüşürüz."

Telefonu kapattım ve sürücü koltuğuna oturdum. Dolunay yanıma oturur oturmaz bir ıslık çaldı. "Vay be, Ertan'la yattın mı?"

Dikiz aynasından Burak ve Mete'nin yerlerinde rahatsızca kıpırdadıklarını görebiliyordum.

"Bize sadece arkadaş olduğunuzu söylemiştin!" dedi Burak kızgınca. "Geçen gece Atakan'ın kardeşi ile seks yaptığından bahsetmedin!"

"Atakan'ın kardeşiyle seks falan yapmadım. Sadece aşırı alkollü bir anımda yaşanan minik bir sevişme gibi bir şeydi."

"Sen bunu birazdan Kuzey'e anlatırsın," dedi Dolunay alaycı bir tavırla. Ona sinirli bir şekilde baktım.

"Kuzey ne alaka, Dolunay?" diye sordu Burak öne doğru eğilerek.

"Yeter!" dedim sinirli bir şekilde. "Öyle bile olsa, kiminle yattığım kimseyi ilgilendirmez. Ayrıca o olay

olduğunda ben onun Ertan olduğunu bilmiyordum."

"Yani aslında Ertan'la karmaşık bir ilişkin var," dedi Mete. "Aslında bir bakıma bu işleri kolaylaştırır. Onunla daha fazla zaman geçirip daha çok şey öğrenebilirsin."

Dolunay bana döndü. "Bence buradaki en önemli soru şu, Beste: Ertan'a karşı bir şeyler hissediyor musun?"

Burak bir sigara yakarken dikiz aynasından ona baktım. O son olay olmadan kısa bir süre önce bana aşkını itiraf etmişti ve ben de reddetmiştim. Hâlâ bana âşık olmasını istemiyordum, artık arkadaş olmak istiyordum. Gergin tavırları bunun aksinden beni korkutsa da bakışlarımı üzerinden çektim ve yola odaklandım.

Bir an duraksadım. "Tabii ki hayır, bir anlık bir şeydi işte."

Kimse cevap vermedi. Birazdan her şeyi Kuzey'e anlatacağımızı düşündüğümden -tabii Kuzey'i bulabilirsek- duraksadığım o an, "Hissediyorum," demeyi aklımdan geçirmiştim. Gerçekten içimde bir yerlerde hâlâ Kuzey'i kıskandırmaya çalışan o minik parçama lanet ettim. Ama saçmalamayı kesmeliydim, zaten bahsettiğimiz kişi Ertan'dı!

Cadde üzerindeki bir lokantanın araba servisinden hızla bir şeyler aldık ve yedik. İnip yemek yiyecek vaktimiz bile yoktu.

"Kuzey'i nerede bulacağız?" diye sordum.

"Aslında," dedi Mete. "Kuzey'i biraz olsun tanıyorsam, şu an dördümüzün de bu arabada yemek yediğini biliyordur. Aslında istese o bizi bulur ama bulmak istiyor mu, asıl soru bu."

"Evet, bulmak isteyecek, zorunda."

"Tek yapmamız gereken," dedi Burak. "Onun herhangi bir evine gidip, evin kilidini kırıp içeride oturmak. Böylece yanımıza gelecek."

"Kilidi kırmaya gerek yok," dedi Mete. "Beyoğlu'nda Beste'ye kalması için ayarladığımız evin anahtarı bende. Daha doğrusu İmge'nin eşyalarının arasındaydı."

"Daha iyi bir fikir bulana kadar en iyi fikir bu," diye onayladım onları. Önce Mete'nin evine uğrayarak anahtarı aldık, daha sonra da Beyoğlu'ndaki eve doğru gitmeye başladık. Hayat çok tuhaftı, geçen sene hepsinden tek tek nefret ettiğim bu insanlarla şimdi bir arabada doluşmuş, plan yapıyorduk. Beni içlerine sonunda kabul edip, normal davranmalarına minnet duyup duyamayacağım tartışılır olsa da uzun süredir ilk defa kendimi iyi hissetmiştim. Sonunda yolculuğumuz bitti ve evin önünde park ettik. İçeri girdiğimizde her taraf toz içindeydi. Kuzey'in benim için aldırdığı eşyaların hepsi yerinde duruyordu. Hatta kitaplıktaki kitaplar bile yerli yerindeydi.

"Burası oturup beklenecek gibi değil," dedi Dolunay toz ve pislikten tiksinerek.

"Eh, başka şansımız yok. Koltukların üzerine örtmek için dolap içinden çarşaf gibi bir şey bulup getireyim," dedi Burak. Bense kapının önünde dikilmiş, geçmişte burada olan hayaletleri görüyordum. Kuzey'le bu koltuklara oturmuş, kavga ediyorduk mesela ya da İmge bu mutfak tezgâhının başında durmuş, benimle neşeli sohbetler ediyordu. Burak'ın geri dönmesiyle düşüncelerim bölündü. Çarşafları, tozlanmış koltukların üzerine serdik ve koltuklara gömüldük. Sabahın beşinden beri ayaktaydım ve her yerim ağrıyordu. Yine de bir günde bütün ekibi bulmayı ve toplamayı başarmıştım. Ama Kuzey'in nerede olduğuna dair ufacık bir fikrim bile yoktu. Hatta istemezse onu sonsuza kadar bulamazdım. Ve açıkçası içimden bir ses Kuzey'in öyle kolayca karşımıza çıkmayacağını söylüyordu.

Dördümüz de koltukların bir köşesinde hiç konuşmadan otururken; dakikalar dakikaları, saatler birbirini kovaladı. Sonunda hepimiz uyuyakalmıştık. Gözlerimi açtığım-

da hepsi uyumaya devam ediyordu. Güneş çoktan doğup nöbetini karanlık geceden teslim almıştı. Kuzey'in geldiğine dair bir işaret bulmak amacıyla etrafı taradım. Tek bir iz yoktu. Lavaboda yüzümü yıkadım ve ellerimi üzerime kuruladım. İçerideki yatak odasına bile baktım.

Gelmemişti.

Salona döndüm ve herkesi uyandırdım. "Uyuyakalmışız."

"Saat kaç?" diye sordu Dolunay.

"Saat sabah sekiz."

"İşe gitmem ve randevuları ayarlamam lazım. Tekrar uzun bir süre kliniğe dönemeyeceğim, malum."

"Benim de eve dönmem ve Ertan'ı göz hapsine almam gerekiyor. Bu akşam onunla yemek yiyeceğim. Gelişmeleri size aktarırım ama bence artık bir arada kalmamız lazım. Kuzey'in bizi topladığı gibi."

"O zaman bizim Şile'ye gelmemiz lazım," dedi Burak. "Ama senin evinde kalmamız çok tehlikeli olur. Ertan, iki aydır tek başına olan kadının evine birden bir sürü insanın doluşmasını sorgulayacaktır. Atakan'la iletişim hâlinde olup olmadığını veya Atakan'ın, Ertan'ı izliyor olup olmadığını bilmiyoruz. Bunun için çok dikkatli olmalıyız. Hiç kimse bizimle görüştüğünü öğrenmemeli."

"Kuzey'i nasıl bulacağız?" diye sordu Dolunay korkuyla. "Bu işin altından o olmadan kalkabileceğimizi hiç sanmıyorum."

"Bilmiyorum," dedim kontrolü elime almaya çalışırken. "Ama bir şekilde çözeceğiz. Adım adım ilerlemeye çalışalım. Önce Şile'de güvenli bir şekilde görüşebileceğimiz bir yer bulalım. Daha sonra Kuzey olayını çözmeye odaklanalım."

Herkes onaylayıp evden çıkarken, birkaç saniye geciktim. Kuzey'i biraz olsun tanıyorsam, ne yaptığımızı çöz-

mek için bu evi ziyaret ederdi. Tabii hâlâ bir sürü adamı ile çalışıyorsa... Yine de onun gibi kontrol manyağı bir adamın her şeyden habersiz, öylece bir köşede oturduğunu sanmıyordum. Mutlaka Atakan için kendi başına da olsa bir şeyler planlıyor olmalıydı. Tozlu mutfak tezgâhına yaklaştım ve parmağımla onun için bir not bıraktım.

Yaklaşık iki saat sonra eve vardığımda kendimi berbat bir hâlde hissediyordum. İç dünyamda öylesine huzursuzdum ki birden tüm enerjimin çekildiğini hissettim. Rhys Evans adını duyup, Çağın'ın Ertan olduğunu anladığım andan beri sanki ruhum ele geçirilmiş, beynim uyuşmuş gibiydi. Düşünemedim, mantık yürütemedim, plan yapamadım, ileriyi göremedim. Elimdeki yegâne gerçeğe sımsıkı tutundum. Ertan'ı gerçekten bulduğum gerçeğine öyle bağlanmıştım ki bir anda herkesi toplayıp çoktan ortalığı toz duman hâline getirmiştim.

Birden gerçek, gözüme çok çirkin gözüktü ve midem bulandı. Ayakta duracak kadar bile dermanım olmadığından yatağıma varamadan kapının kirişine tutundum. Ertan... Ona böyle seslenince farklı biriymiş gibi gelse de o benim için Çağın'dı. Onunla takılmak hep kolay ve tasasızdı. Onun yanında bugüne kadar hiçbir şey düşünmeden, yargılanmadan özgürce kendim olabilmiştim. Bugüne kadar bana iyilikten başka bir şey yapmış değildi. Ne zaman ihtiyacım olsa, eve gelen demonte eşyaları tek başıma kuramasam, ağır eşyaları sürükleyemesem, hasta olsam ya da yemek yemesem bir şekilde Ertan orada oluyordu.

Ertan, Rhys ya da Çağın, isminin ne olduğu önemli değildi. Suçlu babalarının günahlarını çeken biz evlatlar

olarak bunu görmezden geldiğim gerçeğini kabullenemiyordum. Birden, tüm o yaptığımız konuşmalar içinde, "Atakan'dan Ertan'ı kullanarak intikam alma" cümlesinin anlamını hiç konuşmadığımızı fark ettim. Kimse sorgulamamıştı. Ne yapacaktık?

Atakan, Ertan'ı korumak için belli ki tüm bu konulardan uzak tutmuştu. Kendi sahip olamadığı o normal hayatı kardeşine vermek istemişti. Ertan eğer bir şeyleri bilseydi ve masum olmasaydı, beni çoktan öldürüp yakınlardaki bir ormana gömerek ağabeyinin yarım bıraktığı işi kendi tamamlardı. O da aynı başlarda benim her şeyden habersiz olduğum andaki gibiydi. Normal hayatına devam ediyor, burada doğanın keyfini çıkarıyor, beğendiği komşusuyla romantik bir yemek istiyordu.

Ben o kızdığım, lanet okuduğum, beni bu şekilde esir tutan manyakların arasında kafeste sıkışıp kalmış gibi hissettiğim her anı dün gibi hatırladığım hâlde, aynı şeyin Ertan'a da olmasına izin mi verecektim? Bu sefer öbür tarafta mı yer alacaktım? Avken, avcı mı olacaktım?

Daha da kötüsü Atakan'ın canını yakmak için onun da en sevdiği insanı elinden alarak masum birinin hayatını mı sonlandıracaktım?

Başımdan aşağı kaynar sular dökülürken zar zor nefes aldığımı fark ettim. Ben neye bulaşmıştım böyle? İntikama susamış ve artık içinde bir umut ışığı doğmuş bu insanlara vazgeçtiğimi söyleyemezdim. Bu işi buraya getiren bendim ve bunun geri dönüşü yoktu. Atakan'dan intikam almayı çok istesem de Ertan'a bir şekilde zarar geleceği düşüncesi kanımı dondurdu. Ben böyle bir insan olamazdım.

Muhtemelen Kuzey bizi bulursa, geçen sefer Ertan'ı bulduğunu sandığı gibi onu bir yere kapatacaktı. Bunun olmasına izin veremezdim ve acilen bir çözüm bulmalıydım. Her şeyi Ertan'a anlatmak ve benimle iş birliği yapmasını istemek geçti aklımdan. Kararsızlıklarım birer ipe dönüşüp

düğüm olarak beynime dolandılar. Ne yapacağımı bilemez bir hâldeydim. Tüm vücudum alev almış gibi yanıyordu. Yatağıma uzandım. Şimdi ne olacaktı, bilmiyordum. Bildiğim tek bir şey varsa, Ertan'a zarar gelmesine asla ve asla izin vermeyecektim ve bunu grupla konuşacaktım. Ertan'ı bir şekilde kullanacaksam, bu onun hiç zarar görmeyeceği bir durumda olmalıydı.

Ertan eninde sonunda her şeyi öğrenecekti ama o gün bugün değildi. Ertan'ın yüzüne nasıl bakacağımı bilmiyordum ama bunu düşünmemeye çalıştım. Berbat bir ikilemdi bu. Bir yanım Atakan'ı başka türlü kendimize çekemeyeceğimizi bilirken, öbür yanım bunun çok büyük bir haksızlık olduğunu fısıldıyordu bana.

Bugün son kez Çağın'la normal bir yemek yiyecek ve sonra Ertan'la ilgili bir plan oluşturacaktım.

KUZEY

Sonunda tüm planlar Ertan üzerinde kesişti. Belki binlerce yol aramıştım ama Atakan'a başka türlü zarar vermek imkânsızdı. Ertan'ı öldürmemek konusunda isteksizdim çünkü sağ kalan evlatlar yeterince başıma bela açmıştı. Niyetim en başından beri Atakan'dan sonra onu da öldürmekti. Atakan'ı öldürüp, Ertan'ı sağ bıraktığımda tüm bu olaylar tekrar Ertan'la başlayabilirdi. Milyonda bir olsa bile bu ihtimali yok sayamazdım. Zamanı gelinceye kadar onu güvende tutuyordum. Ama şimdi hayatıma hiç beklemediğim bir şekilde Beste girmişti. Her ihtimali göze alarak kararımı verdim. Ertan'ı hayatta bırakacaktım ve buna karşılık Bilge'yi, Atakan'dan alarak Beste'nin amacına ulaşmasını sağlayacaktım.

Şimdi her şeyin sonunu bildiğimden aslında en başından beri elimdekinin Ertan olmadığını çok açık görebiliyordum. Çünkü Atakan hiç hata yapmamıştı. Hiç panik yapmamıştı, asla yanlış ata oynamamıştı.

Oysa benim bunca hatayı yapmamın tek sebebi sevgimdi. Sevdiklerimi kaybetme korkusu, sağlıklı düşünmeme ve doğru kararlar almama engel oluyordu.

Son kalan evlat olan Buğra Taşdelen denen bir herifle Atakan'a bir mesaj yollamaya karar verdik. Hepsini bulduğumuzu ve artık yolun sonuna geldiğini bilmesini istiyordum. Her zamanki gibi Beste tüm çabalarıma rağmen oyuna kendisinin devam etmesini söylemişti ve karşı çıkmam imkânsızdı. Artık onu kontrol etmenin tek yolunun istediklerini yapmasına izin vermekten geçtiğini düşünüyordum.

Artık arkadaşlarım bu son hamlem karşısında iyice çıldırdı ve açıkça bana hesap sormaya başladı.

"Neden?" diye patladı Sarp ölmeden kısa bir süre önce. "Neden hepimizin canını ortaya koyduğu plana Beste karar veriyor? Kuzey, şu an gerçekten mantıklı düşünebildiğini sanmıyorum!"

Doğrunun üzerlerinde yaratacağı etkiyi bilmeme rağmen doğruyu söyledim. "Eğer Bilge'ye bir şey olursa Beste'nin beni suçlamasını istemiyorum, tamam mı? Ona Bilge'yi bulacağıma dair söz verdim."

"Neden Beste senin için bu kadar önemli?" Soruyu soran Efla'ydı.

Çünkü ona âşıktım. Ama daha fazla doğruları söylersem herkesi kaybedeceğimi de biliyordum. Ve sırf kendi çıkarlarımı korumak için, yolun sonunu görmüşken tek kalmamak için sevgili arkadaşlarımın gözlerinin içine baka baka yalan söyledim.

İnkârlar devam ederken bağırdım. Her zamanki gibi zorbalığımla, sinirimle onları bastırmaya çalıştım. Ne olursa olsun beni bırakmayacaklarını, bu iş ne kadar kötü biterse bitsin yanımdan asla ayrılmayacaklarını düşündüm. Asla kendi yollarına gitmeyeceklerini, asla bana kızmayacaklarını...

Öyle olmadı.

Bir adamıma Beste'yi gece kulübüne bırakmasını söyledim ve içerideki adamlarıma yerleştirdiğim kameralardan Beste'yi gözetlemeye başladım. Atakan'a bizimle iletişime

geçmesi için bir telefon bıraktıracaktık. Buğra'ya yaklaşmak imkânsız olduğu için Beste'nin güzelliğini ve vücudunu kullanıyorduk. Tanrı biliyor ya, o bunu kullanmayı iyi biliyordu.

Onu sadece telefonu verip geri dönmesi için uyarmıştım. Daha fazla oyun oynamak, herkesi kendine âşık edip beni çıldırtmak yoktu. Beste bir sandalyede oturmuş, içki içmekten başka bir şey yapmıyordu. Ona güvenmiyordum ve tehlikenin kokusunu alabiliyordum. Adamın dikkatini çekemediği her saniye daha da öfkeleniyor, Bilge'ye ulaşmak için sınırlarını zorluyordu. Hiç sınırı olmayan birinden korkmanız gerekirdi ve ben belki de hayatımda ilk kez birinden korkuyordum. Ona müdahale etmiyordum çünkü bu işi başaramazsa gecenin sonunda Efla'yı yollayarak işi bitirecektim.

Birden ayağa kalktı ve DJ'in kulağına bir şeyler söyledi. Ne planladığını bilmiyordum. Altından her şey ama her şey çıkabilirdi. Onun bir sonraki adımını görmek imkânsızdı. Daha sonra sahne arkasına geçtiğini gördüm kameralardaki tüm açılardan. Bir kamera tamamen yüzünü gösteriyordu. Hırs ve zafer karışımı bir ifadeyle yürüdüğünü görmüştüm. Ayağa kalkmama sebep olmuştu. Ne yapacağını görmek için sabırsızca bekliyordum.

Birden sahneye biri çıktı. Hâlâ Beste'nin nerede olduğunu anlayamayan adamlarım etrafı kolaçan edip duruyordu. Ama sonra spot ışıkları Beste'yi aydınlatırken, tüm kameralar onda sabitlendi ve ben bir küfür savurdum.

"Lanet olsun, Beste! Ne haltlar karıştırıyorsun?"

Eteğini yırtıp tülden kendine, ağzını bir peçe gibi örtecek şekilde bir şeyler yapmıştı. Resmen striptiz müziği çalarken kan beynime sıçradı. Bir sandalyeye yürüdü ve ellerini kışkırtıcı bir şekilde vücudunda gezdirdi. İki dizini birden sandalyeye bastırarak, kalçasını Buğra'ya doğru çevirerek kıvırmaya başladı.

"Sikerler!" diyerek arabama geçtim. Şoföre sürmesini emrederken bir yandan da telefonumdan onu izliyordum. Hayatımda gördüğüm en erotik dansı sergilerken içim kıskançlıkla dolup taştı. Geri zekâlı, sadece Buğra'nın önünde değil; tanımadığı herkesin, adamlarımın, arkadaşlarımın da göreceği bir dans yapmıştı. Üstelik benim çıldıracağımı bile bile! Bu kadar cesaret onun için bile çok fazlaydı.

Buğra'nın dikkatini tabii ki çekti. Şimdi Beste de sahnenin arkasındaydı ve adamlarım Buğra'nın da onunla olduğunu söylüyorlardı. Onları göremediğim için kuduruyordum. Görülme riskini, planlarımızın altüst olmasını, her şeyin boşa gitmesini bir saniye bile önemsemeden gece kulübünden içeri daldım ve o sahnenin arkasına geçtim.

Gördüğüm manzara benim için şok ediciydi. Beste, bıraktığı telefonun dışında Buğra'nın suratını keserek başka bir armağan daha bırakmıştı. Adamın yüzü kanlar içindeyken, Beste hiç de minik bir kelebek gibi durmuyordu. Daha çok avını yemek üzere olan vahşi bir jaguar gibiydi.

Buğra şaşkınlıkla bana bakarken, konuşmasına bile fırsat vermeden bir yumruk patlattım ve Beste'yi sürüklemeye başladım. Düşmanımın inine girip buradan sağ çıkacağımı düşünecek kadar aptaldım ve bunların tüm sorumlusu Beste'ydi. Şimdi ne bok yiyeceğimi düşünürken, ortamda adamlarımın yarattığı kavga ve kaostan yararlanarak kapıdan dışarı çıkmayı başarabilmiştik. Aksi hâlde ikimizi de anında gebertirlerdi. Böyle yerlere elinizi kolunuzu sallayarak giremezdiniz ama ben farklıydım.

Arabaya bindiğimiz anda arkamızdan ateş ederek tüm arabayı tararlarken tek düşünebildiğim Beste'ydi. Bir anda onun üzerine kapandım ve sapağı dönmemizle birlikte rahat bir nefes aldım. Uygun bir yerde başka bir araca yerleşirken, diğer araç dakikalar içinde hurda olmuştu bile. İzimizi kimsenin sürmesine izin vermezdim.

Kendime bir içki doldururken karşımda gerildiğini

hissedebiliyordum çünkü belki de ilk kez sakin görünüyordum karşısında. Normalde çıldırmam gerektiğini bildiği için bu durumu garipsemiş, korkmuştu. Sonunda onu korkutmayı başardığım için gurur duydum. Yüzleşmekten kaçındığı için gözlerini kapattı ve bir süre sonra gerçekten uyudu.

"Sorun yok," diye mırıldandım. "Yolumuz uzun. Uyanmanı beklerim."

Sonunda uyandığında sabah olmuştu ve varmak üzereydik. Rahatsızca yerinde kımıldadı. Bir düğmeye bastım ve aynı şarkının tekrar çalmasını sağladım. Bu onu iyice rahatsız etti.

"O performansı bir de canlı izlemek istiyorum. Burada, araba koltuğunda. Şimdi."

Üzerine giderken, "Ben bir striptizci değilim!" diye bağırdı. Sol bileğini kavradığımda korkuyla yutkundu.

"Sen o adama o şekilde dans ederken, benim burada delireceğimi tahmin edemedin mi? Burada öylece oturacağımı, seni almaya geleceğimi tahmin edemedin mi?"

"Beni kıskanıyor musun?"

"Evet!" diye bağırdım sonunda. Hâlâ algılayamamıştı, onu kendimden bile kıskanıyordum. Deliriyordum, onun yüzünden hiçbir şeye odaklanamıyordum. Artık rahat durup yolumdan çekilmesi için elimden gelen her şeyi yapıyordum ama dur durak bilmiyordu! Onu bir yere kapatıp gerçekten esir tutacaktım böyle giderse, daha çok yardımı olurdu ama duygularım mantığımın önüne geçiyordu. Onu gözümün önünden ayıramıyordum.

"Seni bardayken avladığımda bana da bunları yapmak içinden geliyor muydu?" diye sordum Buğra'ya yaptığını kast ederek.

"Tabii ki geliyordu!" diye bağırdı. "Ne dememi bekliyorsun ki? Beni kaçıran bir adama âşık olmamı mı?"

Bana âşık olup olmadığını kanıtlayacaktım. Hızla yanına geçtim ve onu kucağıma oturttum. Tahmin ettiğim gibi reddedemiyordu, onun da teni benimki gibi şehvetle kavruluyordu, bana âşıktı ama kabul edemiyordu. Onunla seviştim; her şeyi unutarak, hayal ettiğim o mükemmel vücudunu avuçlarımda, zihnimde, tenimde, erkekliğimde hissederek seviştim. Birden araba durdu ve her şey yarım kaldı. Ama söylediklerinin yalan olduğunu anlamak beni tatmin etmişti bile.

Arabadan çıkarken az önce aracımız tarandığı için bizi korkuyla bekleyen tüm arkadaşlarım kıyafetlerimizin dağınıklığından seviştiğimizi anlamıştı ama umurumda bile değildi. Beste'yle yalnız kalmak istediğim için onlara tek kelime bile etmeyerek onu yukarı çıkardım.

Beste ise bir karar verdiğini açıkladı. Evine geri gitmek istiyordu!

"Artık Efla ve Dolunay'la bir arada kalamıyorum ya da diğerleriyle de. Burada istenmiyorum, Kuzey. Bunu benden daha iyi biliyorsun!" diyerek durumu özetledi.

Ne düşünüyorsam onu söyledim. Artık onun için normal bir hayat kalmadığını... Onu yalnız bıraktığım an Atakan'ın onu kıskıvrak yakalayacağını... Beni dinlemeyeceğini bildiğim için onu evine götürecektim ama sadece tek bir gece için. O eve dönüp, eski güzel anılarıyla son bir kez vedalaşması için. Çünkü biliyordum, hayatı sonsuza dek değişmişti ve bu vedayı hak ediyordu.

"Bu işin neresindeyiz?" diye sordu belki milyonuncu defa. Artık anlamaya başlaması için bir yerlerden anlatmaya başlamam gerekiyordu. Her şeyin on iki yıllık bir planın parçası olduğunu söylediğimde beyni hızla çalıştı.

On iki yıl önce anne ve babası öldürülmüştü. Bunun bir tesadüf olmadığını anlayacak kadar zekiydi. Atakan'ın, ailesinin ölümü ile bir ilgisi olup olmadığını sorgulamaya

başladı. Onu düşünceleriyle yalnız bırakmadan önce ev konusunu netleştirdim.

"Kozanı özlediğini biliyorum, minik kelebek. Şimdi uyu ve dinlen, sonra seni evine götüreceğim. Kendi yatağında uyuyacaksın... Ama sadece tek bir gece! Tamamen geri dönmeyi aklından bile geçirme!"

Beste'nin evine geldiğimiz günü anımsadım. "Sana söz veriyorum," demiştim. "Bir gün buraya Bilge'yle döneceksin."

Sözümü tutamamış olmam ne kadar da acıydı. O sözü tutabilmek için her şeyi yapmış olmama rağmen başaramamıştım. Son gün, Beste vurulduğunda ve ben Bilge'nin cesedine sarılıp acıyla haykırırken bunu düşünmüştüm. *Başaramadığımı...*

Sırf bu yüzden bile ondan beni affetmesini bekleyemezdim artık.

O gece bana on iki sene önce Atakan'ın ailesini öldürdüğünü anlattığı an parçalanmıştım. Katilin kim olduğunu, dahası katile bu emri verenin ben olduğumu söyleyememek beni yerle bir ediyordu. Defalarca, binlerce, milyonlarca kez özür dilemek istiyordum ama anlatamıyordum. Ona anlatamazdım. Bunu kalbim kaldıramazdı. Onu bir kere daha hayal kırıklığına uğratmaktansa, hayatından çıkmayı yeğlerdim.

Sarp bendeki bu meseleye Lima sendromu teşhisi koymuştu. Stockholm sendromunun tam tersiydi. Rehin alan kişinin, rehin aldığı kişiye karşı derin bir bağ hissetmesi durumuydu. Ama ortada rehin aldığım birini göremiyor-

dum. Ben Beste'yi çok uzun zaman önce serbest bırakmıştım. Hiçbir zaman tutsak değildi, benim yanımda kalmayı kendi tercih etmişti.

Ona kızdım ve yandaki eve giderek kendime bir kadeh şarap doldurdum. Buraya yalnız kalmak için gelmiştim ama Efla çok geçmeden yanımda belirdi. Kendine bir kadeh doldururken, "Seninle özel bir şey konuşabilir miyim?" diye sordu.

"Konuşalım," dedim ve birlikte verandaya çıktık.

"Seni dinliyorum."

"Yakında Atakan bizi arayacak ve sonunda onu bulup öldürebileceğiz. Ama bu işte her şey mümkün, Kuzey. Ölebilirim ya da ölebilirsin de."

Dinlemeye devam ediyordum.

"Sana âşığım Kuzey. Hem de senelerdir! Bunu biliyorsun. Artık seninle birlikte olmak istiyorum. Artık hak ettiğin sevgiyi sana vermek istiyorum. Kafanı her şeyden uzaklaştırmak, tüm bu olaylar bittiğinde seninle mutlu olmak istiyorum."

Elini bir yanağıma koydu. Sözünü kesmeden onu dinlemeyi sürdürdüm. Onu nasıl kırmadan bunların mümkün bile olamayacağını söyleyebilirdim, bilmiyordum. Sanırım bunun doğrudan söylemekten başka bir yolu yoktu. Kalbim sonsuza dek başkasına aitti. Ama o suskunluğumdan cesaret alarak elindeki kadehi bıraktı ve diğer elini de yanağıma koyarak dudaklarıma bir öpücük kondurdu. O sırada gözüm benim odamdan bana bakan bir çift göze takıldı. Beste tüm olanları görmüştü...

"Efla," dedim ellerini üzerimden çekerken. "Sen gördüğüm en güzel kadınlardan birisin. Ama ben başkasını seviyorum. Seninle birlikte olamam."

"Beste'ye mi âşıksın?" diye sordu.

"Evet," dedim ve hızla Beste'nin yanına doğru ilerler-

ken onu ardımda bıraktım. Onu Efla'nın odasını incelerken buldum ve bu beni güldürdü. Arkasını dönüp bana çarparken ağzını kapattım. Burada yakalanmanın verdiği utançla gözlerime baktı.

"Ne arıyorsun sen burada?"

Kitaplık aradığı yalanını söyledi. Sonunda onu çatı katı arasındaki kitaplığa çıkardığımda, dengesizleşerek vazgeçtiğini söyledi.

"Bizi gördüğünü biliyorum," dediğimde, sinirlendi ve sözcükleri ardı ardına sıralamaya başladı.

"Bak, Efla'yla aramızda hiç..."

Konuşmama bile fırsat vermedi, sonra da çekip gitti. Ona onu sevdiğimi gösterecektim.

Odasına indim ve onu bekledim. Üzerimde kıyafetlerim yoktu. Bugün Efla doğru bir şey söylemişti. Yakında bu iş bitecekti ve ölümün hangimize geleceğini bilemezdik. Beste'ye âşıktım! Onu bu dünyada kimsenin göremeyeceği bir gözle görüyor, kimsenin duyamayacağı bir besteyle duyuyor, kimsenin sevemeyeceği kadar seviyordum. Onu arzuluyordum. Tamamen benim olmasını istiyordum. Odaya gelip beni böyle gördüğünde, "Benden nefret etmiyorsun," diye fısıldadım. "Aramızdaki şey, nefret kadar güçlü ama nefret değil. Bu gece her şeyinle bana ait olmanı istiyorum, minik kelebek..."

Ama beni reddetti. Hayal kırıklığı ile odama dönerken her şeyi nasıl olup da yanlış anladığımı düşünerek çılgınlar gibi volta atıyordum. Kapı kolumun aşağı doğru hareket etmesiyle kapının arkasına geçtim. Geri gelmişti... Onu aldım ve duvarla kendim arasında sıkıştırdım. Onun da bana âşık olduğundan emindim artık.

"Sana sadece üç saniye veriyorum," dedim emin olmasını isteyerek. "Bu odadan ya çık..."

"Gitmemi istiyorsan giderim." Bu hâlde bile dikbaşlı-

lığını sürdürmesi beni şaşırttı. Onu kucağıma aldım ve arzuyla öptüm. "Sana ihtiyacım var, Kuzey," dediğinde dünyada hiçbir şey ondan daha önemli değildi artık.

Ve birlikte olduk.

Ama hemen sonra, "Bu sadece bir kerelik bir şeydi ve bitti," dedi. Başından beri hiç anlamamıştım ama bana kendince veda etmişti. Kavgamız evin içindeki sessizliği bir şimşek gibi yardı. Herkes uyandı.

Ve sonra o lanet telefon çaldı. Atakan sonunda bizi arıyordu.

"Unutma," demişti Atakan. "Sen beni bulduğun için değil, ben istediğim için seninle yüzleşeceğim."

Bu sözün anlamını bilmeden gittim oraya. Elimde Ertan olmadığını, sadece beni, Beste'yi ve geri kalanlarımızı ailesinin intikamını almak için öldürmek, önüne çıkmaktan vazgeçmediğimiz için bizden kurtulmak amacıyla gelmişti o eski depoya. On iki yıl önce, Bozkurtlara inanan ve öldürülen tüm insanların çocuklarını yandaş olarak topladığım zaman kendisini de onlardan biri gibi gösterip yanıma geldiğini ve bana sığındığını söylediği ilk yerdi burası. Bana yemin etmişti, bundan sonra ölüme kadar beraberdik. Ve ben ona güvenerek hayatımın en ölümcül hatasını ta o zaman yapmıştım.

Efla'da bir gariplik olduğunu seziyordum ama Beste'yi sevdiğimi ona söylediğim için olduğunu sanıyordum. Kıskançlık Efla'nın beynini kemirirken hatta Beste bile beni buna karşı uyarmışken, tüm sinyalleri görmezden gelmiştim. Reddedilen ve istediği erkeğin başka bir kadına âşık

olduğunu bilen bir kadın, bu dünyadaki her şeyden daha tehlikelidir.

Ama ben büyük planımıza odaklandım. Beste'nin ailesinin öldürüldüğü kısmı özellikle atlayarak ona tüm geçmişi anlattım. Ama anladı, ailesinin de bu işte olduğunu çözdü. "Sadece tek bir şeyi anlıyorum," dedi gözleri merakla bakarken. "On iki sene önce benim annemle babamın öldürülmesi tesadüf değil. Salak değilim ve artık gerçekleri söyle, Bozkurt. Benim ailem hangi taraftaydı?"

"Bilmiyorum," dedim yalan söyleyerek. Biliyordum, Atakan öldürmüştü onları hem de iki kız kardeşin gözleri önünde. Atakan beni, Güngördü ailesinin Barlaslardan biri olduğuna ikna etmişti. Bense bu adama güvenerek onları öldürmelerini söylemiştim. Dikkatsizliğim Beste'nin hayatını mahvetmişti. Suçluydum ama bunu ona söyleyemezdim. "Sana âşık oldum Beste ama sana layık değilim..."

Yağmur damlaları üzerime düşüp günahlarımı yıkarken arkamı döndüm. Acı içindeydim. Ağlıyordum. Hüngür hüngür ağlıyordum işte. Hiç utanmadan, kendimle savaşmadan, acı içinde ağlıyordum. Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Gitme..." dedi usulca. "Seni seviyorum, Bozkurt... Seni seviyorum ve bunun bitmesini istemiyorum!"

Onu öptüm. Hayatımdaki en şefkatli, en hassas, en romantik öpücüğümdü benim. Yağmur damlaları bizi sırılsıklam yaparken, orada öylece dudak dudağa durduk. Onu yatağıma götürdüm ve son bir kez daha benimle uyumasına izin verdim.

Amacım Atakan'ı onurla yenmek falan değildi. Onun

gibi onursuz adamlarla onurla dövüşemezdiniz. Onun saatinde geleceğini, bana karşı böyle bir hile yapmayarak kendini alçaltmayı kendine yediremeyeceğini biliyordum. Planladığımız saatten çok önce gelecek ve adamlar daha arabalarından inerken hepsini gebertecektik.

Ama her ne olduysa tam tersi oldu ve biz gittiğimizde oradaydılar. Bütün adamlarım öldürüldü, arkadaşlarım öldürüldü.

Hep birlikte o küçük odaya girerken, içimde ufak da olsa bir umut vardı ama elimdekinin Ertan olmadığını öğrendiğimde her şey bitmişti.

Efla benden intikam almak için Atakan'ı arayıp, Atakan'ın daha önce gelmesini sağlamıştı. Karşılığında canının bağışlanmasını istemişti! Benden intikam alırken bunca sene hep beraber olduğu insanlara ihanet etmişti! Atakan kızların ikisini de vurduğunda, Efla da aynı anda onu vurmuştu. Neden geldiğini bilmiyordum. Belki de vicdanı ağır basmıştı ama yaptığını asla affedemezdim. Beste'yi, Burak'a emanet ederken; Bilge'ye koştum. Atakan çoktan topuklamıştı. Efla da öyle... Bilge çoktan ölmüştü, adamlarım ölmüştü, arkadaşlarım ölmüştü.

Yenilmiştik.

Ve Beste'nin kalbinin üstüne bir kurşun gelmişti. Ama benim kalbim paramparça olmuştu.

BESTE

Çağın'la sözleştiğimiz restoranda oturmuş, gelmesini bekliyordum. Gecikmişti. Az önce kliniğe uğradığını, trafikten dolayı geç kaldığını ama gelmek üzere olduğunu bildiren bir mesaj atmıştı. Onunla "o gece" hakkında konuşacağımızı biliyordum ama hiç o konuya girmek istemiyordum. Girsem bile ne değişecekti ki? Çağın'a karşı zaten hislerim yoktu. Onu çekici buluyordum ama ona âşık falan değildim hatta ondan hoşlanmıyordum bile. Sadece o gece yalnızlıktan kafayı sıyırdığım için alkolün etkisiyle cinsel bir çekim duymuştum. Normalde olsa, düşündüğüm şeyi aynen yüzüne söyler ve bir daha benimle görüşüp görüşmemesini umursamazdım ama onun hakkında daha çok bilgi edinmek için Çağın'la görüşmeye devam etmek zorundaydım. Çaresiz bir şekilde düşünürken, sonunda şaşkınlıkla yanıma geldi.

"Seni neredeyse tanıyamıyordum. Saçların... Harika olmuş."

"Teşekkür ederim."

"Gerçekten, iltifat etmek için söylemiyorum bunu. Uzun hâlinden katbekat beğendim. Bu arada üzgünüm,

geciktim," dedi bir yanağımdan öperken. Bu gerçekten çok tuhaftı. Onun arkasından planlar yapıp onu konu alan koca bir ekip toplarken, burada onunla durmuş, bir randevuda gibi gözüküyordum.

"Önemli değil," dedim gülümsemeye çalışırken.

"Bu aralar sende bir farklılık var. Saçlarını kestiriyorsun ve şehre iniyorsun. İlginç..."

"Depresyondan çıktığımı mı söylüyorsunuz, psikolog bey?"

Bir kahkaha attı. Cahit'le de benzer bir durumda kalıp Çin restoranına gittiğimiz günü anımsadım. Tarih tekerrürden ibaretti, şimdi burada durmuş, karşımdaki adamın da gerçek kimliğimi bilip bilmediğini merak ettim. Ufacık, minicik ve önemsiz sayabileceğim bir ayrıntıydı ama Cahit'in de kimliğimi bilmediğinden emin olduğum o öz güven balonu patladığında, neredeyse canımdan oluyordum. Şimdi karşımdaki adam gözlerimin içine doğrudan bakarken, onun sandığım kadar masum olup olmadığını sorgulamaya başlamıştım. Bu sabah düşündüklerimin aksine... Karşımdaki adamı tanımıyordum bile.

"Yemekleri söyleyelim mi? Çok acıktım," dedi gülümseyerek. Garsonun getirdiği menüye göz atarken, çaktırmadan onu incelemeye devam ediyordum. Sonunda menüden istediklerimizi seçerek garsondan getirmesini rica ettik.

"Gergin gibisin," dedi tek kaşını kaldırarak. Karşımdakinin beden dilini mükemmel bir şekilde okuyan iyi bir psikolog olduğunu unutmuşum. "Karşında hayalet varmış gibi bakıyorsun." Güldü.

Geçmişin bir hayaleti olduğu doğruydu aslında. O gece aramızda olanlar için şükrettim. Garip davranışlarımın üstü kapanıyordu böylelikle. Ama artık normale dönmem gerekiyordu çünkü anlamaya başlamıştı. Sonuçta ona ilk adımı atıp, onu baştan çıkarmak için süslenip

giden bendim. O sırada yemeklerimiz ve içkilerimiz gelmişti.

"Gergin olduğum doğru," dedim tabağıma gömülürken. "Nedenini biliyorsun."

Köşeye sıkışmış gibi gözlerini tabağına dikti. "O olayı yaşadığımız için mi gerginsin yoksa arkadaşlığımızın bozulacağından korktuğun için mi?"

"Sanırım her ikisi için de."

"Bana karşı tam olarak ne hissettiğini sorabilir miyim?"

"Sen bana karşı tam olarak ne hissediyorsun?" Sorusundan kaçmıştım, şimdilik.

Gözlerimin içine baktı. "Senden hoşlanıyorum."

Açık sözlü olması beni etkiledi. Kuzey gibi lafı dolandırmadan, imalar olmadan, oyunlar oynamadan karşındaki kişiyle net bir şey konuşmanın ne demek olduğunu yeni öğreniyordum. Sorusunu yineleyip, benden bir cevap beklemedi. Aklımın karışık olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Sonunda konuşmayı kırmızı yerlerden çekip mavi, serin konularına getirip havadan sudan sohbet etmeye başladık. Onunla konuşurken hiç sıkılmamıştım. Saçma şeyler hakkında bile konuşabiliyorduk. Birden ifadesi ciddiyete büründü.

"Hiç arkadaşının olmadığını sanıyordum."

"Nereden çıktı bu?" diye sordum anlamayarak.

"Seni dün aradığımda geceyi bir arkadaşında geçireceğini söyledin. Aklıma takıldı..."

"Sana yalan söylediğimi mi ima ediyorsun bana?"

"Hayır, Beste!" dedi endişeli gözlerle bana bakarken. "Seni sinirlendirdiysem özür dilerim. Arkadaşın olup olmadığını sorgulamıyorum elbette. Herkesin illaki bir arkadaşı vardır. Sorumu tekrar şöyle sorayım istersen: Arkadaşın kadın mıydı yoksa erkek mi?"

"Sen o kadın arkadaşınla görüşmeye devam ediyor musun?"

"Hayır." Yemeğini bitirip çatalını ve bıçağını tabağın tam ortasına yan yana, dik bir şekilde koydu. Bu, bitirdim anlamına gelirdi. Bilge genelde bar ve restoranlarda çalıştığı ve öğrendiği her ilginç bilgiyi aktardığı için ben de çatal bıçak dilini bilirdim. Bense çatal ve bıçağımı tabağın tam ortasına yatay bir şekilde bıraktım. Dikkatini çekti ve "Yemeği enfes bulduğuna sevindim," dedi. "Seni buraya getirmek doğru seçimmiş."

Beni buraya getirmek derken aslında restoranı değil de Şile'yi mi ima ediyordu? Kelimelerinin ardında gizli bir anlam bırakmayı sonlandırmalıydım. Gittikçe paranoyaklaşıyordum.

"Şimdi sıra sende."

"Arkadaşım kadındı. Eski iş yerimden biri işte. Aslında eve dönmeyi planlamıştım ama gece araba sürmemek için onda kalma teklifini kabul ettim."

"Buna sevindim," dedi göz kırparak. Hesabı ödeyerek restorandan çıktık. İkimiz de arabayla gelmiştik ve şimdi arka arkaya eve doğru sürecektik. Arabasını benimkinin yanına park etmişti. Tam da ikimiz de arabalarımıza binmek üzereyken seslendi.

"Baksana, neden çok şey konuşup da hiçbir şey konuşmamışız gibi hissediyorum?"

"Öyle mi oldu?"

"Gidip yemeğin üzerine bende bir kahve içmeye ne dersin?"

Benim için güzel bir fırsat olabilirdi. İçimdeki vicdan azabıyla boğuşurken yine de Çağın'ın teklifini kabul ettim ve onu tanımadığımı bir kez daha hatırlattım kendime. Hem diğerleri buraya gelmeden evvel belki onun hakkında gerçek bir kanıt yakalayabilirdim.

"Harika olur," dedim gülümseyerek. "Birden bu sohbetin bitmemesini istediğimi fark ettim."

Büyük bir adım atmışım gibi yüzü aydınlandı. "O zaman gidelim."

Arabama bindim ve kontağı çevirerek park yerinden çıktım ama Çağın arkamdan gelmiyordu. Arabayı durdurdum ve dikiz aynasından ona baktım. Işığı açmış, kontağı çevirmeye çalışıyordu ama araba çalışmıyordu. Arabamdan inerek yanına gittim.

"Bir sorun mu var?"

"Araba çalışmıyor. Anlamıyorum, bakımlarını yeni yaptırmıştım aslında." Biraz daha uğraşırken ve sorunu anlamaya çalışırken bekledim. Kaputu açıp, sorunun ne olduğunu çözmeye çalıştı ama sonuç değişmemişti. Araba hâlâ çalışmıyordu.

"Açık bir tamirci bulabilir miyiz?"

"Bu saatte sanmam. Her neyse, eve senin arabanla dönelim. Yarın sabah gelip bu işin icabına bakarım."

Yola benim arabamla devam ederken düşünceli görünüyordu.

"Erkekler sence de arabalarına biraz fazla düşkün değiller mi?" diye takıldım. "Modun epey düştü."

"Hayır," dedi gülerek. "Biraz fazla az olur, çok fazla düşkünüz."

Gülümsedim. Eve geldiğimizde ceketimi çıkarırken, Çağın kahveleri yapmak üzere mutfağa yöneldi. Geri geldiğinde, fincanımın yanına koyduğu iki şeker beni gülümsetti.

"Eee Çağın," dedim ağzından bir şeyler alma umuduyla. "Seni biraz daha yakından tanımak istiyorum." Grubun romantik bir akşam yemeği yiyip keyfime baktığımı düşünmesini istemiyordum. Ağzından işimize yarar bir laf almayı umuyordum.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Ona tekrar ailesi ile ilgili şeyler sormak istiyordum ama geçen sefer kardeşinin bile olmadığını, ailesinin uzun zaman önce öldüğünü söylemişti. Başka bir yoldan gitmeliydim.

"Kliniğin nerede mesela?"

"Bahçeşehir'de."

Cevabını hiç düşünmeden birden söylemesi dikkatimi çekti. Bu soruya hazırlıklı mıydı yoksa sadece doğruyu söylediği için mi birden söylemişti?

"Ne zaman açmıştın kliniği?"

"Sekiz, dokuz ay kadar oldu sanırım. Yeni yeni müşteri portföyümü oturttuğumu söyleyebilirim, zaten bu aralar fazla çalışıyorum bu yüzden. Memnun kalan kişiler etrafına önerdikçe daha yoğun iş günleri olmaya başladı. Aslında birkaç hafta öncesine kadar taşınmayı bile düşünmüştüm ama şimdi emin değilim. Belki haftada birkaç gün kalabileceğim bir ev tutarım."

"Neden ev değiştirmekten vazgeçtin?"

"Çünkü hep sana yakın olmak istiyorum..." Kahvesini yudumlarken doğrudan gözlerimin içine bakmayı sürdürdü. "O zaman soruları sıra sıra sormaya ne dersin?"

"Olur, şimdi sıra bende."

Güldü. "Çok kötüsün... Bu sayılmamalıydı."

"Peki ya buraya taşınmadan ve kliniği açmadan önce ne yapıyordun?"

Güzel ilerlediğimi hissediyordum. Bana çaktırmayacağı bir şekilde duraksadı ve tekrar gülümseyerek inci gibi dişlerini gözler önüne serdi. Sadece durup bir an ne diyeceğini düşündüğünü görebiliyordum ama normalde olsa gayet olağan gelirdi.

"Yurt dışında yaşıyordum. Sen ne yapıyordun?"

Ben de bir an duraksadım, hazırlıksız yakalanmıştım. "Beyoğlu'nda küçük bir dairem vardı. Tam zamanlı editörlükten evde çalışmaya terfi ettim ve doğanın keyfini çıkarmak istedim."

Cevabımdan tatmin olmuş gözüküyordu ve ben aslında konu buraya kadar gelmişken, birden bombanın pimini çekmek istediğime karar verdim. Herhangi bir oyun çevirip çevirmediğini mimiklerinden ve verdiği cevaptan çözebilirdim.

"O yüzden mi bacanın tıkandığı gece arkadaşın sana *Rhys* diye seslendi? Kapıdan çıkarken kulak misafiri oldum ve merak ettim. Çağın yerine *Rhys* kullanması ilginç."

Suratına dikkatle bakarken mimiklerini inceledim. Korkup, köşeye sıkışmış gibi bir hâli yoktu. Sadece tadını beğenmediği bir şey yemiş gibiydi. Bunu konuşmak istemiyor gibiydi.

"Evet, takma isim gibi bir şeydi aslında, bir önemi yok. Oradaki favori yerel futbol takımının bir oyuncusunun ismiydi. Ondan öyle seslendi."

Bravo Ertan, diye düşündüm içimden. Karşımdaki adam hızla karşısındakini kandıran biriydi. Yalancıydı. Ona güvenemezdim. Hâlâ ona zarar gelmemesi konusunda kendimle hemfikir olsam da çektiğim vicdan azabı aklıma geldiğinde aptallığıma kızdım.

"Beste, seninle açık konuşacağım," dedi ayağa kalkarken. Kalbim birden hızla atmaya başladı. Ertan olduğunu itiraf etmesinden korktum çünkü o anda bunu söylerse ne yapacağıma dair bir fikrim yoktu.

"Seni dinliyorum?"

"O geceden beri ikimiz hakkında düşünüyorum. İki aydır senin ilgini hiç çekememişken, birden karşıma gelip açıkça benimle flört ettin. Bu, aklımı çok karıştırdı. Bizimle ilgili ne düşündüğünü merak ediyorum."

"Aslına bakarsan," dedim rahatlayarak. "Benim de kafam çok karışık, Çağın. O gece seninle konuşurken, arkadan başka bir kadının sesini duyduğumda aslında içten içe kıskandığımı fark ettim. Sonra o kadını bırakıp, buraya geldiğinde içimde farklı bir şey oluştu. Buraya gelip seni baştan çıkarmaya çalışmak yanlıştı belki de..."

Yanıma oturdu ve eliyle çenemi tutarak beni kendine bakmaya zorladı. "Hayır, yanlış değildi. Bu çok hoşuma gitti."

Eğildi ve dudaklarıma minik bir öpücük bıraktı. Ne yapacağımı bilmiyordum ama onu etrafımda tutmaya devam etmek istiyordum.

Telefonuma mesaj bildirimi geldiğinde kafamı çevirdim. Burak, Dolunay ya da Mete'den olduğunu düşünerek telefonu elime almak istemedim. Çünkü tam yanımda oturuyordu ve mesajın içeriğini görebilirdi.

"Kimin mesaj attığına bakmayacak mısın?"

Kahretsin! "Hayır," dedim cilveli bir şekilde bakmaya çalışarak. "Burada önemli bir şeyin ortasındayız." Tekrar dudaklarına doğru eğilirken telefon bir kez daha öttü. Garipser bir ifadeyle suratıma baktı. Nefesimi tuttum.

Elime çantamı alırken, çantanın içinden yarım çıkartarak hızlıca ekrana göz gezdirdim ve ekranı kapattım. Çağın görmemişti. İki mesaj da Burak'tandı.

"Hepimiz Şile'deyiz. Kuzey'i bulamadık."

"İşin bitince attığım konuma gel."

Lanet olası, Ertan'la olduğumu biliyordu. Bu mesajları göndererek her şeyi riske atıyordu. Başka bir mesaj atmamasını umarak ayağa kalktım. "Mesaj yayınevinin yayın koordinatöründen gelmiş. Bir dosyayı acilen tamamlamamı istiyorlar. Dosyayı almaya gitmeliyim."

"İstersen ben de seninle gelebilirim," diye öneride bulundu. "Akşam vakitlerinde araba sürmeyi sevmediğini söylemiştin."

"Sevmiyorum ama sürebilirim," dedim gülümseye çalışarak. Bunca süre o kadar çok soğuk durmaya alışmıştım ki normal olmaya çalışmak çok zordu. "Beni merak etme." Boynuna sarılarak yanağına bir öpücük kondurdum. "İyi geceler."

O sırada kolları aşağı doğru kayan kazağımdan dövmelerimi fark etti. "Dövme mi yaptırdın?"

"Evet," dedim sevgiyle ikisine de bakarken. "Kelebeklere özel bir ilgim var."

İki kolumu nazikçe kendine doğru çevirdi ve dövmeleri inceledi. "Bunların bir anlamı var mı? Kelebeklerin birinin ortasından kılıç geçerken, diğerinden geçmiyor. Diğeri ise kılıç geçene göre biraz daha soluk sanki. Ama kanat genişliği daha açık. Bu bir dövmeci hatası mı yoksa özellikle mi yapıldı?"

"Özellikle," diye cevap verdim. Bir yandan da anlamını sorarsa ne diyeceğimi kafamda tasarlıyordum.

"Bir anlamı var mı?"

"Çok önceden okuduğum ve bende iz bırakmış, iki kız kardeşi anlatan bir hikâye ile ilgili. Ama bu, başka bir akşamın konusu olsun."

"Pekâlâ, öyle olsun, minik kelebek."

Gülümsemem yüzümde donarken öylece kalakaldım.

"Beste, iyi misin?" diye sordu telaşla Çağın. "Sana su getirmemi ister misin?"

"Hayır hayır," dedim kendimi toparlamaya çalışarak. "İyiyim, bir an başım döndü sadece."

"Gidebilecek gibi misin? Ben de seninle gelebilirim, gerçekten. Hatta dosya her neredeyse ben alıp gelebilirim."

"Gerek yok," dedim gülümsemeye çalışırken. "İyiyim, bir şeyim yok. Önce eve uğrayıp, on dakika dinlenip öyle çıkacağım. Beni merak etme."

Kapıya uzandım ama geri döndüm. "Çağın..." dedim

büyük bir ciddiyetle. "Lütfen, bana bir daha *minik kelebek* diye seslenme."

Çıkar çıkmaz Burak'ı azarlayan ve az sonra orada olacağımı bildiren bir mesaj attım. Tam anahtarlarımı çıkarıp eve girmek üzereydim ki sokak kapısının açık olduğunu gördüm. Lanet olsun, bu da neydi? Çıkarken kilitleyip kilitlemediğimi bile hatırlamıyordum. Kapıyı açık mı unutmuştum?

Evde hiç ışık yanmadığından temkinli bir şekilde ilerlemeyi sürdürdüm ve salona baktım. Gayet derli toplu ve temiz gözüküyordu. Mutfak da öyleydi. Bir sorun yoktu. Hırsız girmiş olsa ortalık darmadağın olurdu. Demek ki kapıyı açık unutmuştum. İçim ferahladı ve rahat bir nefes aldım.

Kısa bir duşa girip öğrendiklerimi anlatmak ve yerlerini öğrenmek için ekibin yanına gidecektim. Kapıyı kapattım, ceketimi girişteki askılığa astım ve üst kata çıktım. Kısa bir duş aldım. Duştan çıktıktan sonra artık kısa olan saçlarımı hızlıca taradım ve kuruttum. Buna bayılıyordum. Önceden o kadar uzundu ki kurutsam bile tam kurumazdı. Ama bunları kurutmak bir dakikadan az sürüyordu. İyice kurulandım ve çıplak bir şekilde yatak odama geçip giysi odası gibi olan küçük bölmenin önünde ayakta dikildim. Uzun, siyah, triko ve mevsime uygun elbisemi arıyordum.

Birden burnuma çok iyi bildiğim ve uzun zamandır koklamamış olsam da bana kimin olduğunu fısıldayan kahve ve toprak karışımı o koku geldi. Ve o zaman fark ettim. İçerisi sigara kokuyordu. Yerimde öylece dikilir-

ken, bunun gerçek olup olmadığını merak ediyordum.

Bir kibrit sesi evin sessizliğini böldüğünde, şok olmuş bir şekilde arkamı döndüm.

Beni bulmuştu...

O kadar uzun zaman olmuştu ki gözlerine baktığımda, buharlaşıp yok olacağımı düşündüm...

KUZEY

O kadar uzun zaman olmuştu ki gözlerine baktığımda buharlaşıp yok olacağımı düşündüm...

Beste'yi her gün hastanede ziyaret etmiştim. İyileşmesi için elimdeki her şeyi verebilirdim ama benim de elimde bir şey kalmamıştı. Tüm kartlar açılmış ve kaybetmiştim.

Ve bir gün Beste gözlerini açarak iyileşti. Öğrendiğim bilgilere göre çok şanslıydı, kurşun ona hayati bir zarar vermemişti. Bir avukat tutarak bankaya onun adına yatırdığım parayı vermesini istedim. Bir süre ablasını aradı ama bulamadı. Hiçbir şey bilmiyordu. Karşısına çıkıp neler olduğunu anlatacak yüzüm yoktu. Kendine Şile'den bir ev ve araba aldı. Neden Şile'yi seçtiğini bilmiyordum ama bir keresinde Bilge'yle bir sahil evini hayal ettiklerini söylediklerinden üzerinde durmadım. Her gece denizi izleyen o evinden içeri bakarak onu izledim. Beni asla affetmeyeceğini bile bile... Kendimi onun gerçekten iyi olduğuna ikna ettiğimde, bir daha onu gözetlemeyecektim.

Yan komşusu ile arkadaş olmasını izledim. Herifi araştırmıştım, Bahçeşehir tarafındaki kliniğine gidip duruyordu. Çok klasik biriydi. Belki de Beste'yi benim aksime

mutlu edecek biri... Artık hayatına bir müdahalede bulunamazdım.

Bir gün Burak çıkageldi. Beste'ye her şeyi anlattığını anladım. O vurulduktan sonra tüm olanları, Bilge'nin öldüğünü, Atakan'ın kaçtığını... Birkaç metre ötede karanlığın içinde olmama rağmen hiç perdeleri kapatmadığı o camlardan yüzündeki acıyı görebiliyordum. Burak'ın amacını merak ettim. Buraya kadar gelmesinin bir sebebi olabileceğini düşündüm. Hepsinin peşindeki adamlarımı arttırdım ve onları daha yakından izledim. Dostlarımı korumak zorundaydım.

Sonra komşusunun evine gidip onu açıkça baştan çıkardığını gördüm. Böylece şu Çağın denilen herifin bacasını tıkadım ve birlikte olmalarını engellemeye çalıştım. Buna izin verecektim ama şimdi değildi. En azından ben buna inanıyordum. O iyi olduğunda gidebileceğime... Başka biriyle birlikte olup mutluluk içinde yaşamasına izin vermekten başka ne çarem vardı ki?

Doğum günü geldiğinde bunu kutlamak istedim. Belki de benden şüphelenecekti ama umurumda bile değildi. Ablasının ölümünü öğrendiğinden beri böyle dağılmış olması beni mahvediyordu.

Kapının önüne bir adet mumu olan küçük bir pasta bıraktım. Doğum gününü onu kaçırdığım ilk gün kimliğinden öğrenmiştim. Onu kaçırdığımda doğum günü henüz geçmişti. İlk defa kutluyordum onun doğum gününü, bunu kaçıramazdım.

"Bu lanet olası bir şaka mı?" diye bağırdı kapının önünde ama saklandığım gölgelerin arasında kalmaya devam ettim. Benden şüphelenmiş miydi? Bilmiyordum. Tek gördüğüm, içeri geçtiğinde o mumu üfleyerek bir dilek dilediğiydi.

Ve sonra o yumuşacık, beline kadar inen saçlarını kesti. Bir şeyler değişmişti, biliyordum. Bir amacı var gibi hareket

ediyordu. Yeni saçları ona eskisinden daha da yakışmıştı.

Sırayla önce Burak'ı, daha sonra Dolunay'ı, sonra da Mete'yi buldu. Mezarlıkta bağrış çağrış bir şeyleri tartışmışlar, sonra hep beraber arabaya binmişlerdi. Bir bok döndüğünü biliyordum. Belki de tekrar Atakan'dan intikam almak için güçlerini birleştiriyorlardı ve beni dâhil etmiyorlardı. Ama elimizde hiçbir şey yoktu artık, Atakan ayağımıza kadar gelmezdi. Boşa kürek çekmekten ve sevdiğim insanları kırmaktan yorulmuştum. Onlar yorulmamış dursalar bile...

Daha sonra Beyoğlu'nda daha önce Beste'yi yerleştirdiğim o eve gelip sabaha kadar beni beklediler. Gidip gitmemeyi çok düşündüm. Ama yüzlerine nasıl bakacağımı bilmiyordum. Benim gelmediğimi görünce, herkes dağıldığında ne yaptıklarını anlamak için eve girmiştim.

Adamlarım bana Beste'nin yan komşusuyla lokantada yemek yediğini söylemişlerdi. Lanet herifin arabasını bozmalarını emrederken bir şey gördüm.

Tozlu mutfak tezgâhının üstünde onun el yazısını...

"Bul beni. B."

Onu zaten hiç kaybetmemiştim ama artık karşısına çıkma vaktim gelmişti.

BESTE

Karşıma çıkmıştı işte. Beni bulmuştu.

Kibritin yansıttığı ışık yüzüne vururken sigarasını alevlendirip, neredeyse bitmekte olan kibriti söndürdü. Güçlü bir *dejavu* hissine kapılmış olsam da yaşadığım şey sadece bir his değildi. Bunu daha önce de yaşamıştım.

Çıplak olduğum aklıma geldiğinde, hızla askıdan bir kıyafeti alıp üzerime tuttum.

"Bunu alışkanlık hâline getireceğini söylemiştim, minik kelebek."

Sigarasından derin bir nefes çekerek kalktı ve izmariti kül tablasına bastırdı. Usulca dumanı vücuduma doğru üflerken, yanıma yaklaştı. Olduğum yere ayaklarımdan çivilenmiş gibiydim sanki. Değil hareket etmeyi, nefes almayı bile unutmuş gibiydim. Tüm benliğim onun bana daha da yakın olması için delice bir arzu duyuyordu. Elimdeki elbiseyi usulca alıp kenara fırlattı. Karşısında çırılçıplak dururken, bedenim beni hayal kırıklığına uğratarak tepkiler veriyordu.

Karşısında çırılçıplak durduğum gerçeği bile beni o andan kopartamadı. Ona bu kadar yakın olmak, gözlerinin

içine bakmak, onu ne kadar özlediğimi fark ettirdi bana... Kafasını boynuma gömdü ve minik bir öpücük bıraktı. Donup kalmış gibi hissediyordum. Bir şey yapmak için beynime verdiğim tüm emirler engelleniyor gibiydi.

Kafasını boynumla omzum arasındaki o girintiden çıkarıp gözlerimin içine baktı. Bir anda kollarımı ona dolayarak onu öptüm. Sanki tüm o olaylar yaşanmamış, bu kadar zaman ayrı kalmamış gibi öptüm onu. Beni kucağına alırken, çıplak bacaklarımı beline doladım.

Beni sertçe duvara yasladı. Bir yandan göğüslerimi öperken, ben de pantolonunun fermuarını açmaya çalıştım. Onu içimde hissetmek, özlemimi bir nebze olsun gidermek, onunla tek bir zerre boşluk kalmayıncaya kadar tek vücut olmak istedim.

Sonra birden onu ittirdim ve kendimden de ondan da nefret ettim.

"Çık dışarı!" diye bağırdım. "Ne hakla evime izinsiz girebilirsin?" Yaptığım şeye inanamıyordum, şok içindeydim.

"Sana da merhaba, Beste..." Bir yandan da pantolonunu toplayıp fermuarını kapatmıştı.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Anlamıyorum," dedi koltuğa oturup, arkasına iyice yaslanırken. "Seni bulmamı kendin istemedin mi?"

Sinirle giysi rafından hızlıca giyebileceğim bir şeyi çektim ve banyoya doğru ilerledim. Giyinip geri döndüğümde, onu aşağıda salonda sigarasını içmeye devam ederken buldum. Bakışları beni bulurken ne diyeceğimi bilmiyordum.

Şimdi onu ışıkta simsiyah bir kıyafet içinde gördüğümde şaşırdım. Üzerinde siyah eşofman denilecek kadar rahat şeyler vardı. Üstelik kırış kırıştı. Zayıflamıştı. Yanakları çökmüştü, göz altlarında halkalar oluşmuştu. Çok küçük bir an, onu yatak odasında bulamadığımda verdiğim tep-

kiden dolayı gitmiş olabileceğini düşünmüştüm ve bu beni korkutmuştu. Vücudum anlamsız tepkiler veriyordu. En saçma şey ise sonunda burada olduğu için rahatlamış ve kendimi güvende hissetmiştim. Onunla kavgaya devam etmenin hiçbir mantığı yoktu. Geçen seferki gibi kendi aramızda kavga etmeye odaklanıp Atakan'ın kıçını kurtarmasına yardım etmeyecektim.

Sorusunun cevabını beklercesine yüzüme baktı. Gözlerime bakan o tanıdık gözler, içimde bir yerlerde tanımlayamadığım bir his oluşturdu. Bu his beni korkuttu. Duygularımın tekrar gün yüzüne çıkmasından, ona beslediğim nefret dışında başka bir duygu oluşmasından korktum. Az önce yaşadığımız şeyi ve onun hakkında tek bir şey bile düşünmeyi yasakladım kendime. Tamamen bu işe odaklanmalı ve Kuzey'i tüm işlerin başına tekrar geçmesine ikna etmeliydim.

"Evet, beni bulmanı istediğim doğru Bozkurt. Seni zorla kaçıramayacağım için beni bulmanı istedim."

Yine yapıyordum, laf sokup onu kışkırtmaya çalışıyordum. Kendime hâkim olmaya çalışarak devam edecektim.

"İşte buradayım."

Kapının pervazına yaslanarak yüzüne baktım. Bir insan nasıl olur da karşısındakini hem iliklerine kadar tanıyıp hem ona bu kadar yabancı olabilirdi?

"Az önce hiçbir şey olmadı," dedim burnumun ucunu havaya kaldırarak. "Yaşandığını sandığın bir şey olmasın, bir anlık bir boşluktu sadece. Asla tekrarlanmayacak."

Söylediklerimi duymazdan gelerek, "Nasılsın?" diye sordu.

"Gerçekten bunu soruyor musun?"

Alnındaki o damar belirginleşirken, bu konuşmanın benim olduğu kadar onun için de zor olduğunu görebiliyordum.

"Bu soruyu soracak son kişiyim belki de ama soruyorum," dedi.

"Cevabı senin için ne fark eder?"

"Fark ediyordur belki."

Sustum ve tavanı izledim. "O gece Bilge'yle bir şey konuştun mu?"

"Hayır. Onu son kez kucağıma aldım ve gözlerimin içine baktı. Çok kan kaybetmişti ve yarası ölümcüldü. Onu kurtaramadığım için üzgünüm. Bunu sana getirdim."

Cebinden bir küpe çıkardı. Gördüğüm an o yazıyı ne ile yazdığını anlamıştım. Demek ki ölmeden önceki son saniyelerde bana mesaj bırakmak için direnmişti. "Elinde sıkıca bunu tutuyordu. Sana vermek için saklıyordum."

Küpeyi ondan aldım ve yüzüme yaklaştırdım. Sonra kulağıma taktım. Ömrümün sonuna kadar takmaya devam edecektim.

"Beni bir daha göreceğine bu kadar emindin yani?"

"Burak sana her şeyi anlatmıştır," dedi sorumu duymazdan gelerek.

"Burak'la görüştüğümü biliyorsun yani?" dedim kaşlarımı kaldırarak. Çok da sorgulamadım. Konu Kuzey olunca şaşırmamayı tercih ederdim. "Evet, anlattı ama senin bilmediğin şeyler var."

"Dinliyorum ama çok vaktim yok."

Bir sandalye çektim ve tam karşısına sandalyeye ters bir şekilde oturdum. "Olacak, Bozkurt," dedim kendimden emin bir şekilde.

Sessiz kaldı.

"Atakan'dan intikam alabileceğimiz bir yol buldum."

"Nasıl bir yoldan bahsediyorsun?"

"Sana bunu ve her şeyi anlatacağım. Şimdi benimle gel."

Çağın'ın evini kolaçan ederek, çaktırmadan onu arabaya bindirdim.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu gergin bir şekilde.

"Anlarsın," diye mırıldanırken, elimi onun koltuğunun arkasına koyarak park yerimden hızlıca çıktım.

"Beni Burak, Dolunay ve Mete'ye götürdüğünü biliyorum."

"Evet, *'Bulbeni'* yazısını bulduğun belli. Adamlarının sana oraya gittiğimizi söylemiş olduğunu ummuştum ben de."

"Adamlarımı hafife alma, minik kelebek. Ayrıca o konumu da kapat. Yerlerini biliyorum."

Ani bir fren yaptığımda kemerini takmadığı için öne doğru fırlasa da kontrollü bir şekilde kendini durdurdu. Dişlerinin arasından söylendi. "Bağlantılarımın olması seni neden bu kadar şaşkına uğrattı? Onların ne yaptığını kontrol etmeyeceğimi mi sandın?"

Sinirlerime hâkim olmaya çalıştım. "Sana bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Bana bir daha *minik kelebek* dersen ölüm listemdeki sıralama değişir, bilgin olsun."

Arabayı tekrar kaldırırken gaza bastım. "Bu arada kontrol manyağı olman beni şaşırtmadı."

Kısa bir an yüzüne dönüp baktım. Dudaklarındaki alaycı gülümsemeyi gördüğümde sinirlendim. Kendime hâkim olamamıştım ve o bundan hoşlanıyor gibiydi. Kuzey, yeri bildiğini söylese de navigasyondan Burak'ın attığı konuma bakarak evin önüne geldim. Benim evime beş dakika uzaklıktaydı. Küçük, müstakil bir evdi.

Kapıyı Dolunay açtı ve Kuzey'i görünce ağzından küçük çaplı bir çığlık yükseldi. "Döndün!"

Kuzey, Dolunay'a cevap vermeden her zamanki ketumluğuyla içeri girerken; ben de peşinden girdim. Burak ve Mete salonda bir şeyler konuşuyorlardı. Birden Kuzey'i gördüklerinde ikisi de sustu.

"Onu nasıl buldun?" dedi Burak bana dönerek.

"Beyoğlu'ndaki eve küçük bir not bıraktım. Ama Burakçığım, Kuzey zaten uzun süredir hepimizi takip ediyormuş."

Kuzey karşılarındaki berjere oturdu ve yüzümüze baktı. "Benden ne istiyorsunuz?"

"Ne kadarını biliyorsun?" diye sordu Mete.

"Bir bok bilmiyorum."

Mete ayağa fırlarken sinirle bağırdı. "Ne kadarını biliyorsun, dedim!"

"Beste'nin hepinizi tek tek topladığını. Önce Burak'ı, sonra Dolunay'ı ve en son da mezarlıkta seni."

Mete bağırmaya devam ediyordu. "Madem toplandığımızı ve seni aradığımızı biliyordun sik kafalı, neden karşımıza çıkmadın?"

"Çünkü," dedi Kuzey hiddetlenerek. "Ne bok yediğiniz umurumda bile değil! Atakan'dan intikam almayı artık önemsediğimi mi sanıyorsunuz?"

"Biz de sana çok meraklı değiliz Kuzey ama başladığın işi bitirecek yürek var sanıyorum sende?"

"Sen niye bana bu kadar kızgınsın, Mete?" Kuzey tehlikeli bir ifadeyle sormuştu bu soruyu. Konuşmanın iyi yöne gitmeyeceği belliydi.

"Kişisel sorunlarınızı sonraya bırakın!" diye bağırdım sinirle.

Mete derin bir nefes aldı ve ana konuya geri döndü. "Madem toplandığımızı görmüştün ve umurunda değildi, seni gelmeye ne ikna etti o zaman?"

Kuzey bakışlarını bana dikerken, "Beni neden aradığınızı sormaya geldim," dedi.

"Çok naziksin, teşekkürler." Mete sinirle ayağını sallarken kollarını önünde bağladı.

"Bak," dedim Kuzey'e. "Sana doğrudan söyleyeceğim. Ertan'ı buldum."

"Nasıl?" dedi Kuzey. "Bütün gün yan komşunla takılarak mı?"

"Sen bunu nereden biliyorsun?" dedim şok olarak. "Beni mi gözetliyordun?"

"Hepinize göz kulak oluyordum, diyelim. Evet, söyle, nasıl buldun? Yan komşunun ağzının içinde mi?"

Utançla gözlerimi yumdum. Bu adamın hiç utanması yoktu. Daha önce arkadaşlarından çekinip beni kenara köşeye çekerken, şimdi her şeyi herkesin gözü önünde söylüyordu.

"Hayır, geri zekâlı herif!" dedi Burak. "Yan komşusu Ertan! Ertan Barlas'ın ta kendisi!"

"Ne?" dedi kulaklarına inanamayarak. İlk kez bir şey için bu kadar şaşırdığını görüyordum. Sonra ona tüm hikâyeyi en başından beri anlattım. Bilge'nin bıraktığı işareti, buraya gelişimi, tesadüfen duyduğum telefon konuşmasını ve sonunda burada toplanışımızı... Bitene kadar bizi dinledi.

Sonuna geldiğimizde Dolunay lafa karıştı. "Bu işi bitirmemize yardım etmen gerek. Tekrar bu işin başına geçmeli ve kaldığımız yerden devam etmeliyiz."

Kuzey suskunluğuna devam ederken sanırım düşünüyordu. Sonunda ayağa kalktı. "Bu işte size bol şans ama ben yokum."

Kolunu tuttum. Gözleri parmaklarımı ona doladığım yere yöneldi. "Ne yapacaksın?" dedim küçümseyici bir şekilde bakarak. Elimi bir ateş yakmışçasına geri çekerken gözlerimi ondan ayırmadım. "Bizi uzaktan izleyip, iyi olduğumuza kendini inandırarak amaçsız yaşamına devam mı edeceksin?"

"Bu sana düşmez."

"Evet, bana düşer. Hepimize düşer. Bütün bir seneyi senin peşinde bunun için geçirmedim mi ben? Onlar? Bunca uğraş, yer değiştirme, planlar boşuna mıydı?"

"Üzgünüm," dedi ve kapıya doğru yöneldi. Gidiyordu. Yanımızda olmayı istemiyordu.

"Ya o senin için geri gelirse ve hazırlıksız yakalanırsan?"

"Zaten şu an yaşadığım söylenemez."

Arkasından bağırdım. "Kenan Baba boşuna mı öldü, söylesene! Sarp boşuna mı öldü? İmge ya İmge, boşuna mı öldü? O seni son nefesinde bile savundu bana! Yazık! Sen bunların hiçbirini hak etmeyen onursuz bir adamın tekiymişsin!"

Geri döndü ve hızla üzerime doğru yürüyerek burnumun dibine geldi. Diğerleri bağrışarak Kuzey'i durdurmaya çalışırken, elimi onlara doğru kaldırarak onları durdurdum. Gözleri bana sinirle bakarken buna hiç hakkı olmadığını düşündüm. Hepimiz sinirliydik!

"Ben miyim onursuz?" diye sordu.

"Evet! Hepimizi bu işe sen soktun ve herkes sana yardımcı oldu. Şimdi bir kere başarısızlığa uğradın diye egon inciniyor ve bunun bedelini hepimize ödetiyorsun!"

"Başarısızlığa uğradığım için değildi!"

"Ne için o zaman? Neden sırtını çeviriyorsun?"

"Çünkü..." dedi sesi kısılarak. Neredeyse bir fısıltıya döndü. "Çünkü herkesi hayal kırıklığına uğratmış olmaktan nefret ediyorum ve bunu tekrarlayamam."

"O zaman onu yenmek zorundayız, Kuzey! Her şeyi unutmanın, yola devam edebilmenin tek yolu bu!"

Sonunda diğerlerine döndü ve sordu. "Plan ne?"

Çaktırmadan rahat bir nefes aldım. Kuzey'i ikna etmiştim.

Oturup bütün ayrıntıları tek tek konuştuk ve bugüne kadar ondan aldığım, bugün de dâhil olmak üzere tüm bilgileri onlara aktardım.

"Ona açıkça Rhys ismini sormuş olman tehlikeli bir hamle," dedi Burak. "Duyma ihtimaline karşı önceden bu cevabı kafasında tasarladığını düşünüyorum."

"Bence Ertan her şeyi biliyor. Bu evi nasıl tuttun Beste? Yan evine taşınman tesadüf olmayabilir."

"Yine başlama!" dedim sinir olarak. "Tabii ki tesadüfen tanıştım, bir senedir beni orada beklemiyor ya!"

"Bu sefer hiçbir şeyi şansa bırakamam. Anlat."

"İnternetteki bir siteden gördüm satılık olduğunu. Emlakçı vasıtasıyla satın aldım."

"Kimden?"

"Kocası vefat eden bir kadından. Evin büyük olduğunu, artık burada yaşamak istemediğini söyledi. Çocukları falan da uzak diye gelmiyormuş artık. Nadiren geliyorlarmış. Kocası öldükten sonra torunlarıyla daha fazla vakit geçirmek için çocuklarına daha yakın bir yerden ev alacağını söyledi."

"Ertan'ı takip eden birilerinin olduğunu sanmıyorum, öyle olsaydı bunu bilirdim. Gerçekçi duruyor ama oyun olabilir. Şile'deki tek satılık ev bu muydu?"

"Hayır, birkaç ev vardı ve burası en uygunu da değildi üstelik."

Kuzey suskun kalırken konuya girmeye karar verdim.

"Merak ettiğim," dedi Dolunay. "Ertan gerçekten psikolog mu?"

"Evet," dedi Kuzey.

"Bunları nereden biliyorsun ki?" diye sordum.

"Araştırttım. Bahçeşehir'de bir kliniği var. Beste'ye anlattıklarıyla örtüşüyor."

"Şaşırmadım," dedi Burak.

Ben de şaşırmamıştım. Kuzey tabii ki en başından beri benimle Ertan'ı uzaktan izlemişti. Ertan'ın şüpheli bir hareketini görmediği için onu sadece Çağın olarak araştırmıştı. Tüm bu zaman boyunca onunla takılırken, Kuzey'in beni kıskanıp kıskanmadığını merak ettim. Böyle şeyler düşündüğüm için kendimden nefret ediyordum. Kendimi Kuzey konusunda ciddi manada frenlemem gerekiyordu. Konuşmaya odaklanmaya çalıştım. Kimseden ses çıkmayınca konuya girdim. "Ertan'ı kullanarak intikam alacağımız konusunda hemfikiriz. Ama bu işin sonunda Ertan ister masum olsun ister olmasın ona bir zarar gelmesini istemiyorum."

"Neden?"

"Neden?"

Burak ve Kuzey aynı anda sormuşlardı. Kuzey, Burak'a ters bir bakış fırlattı.

"Çünkü onun bu olaylarla bir ilgisi yok. Ölmeyi hak etmiyor."

"İlgisi olup olmadığını bilmiyoruz," dedi Kuzey. "Ayrıca Barlaslardan birini daha hayatta bırakmaya hiç niyetim yok."

"Üzgünüm," dedi Mete. "Ama bu iş noktalanmalı, Beste. Bir de ağabeyinin intikamını almak isteyecek bir manyakla daha uğraşamam. Bir daha hiçbirinizi kaybetmek istemiyorum."

"Hayır!" dedim şiddetle karşı çıkarken. "Masum bir kişinin daha zarar görmesini istemiyorum!"

Kuzey sıkıntıyla bir nefes verdi. "Eğer dediğin gibi masumsa yaşar, eğer tüm bu oyunlarda en ufacık bir payı bile varsa... Eğer seni bile isteye bu oyuna dâhil etmeye çalışmışsa... O zaman onu öldürürüm."

"Peki ya Efla?" diye sordum. "Bize ihanet eden Efla için ne planlıyorsun?"

BEŞTE

Kuzey'in ne cevap vereceğini merak ediyordum. Efla'nın ona ihanet etmeyeceğini düşünmüştü. Onu uyardığım hâlde bir şeylerden şüphelenmemişti. Benim yanlış anladığımı ileri sürmüştü. Şimdi ne düşünüyordu, bilmek istiyordum.

"Evet," diyerek atıldı Dolunay. "Aslında ben de bunu konuşmak istiyordum. Bizi takip ettiğin gibi onun da yerini tespit edebildin mi, Kuzey?"

Kuzey birkaç saniye duraksadı. "Hayır. Onu hiç aramadım." Yalan söyleyip söylemediğini merak ettim. Artık öyle bir noktaya gelmiştim ki kimseye güvenemiyordum. Kuzey belki de Efla'nın ihanetini, Atakan'ı vurarak Kuzey'in hayatını kurtardığı için affetmişti. Şimdi de onu bizden saklıyordu. Doğrudan sormaya karar verdim. Artık aramızda oyunlar olmayacaktı.

"Belki de seni kurtardığı için onu affetmişsindir?"

Kuzey inanamayan gözlerle bakarken, Mete araya girdi. "Bir dakika..." dedi anlamayarak. "Efla bize neden ihanet etti? Efla ile ne alakası var?"

"Çünkü," dedi Burak sinirle. "Sevgili kuzenim onu

reddetmiş. Beste'ye âşık olduğunu söylemiş. Efla da öcünü almak için hayatı karşılığında bizim oraya erkenden gelip pusu kuracağımızı anlatmış. Yoksa bunun bir tesadüf olduğunu mu düşünüyordun, Mete?"

Mete şok içinde bakarken, onun bu ayrıntıyı yeni öğrendiğini fark ediyordum. "Beste bizi toplarken Efla'yı bulamadığımızı düşünmüştüm. Efla böyle bir şeyi nasıl yapabilir? Bunu bize nasıl yapabilir?"

"Efla'yı boş verin!" dedim sinirle. "Önce bir plan oluşturmalıyız."

"Ondan önce," dedi Mete ve sakince ayağa kalktı. Kuzey'in önüne kadar geldi ve hiddetle bir yumruk attı. Kuzey'in ağzının kenarından ince bir kan süzülürken gözlerini kapattı ve hiç tepki vermedi.

"Öyle adi bir orospu çocuğusun ki! Bunu yapmadan hiçbir şeye konsantre olamazdım! Neredeydin sen, Kuzey? İmge öldüğünde, yalnız kaldığımda, tüm amacımı yitirdiğimde, yanımda bu hayattaki canımı vereceğim tek gerçek dostumu istediğimde neredeydin, seni piç kurusu? En büyük hayal kırıklığı işte buydu benim için!"

Kimse sesini çıkarmıyordu. Karışmak istemedim. Aralarındaki bu sorunu çözmezlerse başımıza bela olurdu. Kimsenin kimseyle bir derdi kalmasını istemiyordum. Sadece ben Kuzey'e karşı hâlâ içimde nefret beslemek istiyordum.

"Evet," dedi Burak. "Senden bunu beklemezdim, Kuzey."

"Yapamadım!" diye haykırdığında korkuyla yerimizden sıçradık. "Ne yaptığınızı izleyip durdum. İmge öldüğünde benim de canım yandı çünkü onu aslında korumam gerekiyordu. Ölmesine izin vermemem gerekiyordu! Efla'nın bana ihanet edeceğini anlamam gerekiyordu. Tüm o sinyalleri, ipuçlarını görmezden geldim. Bir yalanı yaşadım. Atakan'ı alt edeceğime o kadar inandım ki hiçbir şeyi göremedim! Hayatınızın bombok olmasına ben sebep

olmuşken hangi yüzle karşınıza çıkacak, hâlâ hangi yüzle Atakan'dan intikam alalım, diyecektim?"

Kimse uzunca bir süre konuşmadı. Kuzey üzerindeki uzun kollu tişörtün koluna ağzını silip bir sigara yakarken, Dolunay sessizliği bozdu. "Ben sana hak veriyorum. Biz de birbirimizin yüzüne bakamadık. Mete, sen herkesi suçlayıp duruyorsun da sen aradın mı bizi, bir kez olsun sordun mu? O benim de en iyi arkadaşımdı, ben ne hâldeydim hiç düşündün mü? En azından Kuzey bizim ne yaptığımızdan haberdardı. Bence artık birbirimizi suçlamayı bırakalım çünkü herkes suçlu! Kuzey göremedi belki Efla'nın bir hain olduğunu, peki biz görebildik mi? Asıl düşmanın içimizden biri çıkabileceğini kim bilebilirdi ki?"

Mete hızla Kuzey'in üzerine doğru giderken tekrar yumruk atacağını sandım ama onu ayağa kaldırarak sarıldı.

"Sağlam yumruktu," dedi Kuzey ve gülümsediler. Daha sonra Burak katıldı olaya. Kuzeninin gözlerine bakarken, artık onu suçlamadığını ve ailesinin ölmesinin tek suçlusunun Atakan olduğunu düşündüğünü biliyordum. Kuzey de anlamıştı bunu. Onlar da sarıldığında Dolunay atlamıştı üzerlerine.

Hepsini izlerken onların birbirlerine en başından beri kalın zincirlerle bağlı olduğunu hissettim. Ve aralarında ne yaşanırsa yaşansın, o zincir asla kırılamazdı.

Ve Mete bana elini uzattı. Hepsi bana bakarken bir karar vermemi istiyor gibiydiler. Evet, doğruydu, istesem de istemesem de bu ailenin bir parçasıydım ve onlardan biriydim. Mete'nin elini tutarak onlara katıldım.

"Şimdi," dedi Mete hiç uykusu yokmuş gibi gözükerek. "Planlarımızın üzerinden geçelim."

İçeriden herkese kahve yapmış, getiriyordum. Belli ki sabaha kadar planlarımızı tasarlayacaktık. Sırayla hepsine verdim ve kendiminkini kucağıma aldım. İçine şekeri boca ederken Kuzey'le göz göze geldim. Şaşırdığını görebiliyordum ama oralı olmadım. Mete devam etti.

"Biz burada kalırken, Beste kendi evinde kalmaya devam edecek. Bizimle görüştüğünü anlamaması için çok dikkatli olmalıyız."

"Bence bunu örtbas etmek için Beste bir işe girdiğini söyleyebilir," dedi Dolunay kahvesinden bir yudum alırken.

"Hayır," dedi Kuzey. "Örtbas etmemize gerek yok. Nasılsa Ertan'ı takip eden hiç kimse yok. İki aydır burayı gözlüyorum." Bakışları bir an beni bulsa da hemen başka yöne kaydı. "Atakan, izinin hiçbir şekilde sürülmemesi için onu gözetlemiyor. Başka bir şekilde iletişim kuruyorlar. Bu yüzden biz de Ertan'ı biraz konuk edeceğiz."

"Konuk etmek mi?" dedim sinir olarak. "Bana yaptığın gibi mi? Şimdi de başka masum birini mi evinde konuk edeceksin?"

"Beste, lütfen..." diye araya girdi Mete. "Kendi aramızda kavga ederek bir yere varamayacağımızı gördük. Biz her şeyi en başından beri bu amaç için yapıyoruz. Bak, ben kendi adıma gerçekten özür dilerim, tamam mı? Sana en başından beri çok yanlış davrandık. Seni kaçırdığımız zaman senin kim olduğunu bilmiyorduk. Bizi anlamalısın. Tek umduğumuz, bizi Atakan'a götürecek bir şeyler bulmaktı. Şu anda da öyle. Bu yüzden bunlara takılmamaya çalış."

"Tamam," dedim sinirlerime hâkim olarak ve Kuzey'e döndüm. "Devam et..."

Kuzey bir yorum yapmadı. "Ertan'ı kaçırıp onu itiraf

etmeye zorlayacağız. Atakan'la nasıl iletişime geçtiğini öğrenip, Atakan'ın izimizi süremeyeceği güvenli bir evime yerleşeceğiz. Eğer bize yerini söylerse ne âlâ, o zaman gider ve onunla kalan hesabımızı yeniden görürüz. Kimseden tek bir itiraz istemiyorum. Buraya gelip kolaylıkla bizi bulup kardeşini elimizden alamayacak."

"Peki ya Ertan, Atakan'ın nerede olduğunu bilmediğini söylerse? Ya hiçbir şeyden haberi yoksa? Ya bize yerini söylemezse?" diye sordum.

"Senin aksine hiçbir şeyden haberi olmadığına olasılık vermiyorum Beste. En basitinden yurt dışında neden Rhys olarak yaşaması gerektiğini ağabeyine sormuştur. Ya da apar topar o kimliğinden vazgeçip burada Çağın Öztürk olması gerektiğini? Adam saklanıyor. Burada asıl soru: Ertan senin kim olduğunu biliyor mu?"

"Bilseydi, şu ana kadar ağabeyinin talimatıyla beni öldürmesi için eline binlerce fırsat geçtiğinde bunu yapardı. Hatta Atakan'ın kendisi yapardı bunu."

"İşte burası muamma," dedi Burak. "Belki de Atakan yine bir şeyler planlıyordur. Belki de olay aslında bizim yaptığımız gibidir, seni gözlemleyip Kuzey'e ulaşmaya çalışıyordur."

Bu ihtimalleri hiç düşünmediğimi fark ederek canım sıkıldı.

"Ben bir ev ayarlayana kadar ondan uzak dur, Beste," dedi Kuzey ayağa kalkarken. "Adamlarım çaktırmadan her adımınızı izliyor olacak. Şehre bile inse onu takip edecekler. Onun, ağabeyi kadar tehlikeli olabileceğini sakın aklından çıkarma. Şu ana kadar sana bir şey yapmayıp aptalı oynaması sana bir şey yapamayacağını göstermez. Anladın mı?"

"Evet," dedim başımı sallayarak.

"Benden haber bekleyin," diyerek evden ayrıldı. Buraya benimle gelmiş olsa da adamlarından biriyle döneceğini

tahmin ettim. Mete ve Dolunay odalarına çekilirken, Burak'la baş başa kaldık.

"Bana ailenin ölümünü anlattığın anı hatırlıyor musun, Burak?" diye sordum.

"Hatırlıyorum."

"Bana, 'Söylesene, Kuzey dolaylı yoldan ailenin ölümüne sebep olsaydı onu affedebilir miydin?' diye sormuştun. Sen affedebildin mi?"

Elini yüzüne götürdü ve yeni çıkmaya başlayan sakallarını okşarmış gibi bir hareket yaptı. "Ailemin ölümü onun suçu değildi."

Bir sigara yaktı ve düşündüklerini anlatmaya devam etti. "Onu buraya çağıran, her şeyin başına geçmesini isteyen babamdı. Ben sadece bir korkaktım, Kuzey bu işe karışmasaydı bile babam saklanacak değildi. Bunun yerine onuruyla ölmeyi yeğlerdi. Bazen karşındakini anlamaktan çok suçlamak daha kolay, acını atlatmanı sağlıyor. Suçu ona atarak ailemi kaybetmemin acısını onun omuzlarına bindirirken, asıl suçlu bendim. Bana rağmen bana sahip çıktı. Kuzey yapması gerekeni yaptı. Babamın ölümüne tek sebep Barlas ailesiydi. Madalyonun her zaman çift tarafı vardır Beste, unutma."

"Bana o soruyu sorduğunda ailemin ölümüne Kuzey'in sebep olduğunu biliyordun, değil mi? Seninle empati kurabileceğimi düşünüyordun ama o zaman bile bana anlatmamıştın bu gerçeği."

"Biliyordum, evet," dedi doğrudan gözlerime bakarak. "O zaman da senin ailenin de ölümünün sebebinin Kuzey olduğunu düşünüyordum, doğru. Aynı kaderi paylaştığımızı hatta beraber olmamız gerektiğini... Ama senin ailenin de katili Kuzey değil Beste, anla. Şu an benim geçtiğim yollardan geçiyorsun sadece. Onu suçlamak daha kolayına geliyor. Asıl suçlunun Atakan olduğunu nasıl göremezsin?"

"Hayır!"

"Madem öyle... Madem suçlunun Kuzey olduğunu düşünüyorsun... O zaman çek vur Kuzey'i ve bitir içindeki davayı. Atakan'ı boş ver o zaman, burada bizimle ne işin var ki senin? Kuzey'i öldürdüğünde intikamını almış olursun."

Söyledikleri gitgide içimdeki nefrette büyük bir delik açıp, gün ışığını içeri sızdırırken panikledim. Düşündüğüm her şeyin farklı bir yönünü görmek istemiyordum. "Peki ya onu Atakan'la eşit derecede suçlu görüyorsam, Burak? Evet, ailemi öldüren el Atakan'ındı. O yüzden onu arıyorum ben... O kadar acımasızdı ki bizim o anı izlediğimizi bile bile, gözlerimizin içine baka baka öldürdü onları. O yüzden Atakan'ı arıyorum ve bulacağım. Ama Kuzey de en az Atakan kadar sorumlu bu işten. Atakan'a güvenmeyip doğru düzgün araştırsaydı... Ailemin aslında Barlaslardan değil, Bozkurtlardan olduğunu anlasaydı... Atakan onları öldüremezdi."

"Sana açık konuşayım, Beste," dedi Burak ayağa kalkarken. "Kuzey'le aranızda ne bok olduğu umurumda bile değil. Senin onu affetmenden ya da nefret etmenden zerre çıkarım yok. Ama gülünç oluyorsun. İki aydır tanıdığın bu adama güvendin, değil mi? Onun aslında Ertan olduğunu ama sana Çağın'ım dediği gerçeğini unuta unuta, onun masum olduğunu düşünüp bizimle az önce canı için pazarlığa oturmadın mı? Sen iki aydır tanıdığın adama güvenirken, Kuzey'in on iki senedir tek bir yamuk dahi görmediği, en iyi arkadaşı sandığı, gözünde Mete ve İmge'den farkı olmadığını düşündüğü adama güvendi diye şimdi gelip burada artistlik taslama!"

Odadan hızla çıkarken tüm söylediklerinin doğru olmasından nefret ettim. Bir kez daha Kuzey Bozkurt'tan nefret edememekten nefret ettim...

BESTE

Dün gece Burak'la konuştuktan hemen sonra eve dönmüştüm. Telefonumda Çağın/Ertan'dan bir mesaj vardı.

"Kahvaltı?"

Telefona sarıldım ve Dolunay'ı aradım. Kuzey'e soracağını söyleyerek kapattı. Birkaç dakika sonra, "Kuzey planı iptal etmeni istiyor. Onunla görüşme," diyerek bana geri döndü.

Ertan'a mesaj yolladım. *"Üzgünüm, bayağı hastayım. Yatacağım. Hakkımı sonraya sakla. :)"*

Fazla sevimli olmuştu.

"Öyleyse akşam klinikten döndüğümde sana bir çorba yapayım. Patlamış mısır ve film izlemek de günün bonusu! Ne dersin?"

Israrcı olması beni zor duruma sokmuştu.

"Çok başım ağrıyor. Akşama kadar geçeceğini sanmıyorum. Bugün dinleneyim ama teklifin hoşuma gitti."

"Tamam öyleyse."

Bozulmuştu. Ne gibi bir cevap vereceğimi düşünürken, silkelenip kendime geldim. Çok kısa bir süre sonra onu ka-

çıracaktık. Mesajlar, en son dert etmem gereken şeydi. O zaman benim aslında onun için nasıl büyük bir tehlike olduğumu anlayacaktı. İçten içe dün gece konuşulanlardan sonra onun o kadar da masum olamayabileceğine inanmaya başlamıştım. Apaçık kimliği, geçmişi hakkında yalan söylemişti. Ne kadar güvenilir olabilirdi ki? Vicdanımın sesi epey kısılırken, dün gece konuşulanları düşündüm. Kuzey'in beni her adımımda takip ettiğini itiraf edişini... Ben ondan tek bir haber bile alamazken, o benim her adımımı görmüştü. Daha sonra aklım Efla'ya gitti. Her şeyin suçlusunu o olarak görüyordum. Eğer o gün bize ihanet etmemiş olsaydı, Bilge hâlâ yaşıyor olur muydu? Ya İmge? Ya diğerleri? Atakan şimdi ölmüş olur muydu? Biz, her şeye yeniden başlamak zorunda kalmamış mı olurduk?

Sonra Burak'ın dedikleri aklıma geldi. Bu sefer de her şeyin sorumluluğunu Efla'ya atıyordu zihnim. Efla çok suçluydu, evet ama bu hikâyede birçok suçlu vardı. Hepsi bir araya gelerek "hata"yı oluşturmuşlardı.

Telefonuma baktığımda Dolunay tarafından herkesin olduğu bir mesajlaşma grubunun kurulduğunu gördüm. Ardından Kuzey mesaj attı.

"Ertan evden çıktı. Bu arada onun geçmişini daha çok araştırdım. Oraya geliyorum. Anlatacaklarım var."

Arabama atladım ve ekibin hâlâ Şile'de kaldığı evin yolunu tuttum. Ben gittikten birkaç saat sonra Kuzey de geldi ve hızlı bir şekilde koltuğa yerleşti. "İçki var mı?"

"Tabii ki var, kuzen," dedi Burak gülümseyerek. Burak hızla hepimizin içkilerini bardaklara doldururken, Mete ve Dolunay kadehlerini çarpıştırarak fondip yaptılar. Geçen yıldan beri değişmişler miydi yoksa aralarındaki ilişki hep mi böyleydi, merak ettim. Belki de sadece benim yanımda gerilip soğuk davranıyorlardı. Kuzey ise her zaman mesafeliydi. Gözlerini benden kaçırarak konuşması dikkatimi çekti.

"Adamı daha çok araştırdım. Adamımız %100 Ertan Barlas. Resmî kayıtlarda sadece bir senedir yaşıyor gibi gözüküyor, ondan öncesi yok. Bu tam da bizim sahte Rhys'ı bulduğumuz zamanlara denk geliyor. Atakan onu yakalamadan hemen önce fark edip, kardeşinin ismini Çağın Öztürk olarak değiştirmiş. Diploması da sahte ama gerçekten psikoloji okuyup okumadığını bilmiyorum. Kliniği gerçek. Hastaları var. Şu anda da kliniğe giriş yapmış hatta," dedi telefonuna gelen mesaja bakarak.

"Ertan Barlas adına her şey silinmiş. Birilerine rüşvet yedirerek işi kolaylıkla hallettim. Londra'dan Rhys Evans adlı pasaportla giriş yapmış Türkiye'ye. Tam da sahte Rhys'ı bulduğumuz yerde. Yani başka bir Rhys Evans olma olasılığı yok. Neden Şile'ye geldiğine dair bir fikrim yok ama senin tahminin doğru olduğunu düşünüyorum, Beste. Bilge, bir şekilde Ertan'ın yerini öğrenmiş ve sana onu bulman için işaret bırakmış."

"Atakan'dan intikam almamı istiyormuş. Bana o yüzden burayı söyledi."

"Kesinlikle. Atakan, Bilge'nin bunu öğrendiğini bilseydi, Ertan'ın yerini çoktan değiştirirdi. Demek ki bu bilgiyi tesadüfen edindi. Birbirinize sadece dış görünüş olarak benzemiyormuşsunuz demek ki..."

Kuzey'in, Bilge'ye "sağlam pabuç" demek istemesine neredeyse gülecektim.

Sonra gruba döndü. "Her neyse, şimdi bize bir ev ayarladım. Bu gece gidiyoruz."

"Nerede?" diye sordu Mete.

"Kilyos'ta, ormanlık arazide bir ev ayarladım. Güvenli."

"Peki Ertan ne olacak?" diye sordum.

O sırada Kuzey'in telefonuna bir mesaj daha düştü. "Bak, işte bu çok ilginç. Ertan, kliniğe girdikten iki üç daki-

ka sonra çıkmış. Adamlar onu takip etmişler. Bir alışveriş yapmış."

"Eee, ne var bunda?" diye sordu Dolunay. "Markete gitmesinin neresi ilginç?"

"Markete gitmemiş. Birçok farklı spor ekipmanları satan bir mağazaya girmiş."

"Sadede gel," dedim sabırsızlanarak.

"Size faturayı aynen aktarıyorum. Dalış elbisesi, dalış denge yeleği, dalış regülatörü, dalış bilgisayarı, pusula, dalış ahtapotu, dalış tüpü, dalış maskesi, dalış paleti, özel çorap, kemer, denizaltı feneri, şamandıra, bıçak, bunun yanı sıra kask, dişleri koruması için boksörlerin taktığı türden bir ağızlık."

"Ne demek oluyor bu şimdi?" diye sordu Mete.

Kuzey bana döndü. "Sana dalış dersleri falan aldığından hiç bahsetmiş miydi? Ya da bunu profesyonel olarak yaptığından? Bununla ilgili evinde gördüğün herhangi bir şey?"

"Hayır," dedim Ertan'la konuşmalarımı kafamda yoklayarak. "İlgisi olduğundan bile bahsetmedi."

"Şile'de de tüplü dalış yerleri var," dedim bir yandan da emin olmak için telefonumdan aratarak. "Evet, bak. Telefonumun bulduğu sonuçları gösterdim. İlk defa alacak olabilir. Belki de o yüzden klinikten erken çıkmıştır."

"Bence ilk defa alınan dalış dersi için fazla abartmış. Ayrıca muhtemelen sana bundan bahsederdi."

Telefonundan birkaç bir şey aradı ve numarayı çevirerek Dolunay'a uzattı. "Kliniğine bugün için randevu alıp alamayacağını sor."

Kısa sürede bir asistan telefonu açtı.

"Merhaba, bugün için acil randevu alabilir miyim? İsmim Seray Kendirli. Aaa, öyle mi? Sebebini öğrenebilir miyim? Arkadaşım bugün klinikte olacağını söylemişti de...

Anladım, teşekkürler. Yok, hayır, ben bir daha ararım. İyi günler."

Telefonu kapatırken, "Bütün randevularını az önce gelip iptal etmiş. Kişisel bir işi varmış."

Kuzey telefonundan bir adamı aradı. "Bana hemen tüplü dalış yapacak bir arama ekibi ayarlayın." Kapatıp bana döndü. Neler olduğunu algılamakta güçlük çekiyordum.

"Ara onu," dedi Kuzey. "Ne yaptığını sor."

"Şimdi mi?"

"Evet!"

"Ne diyeceğim?"

"Uydur bir şeyler."

Birkaç saniye düşündüm ve Çağın'ı aradım.

"Beste?"

Hastaymış gibi gözükmek için sesimi mahmurlaştırdım ve hoparlöre aldım. "Merhaba Çağın. Acaba hâlâ evde misin diye soracaktım?"

"Sesim hoparlörde mi, biraz tuhaf geliyor?"

"Ya evet," dedim masadaki bardaklara uzanırken. Birkaç kez masadan alıp, geri bırakırken sesler çıkmasını sağladım. "Kendime bir şeyler hazırlıyorum, mutfaktayım. Evdeysen beraber yeriz, diye düşündüm."

"Kötü olduğunu söylemiştin?"

"Şu an daha iyi hissediyorum demek ki, Çağın. Gelmek istemiyorsan söyleyebilirsin, sorun değil."

Birkaç saniye duraksadı. "Aslında klinikteyim."

O an karşımdaki adamdan ödüm koptu. Ona güvenip vicdanımla cebelleştiğim için kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum.

"İşlerim akşama biter. Gece gelirim, film izleriz, olur mu?"

"Olur..." dedim soğuk bir tavırla. Aslına bakarsanız,

ondan da sıcak bir enerji almıyordum. Belki de hep böyleydi ama ben görmek istediğimi görmüştüm.

"Görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı.

"Bu neydi şimdi?" dedim hâlâ telefona bakarak.

"Bir gariplik var," dedi Mete. "Bizi görmediğine eminim. Onun açısından değişen hiçbir şey yok. Ne yapmaya çalışıyor bu?"

Kuzey hızla ayağa kalktı. Telefonuna bakıyordu. "Arabasına binmiş. Gidiyoruz."

"Nereye?"

"Konuşmaya vakit yok. Ertan kaçış planı yapıyor. Onu yakalamamız lazım."

Böylece hepimiz Kuzey'in arabasına bindik. Arkada Kuzey'in çaprazında, Mete'nin arkasında oturuyordum. Çaktırmadan onu inceledim. Sinirlendiği zaman şişen damarı gün yüzüne çıkmıştı. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Ertan'ın kaçma ihtimali kanımızı dondurmuştu. Eğer bunu başarırsa, elimizde hiçbir şey kalmayacaktı. Kuzey dikiz aynasından birden bana baktığında, hızla bakışlarımı kaçırdım ve dışarıya baktım.

"Gittiği bölgeyi biliyorum," dedi telefonuna bakarken. "Uçurumları olan, dik, ıssız bir bölge."

"Kuzey," dedi Burak. "Adamlar onun peşindeyse bunu fark etmiştir."

"Hayır, Burak," dedi Kuzey hakarete uğramış gibi. "Arabasında araç takip cihazı var. Sinyali doğrudan bana geliyor."

Kuzey arabayı son hızla kullanırken ona yetişmeye çalışıyorduk. O ıssız, virajlı yola biz de girdik. Hemen önümüzdeydi ama onu görebilecek bir mesafede değildik. Sonunda onu yakaladık. Az ileride, uçuruma doğru duran arabasını tanıdım. Bizim geldiğimizi görünce, ne olduğunu anlamadan bize baktı. Kafasında bir kask,

ağzında tuhaf bir şeyler vardı. Dalış takımını giymişti.

Arabadan indim ve "Ertaaan!" diye bağırdım. O ise bana bakarak son hızda uçuruma sürdü ve arabanın gözden kayboluşunu izledim. Bir çığlık atarak uçurumun kenarından ona baktım.

Arabası denizin dibini boylamıştı.

O arabayı atlattıktan birkaç dakika sonra Kuzey'in ayarladığı arama ekibi çoktan onu aramaya başlamıştı bile. Beklerken hâlâ şok içindeydim.

"Nasıl bir insan gazı kökleyerek bile isteye uçurumdan aşağı uçar?"

"Kaçmak isteyen bir insan," diye yanıtladı Kuzey. "Bir şekilde onu kaçıracağımızı öğrendi ama nasıl?"

Dolunay kızgınca bana baktı. "Sakın bana masum olduğu için onu kurtarmak istedim ve her şeyi açıkladım, deme!"

"Saçmalama, Dolunay!" dedim bağırarak.

"Senin sağın solun belli olmaz çünkü!"

"Seni daha önce patakladım ve yine yaparım! Bana güvenmemezlik edemezsin! Böyle bir şeyi asla yapmam, beni Efla ile karıştırma!"

Kollarını birbirine bağlarken arkasını dönerek uzaklaştı.

"Yoksa sen de mi öyle düşünüyorsun?" dedim Kuzey'e.

"Tabii ki hayır. Senin kim olduğunu en başından beri biliyordu, Beste."

"Neden bana zarar vermedi o hâlde? Atakan neden beni bulmadı?"

"Bu sorunun cevabını en az senin kadar ben de merak ediyorum."

Mete, arama ekibinden gözünü ayırıp yanımıza yaklaştı. "Zeki herif! Ağabeyi gibi. Uçurumdan uçtu çünkü kas-

kı, ağız koruyucusu ve arabanın hava yastığı onu güvenle aşağı indirecekti. Daha sonra satın aldığı dalış takımları ile başka bir noktadan çıkacaktı. Polis onu evine giderken uçurumdan düşüp öldü olarak bilecekti. Cesedini asla bulamayacaklardı. Ve konu kapanacaktı. Buradan çıktıktan sonra muhtemelen Atakan'ı arayacak ve ondan yeni kimlikle birlikte başka ülkeye gitmek istediğini söyleyecekti."

Burak bir ıslık çaldı. "Orospu çocuğuna bak sen!"

"Anlamadığım," dedim kaşlarımı çatarak. "Sabah gayet neşeli bir şekilde kahvaltı etmek istiyordu. Ne olduysa bundan sonra olmuş olmalı, tüm planları değişti."

"Bu plan birden aklına gelmedi, emin ol," dedi Kuzey. "Dediklerinde haklısın. Bir tuhaflık olduğu ortada. Enselendiğini hangi noktada anladı, bilmiyorum ama başından beri B planı buydu."

Bir süre sonra, "Onu buldular!" diyerek yanımıza gelen Dolunay'ın sesini duyduğumuzda, adamların onu denizden çıkardığı yöne baktık.

Kuzey ağır adımlarla ona doğru ilerlerken, çıldırmış bir şekilde bize bakıyor ve küfürler yağdırıyordu.

"Sen nasıl bir insansın?" diye bağırdı bana. "Bana oyun oynadın ama ben sana hiç oynamamıştım."

Kuzey, Ertan'a bir yumruk patlattı ve zaferle gülümsedi. "Birileri bu herifi duyup polisi aramadan bayıltın. Her yerinden bağlayın ve ayıldığında beni arayın."

Saniyeler içinde Ertan'ın gözleri giderken, hepimiz Kuzey'in peşine takıldık. Sonunda Ertan elimizdeydi.

KUZEY

Sonunda Kilyos'a vardığımızda akşam olmuştu. Ertan'ın ayılmasını beklerken sabırsızdım. Bir kova buzlu su dökerek onu ayıltmaya karar verdim.

"Gidip şu herifle konuşacağım."

Beste her zamanki gibi öne atıldı. "Ben de geliyorum. Onunla yüzleşeceğim."

Her zamanki gibi ona hayır demenin bir yolunun olmadığını düşündüm ve pes ederek kabul ettim. Onunla ilk karşılaştığımızda çok kısa bir şeyler yaşamıştık ama bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Şimdi ise yüzüme bile bakmıyordu ve benimle ilişkisi tamamen iş üzerine kuruluydu. Ne yapacağımı bilmediğimden ben de mesafeli durmayı tercih ediyordum. Beste konusunda aceleci olmayacaktım. Onu sonsuza kadar kaybettiğim düşüncesini kabul etmiştim ama şimdi yüzsüzlük yapıp belki bu işin sonunda tekrar konuşabileceğimizi düşünüyordum.

Düşüncelerimi iteleyerek Beste ve diğerleriyle bodrum katına indik. Uyanıp bağırsa bile bizi burada kimse duyamazdı.

Beste adamlarımın elindeki buzlu kovayı görünce sinirlendi. "İnsan gibi davranır mısın?"

"Onu öperek mi uyandırmamı istersin, minik..." dedim ve cümlemi tamamlayamadan durdum. Gözleri meydan okurcasına bakarken, adamlarıma döndüm ve kovanın Ertan'ın başından aşağı boşalmasını izledim.

Ertan nefes almakta zorlanıp derin bir nefes alırken ve neler olduğunu anlamaya çalışırken ayıldı.

"Suyu sevdiğin için," dedi Kuzey her zamanki alaycı tavrıyla. "Sana böyle bir sürpriz yapmak istedik."

O sırada Mete, Ertan'ın önüne geldi ve belindeki silahı görmesini sağlayacak şekilde durdu. Adamın birazdan öleceğini düşünmesini istiyordum.

"Beni niye kaçırdınız?"

Mete bir yumruk savururken, Ertan sandalyesiyle birlikte geriye doğru devrildi. Burak onu kaldırdığında arkasında başka bir adamın olduğunu da görerek irkildi. Burak tehlikeli bir şekilde adamın arkasından yanaştı ve kulağına eğildi. "Bak koçum, gerçekten aptala yatıp bize zaman kaybettirme. Sen o uçurumdan bu dalış tüpüyle, kafandaki kaskla yanlışlıkla mı uçtun da beni niye kaçırdınız diye soruyorsun lan!"

"Sizden kaçtığımı kim söyledi?"

"Kimden kaçıyordun, Ertan Barlas?" diye sordum. "Bildiğim kadarıyla Atakan Barlas'ın, seni arayan benden başka düşmanı yok."

Sustu ve sinirle suratıma baktı. Daha sonra bakışlarını Beste'ye çevirdi. Beste cesurca Ertan'ın gözlerine baksa da içten içe vicdan azabı çektiğini görebiliyordum. Sonra bana döndü. "Beni başkasıyla karıştırıyorsun, pislik herif! İsmim Çağın Öztürk!"

Ve tüm sakinliğimi yitirerek silahımı çıkarttım ve alnına dayadım. "Uzatma. Bu saçma konuşmaları yapacak vaktim yok. Bana Atakan'ın yerini söyle."

"Söylediğim gibi ben Atakan diye birini tanımıyorum..." Bunu dediği an silahın namlusunu alnından çektim ve bacağına nişan aldım. Ertan acı içinde haykırırken, Beste'ye baktım. Şok olmuş bir vaziyette ellerini ağzına götürmüştü. Bu işlerin arka planda nasıl yürüdüğünü sanıyordu? İşte onu her şeyden tam da bu yüzden uzak tutmuştum.

"Birazdan," diye devam ettim hâlâ acıyla bağıran Ertan'a bakarak. "Sana sorular sormaya başlayacağım. Her söylediğin yalan için vücudunun ölümcül olmayan yerlerine bir kurşun yiyeceksin. Çok fazla vaktimiz yok çünkü kan kaybetmeye devam edeceksin. Eğer işime yarayan bir bilgi veremezsen, en sonuncu kurşunu beynine sıkacağım. Eğer bana istediğim cevapları verirsen, buradan kendi ayaklarınla sağ salim çıkarsın. Anladın mı?"

Suratı acı içindeydi. Bacağından kanlar sızıyordu. Kafasını aşağı yukarı salladı. "Adından başlayalım?" diye sordum.

"Yemin ederim, ben yanlış kişiyim. İsmim Çağın!" Gözlerimi devirdim ve diğer bacağını hedef aldım. Tam tetiği çekeceğim sırada, "Tamam! Lanet olsun! Tamam!" dedi. Son anda namluyu kaydırıp yere isabet ettirmiştim. Tekrar vurulduğunu sanarak ödü koptu ve sonra gözlerini açtı.

"Adım Ertan Barlas! Evet, Atakan'ın kardeşiyim!"

"Atakan nerede?"

"Bilmiyorum!" dedi korkuyla. "Yemin ederim, bilmiyorum, bilsem söylerdim." Silahı tekrar ona doğrulttum. "Bilmiyorum, piç kurusu! Sana bir yer mi uydurayım istiyorsun?"

İkna oldum. Ayrıca Atakan nerede olduğunu kardeşine bile söylemeyecek hatta kardeşiyle iletişime bile geçmeyecek kadar akıllı biriydi.

"Bana her şeyi anlat şimdi. En başından beri. Sıra sıra. Sorularıma o şekilde devam edeceğim. Hakkında birçok

şey bildiğimi sakın unutma. Bir tanesi örtüşmediği anda kurşunu yersin." Bir sandalye çekip karşısına oturdum. Ertan'ın zayıf bir karakter olduğunu çoktan çözmüştüm.

"Atakan beni senelerdir saklıyordu işte, hangi olayı anlatmamı bekliyorsun? Tüm bunlardan uzak tutmak istiyordu beni. Zaten çok bir şey de anlatmaz."

"Seni Rhys Evans olarak yurt dışına yerleştirdiği zamandan bahsedelim."

"Sen Kuzey'sin. Değil mi?"

"Uzun etme," diyerek uyardı Mete onu. "Soruları biz soruyoruz."

"Atakan sadece ailemizin intikamını almak istediği biri olarak bahsetmişti senden. Babamızın yerine geçmişti. Bense normal bir hayat sürmek istediğimi söyledim. Benim bu olaylarla ilgim yok! Geçmişte ne yaşandıysa, benim suçum değil. İçini rahatlatacaksa, babamın da çok masum olduğunu düşünmüyorum."

"O zaman neden kaçmaya çalıştın, Ertan Barlas?"

"Bir boklar döndüğünü ve tehlikede olduğumu anladım."

"Normal birine göre fazla anormal planlar yapıyorsun. Beste'yle neden arkadaş oldun? Peşinde olduğumuzu nasıl anladın?"

"Atakan beni yurt dışından alıp buraya yerleştirdiğinde senin benim peşimde olduğunu, o yüzden Türkiye'de saklanmamın daha iyi olacağını düşündü. Yerime başka birini koydu. İlgilenmedim. O sırada diğer adamlarıyla yaptığı telefon konuşmalarından Beste diye baş belası birinin seninle birlikte olduğunu anlatıyordu. Ayrıca onun ablası da Atakan'la birlikteydi anladığım kadarıyla. Tek bildiğim bu! Sonra buraya geldim ve bir senedir kliniği açmış durumdaydım."

"Benim kim olduğumu en başından beri biliyordun öyleyse?" diye sordu Beste.

"Hayır, bilmiyordum Beste," dedi Ertan onu kurtarmasını ister gibi bakışlar atarak. Beste'den cevap gelmeyince sinirlendi. "Eğer bilseydim senin gibi lanet bir karıya bulaşır mıydım sanıyorsun? Rhys Evans adını duyduğun ilk an topuklamış olurdum zaten. Dünyadaki tek 'Beste' sen değilsin. O yüzden senin o Beste olacağın aklımın ucundan bile geçmedi! Sana karşı tamamen doğaldım! Beni asıl kullanan sensin!"

Beste'ye cevap vermemesini isteyen bir bakış attım ve o çok şaşırtıcı bir şekilde beni dinledi.

"Sonra nasıl anladın o Beste'nin bu Beste olduğunu?"

"Hâlâ bana inanmıyorsun!" dedi isyanla. "Beste bana bir ara ablasının olduğundan bahsetti ama isim vermedi. Tabii ki o anda anlayamadım, gayet normaldi. Sonra evine sen geldin," dedi Burak'ı işaret ederek. "Tesadüfen arabanı görmüştüm. Ben arabayı gördükten hemen sonra evden çıkınca seni de gördüm. İşte bunu garipsemiştim. Beste'nin belki de unutamadığı bir sevgilisi olduğunu, o yüzden melankolik olabileceğini düşündüm. Ama Beste benimle neredeyse seviştiğinde, eski sevgili olayını merak etmedim. Ondan hoşlanıyordum ve aramızda bir şeylerin olduğunu düşündüm. "

Neredeyse seviştikleri o anı görmüştüm.

Beste'nin bu siktiğimin herifin kucağında oturmasını, ellerini göğüslerine götürmesini anımsadım... Engellemek için hemen önüme gelen her şeyi toplayıp çatıya çıkışımı...

Silahıma daha sarıldığımın ve ona doğru doğrultmaya başladığımın farkında bile değildim. "Yalan söylemiyorum!" diye bağırdı.

"Devam et."

"Sonra bana Rhys ismini sorguladığında, o Beste'nin

bu Beste olup olamayacağını düşündüm. Üstelik bacamın tıkanması, arabamın bozulması, kliniğin şikâyet edilmesi gibi şeyler yaşamaya başlamıştım. Bunların bir şeye işaret edip etmediğini sorgulamaya başladım. Ve Beste de birden şehre inmeye, daha değişik gözükmeye, garip hareketler yapmaya başladı. Bu kadar şeyin bir arada olması tesadüf olamazdı. Sonunda Beste görüşmelerimi de reddetmeye başladığında, riske atmanın bir anlamı olmayacağını düşündüm. Öyle olsun ya da olmasın, ufacık bir risk beni hayatımdan edebilirdi, değil mi? O yüzden ömrüm boyunca yaptığım şeyi yapıp kaçmaya karar verdim. Ani bir kararla gidip kaçışım için gerekli olan her şeyi aldım. Arabayı uçurumdan aşağı sürecektim. Taktığım kask, ağızlık ve düşme anında arabanın açılan hava yastığıyla ölümcül bir darbe olmadan denizin dibine çökecektim. Araba tamamen su ile dolduğunda kapıyı açıp, yüzerek bambaşka bir noktadan çıkacaktım. Atakan'ın acil durumlar için verdiği adrese gidecektim. Oraya geldiğinde mutlaka haberim olur, demişti. Başka bir kimlikle yurt dışında yaşayacaktım. Bildiğim her şey bu! Yani o yüzden artık beni bırakabilirsin."

"Sorularımın bittiğini söylemedim."

"Daha ne istiyorsun benden? Atakan'ın nerede olduğunu bilmiyorum. Güvenli bölgeye ulaşmadıkça beni aramaz. Arayıp benim güvenliğimi riske atmaz."

"Babanın ve Atakan'ın neler yaptığına dair bir fikrin var mı?"

"Eğer uğraştıkları şu karanlık ticaret işinden bahsediyorsan evet, var. Babamı senin öldürdüğünü de biliyorum. Ama o davaya inanmadığım için zaten başka bir hayat sürmeye çalışıyorum!"

"Bana şu gideceğin güvenli yerin adresini ver."

"Kurugöl'e yakın, ormanın içinde bir yerlerde gizli, ufak bir dağ eviymiş."

"Tüm ormanı mı turlayacaktın evi bulmak için? Ertan,

benimle oynama! Birazdan kan kaybından gitmeden önce bana şu lanet evin adresini ver, ben de seni tedavi ettirip buradan yollayayım!"

"Bunu yapacağına söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum!"

Dolunay, Mete ve Burak bana ters ters bakarken hiç oralı olmadım. Çünkü hepsi verdiğim sözleri tuttuğumu bilirdi. Bugüne kadar tutamadığım tek söz Beste'ye olmuştu.

"40,99580° Kuzey, 31,13064° Doğu. Evin tam adresi bu." Bizimle orada bulunan diğer adamlara not almaları için el işareti yaptım. Bir yandan da telefonumdan haritalara tıklayarak enlem ve boylamı girdim. Söylediği gibi Kurugöl yakınlarında, ormanın içinde bir yerleri işaret ediyordu.

"Biz teyit edene kadar burada kalacaksın ve tedavi olacaksın."

"Peki ya sonra, beni bırakacak mısın?"

"Sana, seni bırakacağımı hiç söylemedim, Ertan Barlas. Az önce ben sana, seni tedavi ettirip buradan yollayacağımı söyledim."

"Evet, söyledin!" diyerek inkâr etti. "Sorularına cevap verirsem, buradan kendi ayaklarımla yürüyüp gideceğimi söyledin!"

"Evet, tedavi olduktan sonra kendi ayaklarınla yürürsün... Benim seni Atakan'ı bulana kadar tutsak edeceğim yere."

BEŞTE

Kuzey'in adamlarından birinin yaptığı akşam yemeğini yedikten sonra yeni edindiğim bu bilgilerle suspus otururken, diğerleri benden farksızdı. Gözlerim camın kenarında duran piyanoya takıldı. Bu seferki diğer evdeki gibi akustik piyano değil, dijital bir piyanoydu.

"Plan ne?" diye sordu Dolunay dikkatimi dağıtırken. Kuzey sigarasını içerken kafasında kırk tilkinin döndüğünü görebiliyordum.

"Ertan'ın doğruları söylediğini düşünüyorum," dedi sonunda. "Adamlarımı Ertan'ın evine kişisel bir eşya bulmaları için yolladım. İşe yarar bir şey bulduğumuzda, Ertan'ın eşyasını oraya bırakacağız. Atakan'ın onu kaçırdığımızı anlamasının ve bize ulaşmasının tek yolu bu."

"Ertan oraya gittiğinde onun orada olduğunu nasıl anlayacaktı?" diye sordum.

"Sanırım ormanın içinde bir yerlerde sürekli orayı kolaçan eden biri olmalı. Geçen sefer Ertan'ın elimizde olduğunu düşünmemize rağmen Atakan'ın bizden kaçması neden garip gelmedi bilmiyorum. Gerçekten Ertan elimizde

olduğuna göre, bu sefer kolaylıkla ayağımıza geleceğini düşünüyorum."

"Ah, evet," dedi Mete. "Kolaylıkla gelecek ama hiçbir şey kolay olmayacak. Buraya ayağına kapanıp özür dilemeye geleceğini hiç sanma. Hepimizi öldürmek ve kardeşini elimizden kurtarmak için gelecek. Belki de birilerinden yardım alacak. Dolayısıyla asıl bunu planlamamız gerekiyor."

"Peki Atakan bize nasıl ulaşacak?" diye sordum. "Sonuçta buranın kimsenin bizi bulamayacağı güvenli bir yer olduğunu söyledin. Bize ulaşması için göz önünde olmamız gerek."

"Göz önünde olursak bizi bir av gibi avlar. Orası için de bir planım var, açıklayacağım ama önce her şey sırayla yolunda gitsin. Geçen seferki gibi körü körüne gitmeyeceğim. Ve hepiniz dinlenseniz iyi olur."

Kuzey *dinlenmek* kelimesini söyleyene kadar ne kadar yorulduğumu fark etmemiştim ama nerede yatacağımı bile bilmiyordum. Gerçekten çok tuhaftı, her şeyi geçen sefer yaptıklarımızla karşılaştırıyordu beynim. Geçen sefer onlar demek ki bu şekilde planlarının üzerinden geçiyorlardı. Bense hep odamda oluyordum. Ne yaptıklarını, ne düşündüklerini hatta olayların ne olduğunu çözmek için uğraşıyordum. Her şey planlandıktan sonra Kuzey ya da İmge gelerek bana ne yapmam gerektiğini aktarıyorlardı. Ama sanırım geçen sefer beni böyle bir ortama dâhil etselerdi, akıl sağlığımı iyice kaybetmiş olurdum. Gayet normal yaşayan biriyken, birden böyle olayların içine balıklama dalmak benim için çok zor olmuştu. Kendimi bu tarafta bile görmüyordum. Yaşadığım her şey beni bugüne kadar getirmişti aslında. Onları da öyle. Sonunda benim de onlardan biri olduğum açığa çıkmıştı. En başından beri olmam gereken yer burasıydı.

"Odalarımız?" diye sordu Dolunay.

"Erkekler bu katta, siz de üst katta yatacaksınız. Odalarınızı seçersiniz," dedi Kuzey. Dolunay'la birlikte yukarı çıktık ve zaten iki oda ve ortasında bir banyo olduğunu tahmin ettiğim bir kapı gördük. Ben soldaki odaya girerken, o sağdaki odaya girdi. Bu seferki evin çok zevkli döşendiğini söyleyemezdim. Hatta eşyalar biraz eski gibiydi ama her şey tertemizdi. Biz gelmeden önce burayı hazırlatmıştı. Yatağın üzerinde temiz bir pijama, iç çamaşırı ve duş için lazım olacak şampuan, sabun, lif gibi ürünler vardı. Kuzey Bozkurt, her zamanki gibi ne ile uğraşırsa uğraşsın, en ince ayrıntıları asla atlamıyordu. Hep kendi işleri için kullanabileceği, kuytu köşelerdeki evleri tercih ettiğini fark ettim. Cama doğru ilerleyip orman manzarasına baktım. Karanlık, korkutucu ve bilinmez duruyordu. Sanki hayatımın bir fragmanı gibiydi.

Ama şu ankinden farklı bir şey vardı içimde. Gördüğüm fragmandan çok daha farklı bir şey. Ormanın içinde cayır cayır yanan bir ateş vardı. Sadece Atakan'dan değil, Efla'dan da bir şekilde intikam almak istiyordum. Onu nerede ve nasıl bulacağımı bilmesem de onunla yüzleşmeyi istiyordum. İçimde sadece Bilge'nin ve ailemin intikamı yoktu. Diğerlerini çok yakından tanımıyor ve açıkçası sevgiye dair bir şey barındırmıyordum içimde, üzülmüştüm ve hepsi buydu. Ama İmge farklıydı. İmge benim arkadaşımdı. O evlerde kaldığım tüm o süre boyunca, boynuna bir bıçak dayamama rağmen beni hep anlamaya çalışmıştı. Kimsenin göstermediği anlayışı, sevgiyi, merhameti onda görmüştüm. O evde yaşamamın tek katlanılabilir tarafı oydu benim için. Kimse bunu düşünmese de Efla tüm oyunun kaderini değiştiren kişi olmuştu. Kuzey bile kendince çabalarken ve sadece yanlış kararlar alıp bir şeylere sebep olurken; o kasten, canice, hiçbir şeyi umursamadan, sırf aşkına Kuzey'den karşılık bulamadığı için herkesin hayatını riske atmıştı. Ve gerçekten o insanlar ölmüşlerdi!

İnsanlar burada aileleri öldürüldüğü için savaşıyorlar-

dı. Efla ise kendi ailesinin ölümünün intikamını hiçe sayarak ailesinin katili ile iş birliği yapmış ve karşılığında hayatının bağışlanmasını dilemişti! Bu kadar aşağılık olmasına şaşırmıştım. Bu onun için bile çok fazlaydı. Ve benim acilen onu da bulmam gerekiyordu yoksa asla intikamımı tam almış sayıp yoluma devam edemezdim.

O sırada kapım tıklatıldı. Birkaç saniye sonra içeriye Dolunay başını uzattı. "Gelebilir miyim?"

"Tabii," dedim yatağıma doğru yürürken.

"Aslında bugün senden şüphelendiğim için özür dilemeye gelmiştim."

"Bana niye o kadar kötü davranmıştın, Dolunay? Beni hiç tanımadığın hâlde neden bana tüm o süreç boyunca düşman gibi davrandın?" Yüzünden bu soruyu hiç beklemediğini anlayabiliyordum.

Birkaç saniye düşündü. "Biz, Kenan Baba hariç hepimiz avcıların çocukları olan yedi kişiydik. Kuzey, ben, İmge, Mete, Efla, Sarp ve Burak. Aslında Bozkurtlardan olan ve aileleri öldürülen onlarca çocuk vardı ama Kuzey bizi seçmişti. Çünkü dikkatini çekti mi, bilmiyorum ama tek çocuklardık. Kardeşlerimiz yoktu.

Sonra aslında bir aile daha olduğunu öğrendik. Bizim ailelerimizle de arkadaş hatta Kuzey'in babasının en iyi dostları olan Güngördü ailesini. Sen onların kızıydın, evet ama sen içimizde yetişmemiştin. Bizden farklı görüyorduk seni. Kuzey'in seni neden yanında tuttuğunu, bu kadar koruduğunu, hiç tanımadığımız birini oyuna dâhil etmesinin ne kadar yanlış olduğunu düşünüyorduk.

Sana kötü davranırsam kaçacağını düşündüm. Seni ilk gördüğüm zaman sanat galerisine gidecektik, hatırladın mı? Daha seni görmeden önce sinir olmuştum buna. Sen kimdin ve biz canımızı neden sana emanet ediyorduk? Senin ailenin Bozkurtların tarafında olması hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sana ilk dakikadan kötü davrandım, evet

çünkü tüm bunlardan vazgeçeceğini, güvenli bir yere gitmek isteyeceğini, Kuzey'den uzaklaşman gerektiğini düşündüm. Çünkü sonuç ne olursa olsun, gerçek şu ki Kuzey'in seni alıkoyduğu ilk günden beri sana karşı birtakım hisler beslediğini biliyordum. Kuzey'in odaklanmasının en büyük engeli sendin bana göre. Seni korumak için neler yaptığını hatırlamıyor musun? Kaç planımızı tehlikeye attığını? Cahit'in gece kulübünün önünden seni arabayla almasını mı sayayım yoksa Buğra'ya telefon götürdüğün gece ölebileceğini bile bile içeriye girecek kadar delirmiş olmasını mı?

Sorun asla sen değildin, Beste. Sorun Kuzey'di. Kuzey'e kızıyorduk hepimiz aslında. Anlamadığımızı, aranızda olanları görmediğimizi, senin odanda sürekli tartışıp durduğunuzu, sabaha kadar başında beklediği geceleri bilmediğimizi mi sanıyordunuz? Hepimiz aynı evde yaşıyorduk."

Saçını kulağının arkasına ittirirken sıkıntıyla derin bir nefes aldı. "Sana kötü şeyler yaşattığımızı ve bunda haksız olduğumuzun farkında değildik. Sen masumdun ve hep bizim için savaştın. Bunun için senden tüm samimiyetimle özür dilerim. Aslında Kuzey'in akıl sağlığını hem kaçıran hem de kurtaran kişiydin belki de."

Belli belirsiz gülümsedim.

"Onu çıldırtıyordun!" dedi kaşlarını kaldırarak. "Ve bence hâlâ çıldırtıyorsun. Hâlâ birbirinize âşık olduğunuzu anlayabiliyorum."

"Artık bir önemi yok," dedim ciddiyetle. "Ona âşık olduğumu sanmıştım. Ona güvenmiştim. Ama o başından beri aileme ne olduğunu benden saklamayı tercih etti."

"Anlatsa bile bir şey değişir miydi sanıyorsun? Bence ufak ayrıntılara takılırken, resmin bütününü şöyle bir uzaktan izlemeyi dene. Belki o zaman sana bir şeyler ifade edebilir."

Kuzey hakkında konuşmak bile istemiyordum. Onu düşünmeyecektim, bu iş bitene kadar yanında duracak ve sonra kendi hayatıma kimse olmadan devam edecektim.

"Peki ya Efla," dedim konuyu değiştirerek. "Benim hakkımda ne düşünüyordu?"

"Sence?" diye sordu imalı bir şekilde. "Tabii ki de senden nefret ediyordu. Kuzey'i ondan çaldığın için kin duyuyordu. Özellikle de Kuzey'e karşı."

"Sence Kuzey onun gerçekten nerede olduğunu bilmiyor mu?"

"Bence bilmiyor çünkü bilmek istemiyor."

"Dolunay, Efla'dan da bir intikam almamız gerektiğini düşünmüyor musun? O yalnızca Kuzey'e değil, herkese ihanet etti. Herkesin canını tehlikeye attı. O gün ölenlerden biri de sen olabilirdin, gerçekten bu seni acıtmıyor mu? Neden kimse Efla'dan intikam almayı planlamıyor?"

"Efla'nın iğrenç bir insan olduğunu inan bana, biliyorum. İsterse deli gibi pişman olsun, ona bu kapılar sonsuza dek kapalı artık. Ama ondan intikam alamam Beste. Kaç senemiz geçti onunla. Ailemizin olmaması kolay değildi. Senin en azından bir ablan vardı, Beste. Tek olmanın ne demek olduğunu anlayamazdın."

"Şimdi anlıyorum," dedim acıyla.

"O benim kız kardeşim gibiydi işte. İnsan ne yaparsa yapsın, kendi öz kardeşini öldüremeyeceği gibi ben de ondan intikam almak için hiçbir şey yapamam. Diğerlerinin de böyle düşündüğünü düşünüyorum. Bilge sana ihanet etmiş olsaydı, ondan intikam almak mı isterdin yoksa ihanetini içine gömüp onun yasını tutmak mı?"

"Anlıyorum sizi," dedim düşünceli bir şekilde. Ama ben Efla ile büyümemiştim ve o kız kardeşim gibi değildi. Dolayısıyla onunla bir şekilde kendi başıma yüzleşmem gerekse bile bulacaktım onu.

"Her neyse," dedi ayağa kalkarak. "Gerçekten yorgunum. Yarın neye uyanacağımızı Tanrı bilir. O yüzden sen de yatıp dinlensen iyi olacak."

Çekip giderken gözlerimi yumdum ve kısa sürede uyuyakaldım.

Sabah uyandığımda aşağıdan sesler yükseliyordu. Hızla giyinip aşağı indim. Kahvaltı ediyorlardı.

"Sonunda uyandın," dedi Burak. "Kahvaltını et, acil bir toplantı yapmamız gerekiyor."

Birkaç parça bir şey yedim ve onlarla birlikte Kuzey'in çalışma odasına geçtim. Yine her zamanki gibi tüm duvarlarda kitaplar vardı. Bir keresinde Kuzey; her evdeki, her kitaplıktan istediğim kitapları alabileceğimi söylemişti. Anlaşılan her evde kitaplık olduğu konusunda şaka yapmamıştı. Etrafımı incelemeyi bırakıp büyük masadaki bir sandalyeye oturdum.

"Ertan'ın evinde ne buldunuz?" diye sordum. Atakan'ın, Ertan'ın elimizde olduğunu anlamasını sağlayacak şeyi merak ediyordum.

"Bir fotoğraf," dedi Kuzey. "Atakan'la Ertan'ın çocukken çektirdikleri bir fotoğraf karesi. Arkasına Bozkurtların işareti yapıldı ve adamlar çoktan yola çıktı."

Kuzey'in parmağındaki yüzüğe gitti bakışlarım. Babasının yüzüğüydü. Kuzey'i ilk gördüğüm günden beri o yüzüğü asla çıkarmamıştı. İşaret birbirinin tam tersi şekilde konumlanmış iki V şeklindeydi.

ΛV

Kuzey'in ailesinin simgesi olan bu işaret, Habil ve Kabil'i ve onları bu dünyada temsil eden iki zıt tarafı anlatıyordu. *"Bu yüzüğü taktığın müddetçe bir kral olarak tıpkı Odin gibi gücünü ve konumunu korumak zorundasındır,"* demişti bana anlatırken. Atakan'a, Ertan'ın elimizde olduğunu anlatmak için mükemmel bir yoldu.

"Senin oradaki evde önemli bir şeyin var mı?" diye sordu Kuzey. "Anlamı ya da hatırası olan bir şey? Atakan senin orada yaşadığını öğrenirse, oraya dair bir şey kalır mı, bilmiyorum. Biz evin satışı yapılmış bir şekilde gösterdik."

"Hayır, yok," dedim. Bilge'ye dair tüm anılarım ve onun eşyaları önceden ikimizin birlikte yaşadığı evdeydi. O eve ne girebilmiştim ne de satabilmiştim. Öylece duruyordu.

"Acele etmemek istiyorum. Şimdi bekleyeceğiz ve neler olacağını göreceğiz. Bu evdeki her hesabı çarşıya uydurmak zorundayım."

"Atakan'ın bizi nasıl bulacağını sormuştum," dedim tekrar hatırlatarak. "Anlatacağını söylemiştin."

"Bulamayacak. Biraz saklanmaya devam edeceğiz. İntikam planım Atakan ile sınırlı değil. Şu an birkaç şey peşindeyim. Dediğim gibi sırayla gidelim, Beste. Artık büyük planlar yapmak istemiyorum. Hata yapmak istemiyorum."

Birkaç saniye sustu ve devam etti.

"Ayrıca telefonlarınızı kapatıp hatlarınızı kırın. Artık güvenli değil," diyerek odadaki büyük çekmeceli dolaba doğru yürüdü ve hepimize son model birer telefon çıkardı. "Dolunay, sen ne olur ne olmaz grubu tekrar kur. Hepinizin telefonu bende kayıtlı. Artık bunları kullanacağız."

Cebimdeki telefonun hattını rahatça kırdım. Zaten iletişime geçtiğim biri yoktu. O yüzden bu telefona geçerken hiç rahatsızlık duymadım.

Saatler saatleri kovaladı ama bir haber gelmedi. Hepi-

miz gergince bekliyorduk. Kuzey çalışma odasına kapanmıştı. Bizimle olmak istemezken, birden en ateşli şekilde intikam planlarına başlamıştı ve bu sefer kafası zehir gibi çalışıyordu. Dengesizliğine şaşırmıyordum. Belki de dengesizlik sayılmazdı bu; kimsenin yüzüne bile bakmadığını, herkesin her şeyden onu sorumlu tuttuğunu düşündüğü için bu işe dâhil olmak istememişti. Ama sonra kimsenin onu suçlamadığını aksine başa geçmesini istediklerinde olay buraya gelmişti. Geçen sefer hata üzerine hata yapan, planlarının bizi bir amaca götürmediğini hissettiğim Kuzey yoktu karşımda. Aksine bu sefer keskin, net, bizi doğrudan çözüme götürecek planlar kuruyordu kafasında.

Değişmişti, hem de çok. Eskisi gibi her yaptığım, söylediğim şeye karışmıyordu. Benim onunla iş dışında konuşmamam gibi, o da benimle konuşmuyordu. Odama gelmiyordu, sanki aramızda yaşananlar hiç yaşanmamış gibi davranıyordu. Bunun sebebini merak ettim.

Şile'ye taşındığım ilk günden beri aklımda olan bir şey vardı aslında. Bilge'nin kesin bir şekilde öldüğünü öğrendim gün, bu isteğim daha da alevlenmişti. Her şey bittiğinde bunu sağlamasını Kuzey'den isteyecektim.

Adamların kulübeye ulaşmasını beklerken, tüm gün öylece durarak geçmişti. Mete ve Burak hararetli bir şekilde bir şeyler konuşuyorlardı. Dolunay ise dinleneceğini, kendini yorgun hissettiğini söylemişti. Kuzey de kendini çalışma odasına kapatmıştı.

Kendime kahve yaparak verandaya çıktım. Akşam olmak üzereydi. Adamların şu ana kadar çoktan varmış olmaları gerekiyordu. Ormanın içine girdikleri andan itibaren sinyalleri kesilmişti. Onlara ne olduğunu merak ederken, bir yandan Ertan'ın şu anda nasıl bir yere kapatıldığını merak ettim. Bacağındaki kurşun Kuzey'in sadık doktor arkadaşı tarafından çıkarılmıştı. Kurşun yarasına dikiş atılmıştı. Acıdığını biliyordum. George Orwell vu-

rulma duygusunu böyle tarif etmişti: *Muazzam bir şok hissettim. Acı falan yoktu, yalnız elektrik çarpmış gibi şiddetli bir şok. Sonra onunla birlikte aşırı bir zayıflık, hiçliğe doğru itilme duygusu.*

Ben ise ilk baştan itibaren hissetmiştim kurşunun kalbimin üstünden girdiğini. O an tam kalbime saplandığını, öleceğimi sanmıştım. Kalbim cayır cayır yanıyordu, sanki biri ateş ile dağlıyor gibiydi ama diğer her yerim buz kesmişti. Midem bulanıyor, konuşmak istiyor ama konuşamıyordum. Ayaklarım karıncalanıyor, beni taşıyamıyorlardı. Kuzey'in dikkatsizliğine kızdım sonra. Ertan'ın ölmemesi bile bir mucizeydi bana göre. Herhangi bir atardamara gelebilirdi. İşimize yaramaz olabilirdi.

Ertan'ın tüm anlattıklarını düşününce suçlu değildi. Kendine mümkün olmadığı hâlde başka bir dünya kurmak istemişti. Alakası olmayan mevzular için öldürülmek istememişti. Birine âşık olmak istemişti. Normal hayatına devam etme sevdasını açtığı klinikten bile anlayabiliyordum, oysaki babasından dolayı çok zengin olmasına rağmen. Onun bir zarar görmesini istemiyordum.

Hızla içeri girdim ve Kuzey'in odasının kapısını tıklatarak içeri girdim. "Konuşabilir miyiz?"

Başını ellerinin arasına almış, masada öylece duruyordu. Sonra kafasını kaldırdı.

Acı çeken birinin ifadesiyle gözlerime baktı.

"Yolladığım iki adamın da az önce cesedi bulunmuş, Beste."

KUZEY

Elimde değildi.

Atakan kaçıp gittiğinde bir süre de olsa ölümler, savaşlar, kavga, kaos, silahlar her şey durmuştu. Bu dünya durmuştu.

Şimdi ise tekrar birileri ölüyordu. Ama bu benim elimde değildi. Keşke olsaydı ama değildi. Onların öldürüleceğini düşünmemiştim bile. Altı senedir benim için çalışıyorlardı. Hepsi çok sadıktı. Ve şimdi benim için canlarını vererek bunu kanıtlamışlardı. Ama artık bunun son bulmasını istiyordum.

Bu savaşı bitirip her şeyi durdurmak istiyordum. Dünyadaki tüm kötülüğü, katilleri, çocuklara göz diken orospu çocuklarını, kadınları pazarlayan pezevenkleri, hayvanlara eziyet eden sadistleri, zevk için öldüren psikopat katilleri yok etmek istiyordum.

O sırada kapı çaldı ve içeri Beste girdi. Onun bana geldiğine heyecanlanamayacak kadar kötü durumdaydım.

"Üzüldüm," dedi sakince. "Ne kadar bu işin içinde olursak olalım, insan asla buna alışamıyor. Mesajı iletebildiklerini düşünüyor musun?"

"Cesetler şehrin biraz yakınlarına bırakılmış, kasti olarak. Birileri tarafından bulunsunlar diye. Savcı oradaymış. Polis bir arkadaşımdan haberleri aldım, üzerlerinden fotoğraf çıkmamış."

"Atakan, Mesajı aldım, demek istemiş."

"Öyle," dedim ona olan nefretim daha da artarken. Keşke şu kapıdan içeri girse ve onu öldürebilseydim. Sadece Ertan'a değil, sevdiği tüm insanlara teker teker zarar verecektim. Başından beri sağ bıraktığım herkesi öldürecektim.

"Gidip diğerlerine bunları haber vereyim," dedim kapıdan çıkarken.

"Sen neden geldin?" diye sordum.

Arkasını döndü ve bana doğru birkaç adım geldi. "Ertan iyi mi?"

"Neden?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Çünkü merak ediyorum!"

"Etme."

"Sana mı soracağım, Kuzey? Ertan'a bir zarar gelmesini istemiyorum. O bu işlere girmeyi tercih etmemiş masum biri. Onu sen de gördün. Bu iş bitene kadar ona iyi bakılmasını istiyorum. Atakan öldüğünde ise yaşamaya devam etmesini."

"Neden birden Ertan hayranı kesildiğini sorabilir miyim?" dedim sinirlendiğimi belli etmemeye çalışarak. Ertan'a âşık mı olmuştu şimdi de?

"Bu seni ilgilendirmez."

"Yine benim çatım altında yaşadığını unutma. Üstelik bu sefer sen istedin bunu! O yüzden kendi evimde aldığın nefesin sayısı bile beni ilgilendiriyor!"

Mete içeri girerken, "Ne oluyor burada?" dedi hayretle. Ardından Burak, en son da seslere koşup gelen Dolunay olmuştu.

Beste'nin salak saçma isteklerini es geçerek ona adamların öldürüldüğünü anlattım. Hepimiz aynı fikirdeydik. Atakan mesajı net bir şekilde almıştı ve evini dün gece kundakladığımız Ertan'ın yerinde olmadığını teyit etmek üzereydi. Şu anda düşündüğüm planı, ekibe anlattım.

Hemen ortaya çıkmayacaktık. Bu sefer öyle kolay değildi. Öfkesi bizi bulamadıkça katlanarak artacaktı. Zaman geçtikçe üzerindeki baskı da artacaktı. Bizim onu aramadığımızı, geçen seferki gibi deliler gibi bizi bulması için uğraştığımızı göremeyince sinirleri bozulacaktı. Anlamayacaktı.

Kardeşini çoktan öldürdüğümüzü ve bu savaşın devamının gelmeyeceğini düşünecekti. Hepimizin kaçtığını düşünecekti. Kafayı sıyıracaktı. Bu sefer onun zihniyle de oynayacak, hata üstüne hata yapmasını sağlayacaktık.

"O süre boyunca da," diye devam ettim. "Hepimiz bir süre burada kalmaya devam edeceğiz. Sonrasında ise anlayamayacağı bir şekilde oyuna gireceğiz."

"Bunu sevdim," dedi Mete.

Herkes odalarına dağılırken Beste de onlarla birlikte gitmişti. Akşam olmuştu. Herkesin yemeğini odasına göndertmiştim, masa muhabbeti çekemeyecektim. Atakan'ı bozguna uğrattığımı biliyordum ama sevinmek için çok erkendi. Hepsi Beste ve Bilge sayesinde olmuştu. Bilge, Beste'ye Şile'yi işaret ederken; Beste orada Ertan'ı bulabilmişti. Sırf eğlence olsun diye hayatta bıraktığı bu iki kadın onun başına bela olmuştu.

İşte karma böyle bir şeydi.

Yine kapım tıklatıldı. Adamlarımdan biri izin isteyerek içeriye girdi. "Efendim, bu Beyoğlu'ndaki evinizin kapısının önünde bulundu."

Adamın elindeki kutuya bakarken korkuyla ayağa kalktım. Beyoğlu'ndaki evimin Cahit tarafından daha önce yeri tespit edilmişti. Cahit şu an hapiste olsa da Atakan'ın

onunla iletişime geçmesi bir saniye falan sürerdi. Atakan hemen bana bir mesaj mı göndermişti? Görüp görmeyeceğimden emin olmadığım bir yere mesaj yollaması çok saçma olurdu.

"Ne var içinde?"

"Bomba olup olmadığını kontrol etmek için açtık. Temiz. İçeriğine bakmadık."

"Getir."

Adama elimin tersi ile çık işareti yaparken hızla kutuyu açtım ve içindekileri elime aldım. İçinden bir anahtar ve anahtarın takılı olduğu bir adres çıktı. Bir de bir mektup vardı.

Koltuğuma oturup mektubu açtım.

Kuzey,

Beni hiç sevmediğini ve hiçbir zaman sevmeyeceğini biliyorum. Sana ne kadar pişman olduğumu anlatmaya çalışmayacağım. Affedilmeyi de beklemiyorum.

Her ne yaptıysam aşkımdan dolayı yaptım. Aşkımı her şeyin, ailemin, arkadaşlarımın, intikamın, gururun önüne koydum.

Kaçtıktan hemen sonra geri gelip, seni öldürecek korkusuyla Atakan'ı vurmamın sebebi de aşktı.

Beni anlamanı beklemiyorum. Hatta senden hiçbir beklentim yok. Sadece beni gelip almanı ve beni affetmesen, nefret etsen, yüzüme bakmasan bile yanında olmama izin vermeni istiyorum, aşkım.

Bırak, her zaman olduğu gibi senin arkamda olduğunu bilerek yaşayayım. Uçmaya hazır olana kadar yanında iyileşmeme izin ver.

Biraz bile hatırım varsa düşün bunu. Anahtarın nereyi açacağını biliyorsun. Seni bana ulaştıracak.

Efla

Anahtarı elimde çevirirken Efla'nın mektubunu defalarca okudum. Ondan nefret etmiyordum. Ona karşı çok nötrdüm içimde. Affedilmeyi beklemediğini söylüyordu ama bekliyordu. Yaptığı için pişman olduğunu biliyordum ama pişmanlıklar ölenleri geri getirmiyordu. Artık onun benim çatımın altında yeri olamazdı. Anahtarı dikkatlice kitaplığın çekmecelerinden birine yerleştirdim.

Artık her şey için çok geçti. Çalışma odamdan çıkıp evi dinledim. Sessizdi, herkes uyuyor olmalıydı. Camlardan birine yaklaştım. Adamlar evin önünde volta atıyordu. Atakan'ın şu an ne durumda olduğunu merak ettim. Her yerde beni arıyor olmalıydı ama beni burada bulmasının imkânı yoktu. Bulunduğum konum haritalarda bile çıkmıyordu. Devletin sınırlarında böyle bir arazi gözükmüyordu. Buraya gelip giden adamlar tarafından takip edilmediğimizi düşünüyordum.

Sonra birden içime bir korku düştü. Atakan, Efla'yı bulup bana bu mektubu yazmaya zorlamış olabilir miydi? Tekrar mektubun başına geri döndüm ve bir işaret aramaya çalıştım. Efla'ya olan güvenim öyle derinden sarsılmıştı ki her şeyi yapabilir gibi geliyordu. Atakan, Efla'yı rehin alarak bir şekilde onu bana ulaşmak için kullanıyor olabilirdi. Atakan her zaman sevdiklerime olan zaafımın beni yenilgiye uğrattığını söylerdi.

Şehir merkezinde olan adamlarımdan birini arayarak adresi verdim ve Efla'yı kontrol etmesini istedim. Neler olduğunu anlayacaktım. Eğer Efla, Atakan'ın elinde bile olsa hiçbir şey yapmayacaktım. Efla, şeytanla olan anlaşmasının maddelerini kendi yazmış ve imzalamıştı. Benim himayem altında, burada, yanımda olmamayı kendi seçmişti. Onun ihaneti yüzünden küle dönüşmüş, küllerimden yeniden doğmuştum.

İşte bu yüzden Efla'yı kurtarmak için orada olmayacaktım.

Bu sefer değil.

Ayaklarım beni istemsizce yukarı kata doğru götürdü. Sessizce Beste'nin kaldığını bildiğim soldaki odaya doğru ilerledim. Kapının koluna uzandım. İçeriden ses gelmiyordu, belki de uyuyordu.

Şu an tek istediğim bana sarılması ve her şeyin yolunda gideceğini söylemesiydi. Bana olan uzak tavırları ve ailesinin ölümünün suçlusu olarak beni görmesi canımı acıtıyordu. Kapının kolunu çevirmeye cesaret edemedim ve aşağı indim.

Piyanomun başına geçip, kimseyi uyandırmamak için olabildiğince sesini kıstım ve bu sefer yine Evgeny Grinko'dan, *Jane Maryam*'ı çalmaya başladım.

Bu şarkının hikâyesi her zaman beni etkilemişti. 1973 yılında ilk olarak Mohammad Nouri tarafından söylenmişti. "Nazanine Maryam" ya da "Gole Maryam" olarak bilinen bu şarkı en ünlü Farsça folklor aşk şarkılarından biriydi. İki rivayet vardı bu şarkı ile ilgili...

İlk rivayete göre; bir subayın, ertesi sabah idam edilecek olan yatağında uyuyan kızı için yazdığına inanılırdı. Diğer rivayete göre ise aslen Gilan bölgesinden gelen 1979'da İran Devrimi'nden önceki dönemde hiç sevilmeyen Nouri, bu şarkıyı "Maryam" adıyla sembolize ettiği sevgilisine yazmıştı.

Kırmızı ve beyaz çiçeğim, ne zaman geliyorsun?
Küçük taç yaprağım, ne zaman geliyorsun?
Dedin ki çiçekler açtığında geleceğim
Dünyanın bütün çiçekleri açtı, ne zaman geliyorsun?
Meryem'im, aç gözlerini, söyle ismimi
Şafak vakti ve güneş doğdu
Tarlaya gitme zamanı geldi

Ah tatlı Meryem
Meryem'im, aç gözlerini, söyle ismimi
Çık evden, yola koyul
Omuz omuza, eski günlerdeki gibi
Ah güzel Meryem
Yine sabah oldu ve ben hâlâ uyanığım
Keşke uyuyabilsem ve seni görsem rüyamda
Hüzün tomurcukları büyüdü kalbimde
Yürek nasıl baş eder bu acıyla
Ah tatlı Meryem
Şimdi hasat zamanı, gel, beni terk etme, sen benimsin
Çalışmaya gidelim, buğday biçmeye
Şimdi biçme zamanı, gel, beni terk etme, sen benimsin
Çalışmaya gidelim, gel, gel güzel Meryem, tatlı Meryem

Piyanonun siyah beyaz tuşları içimde renklere dönüşürken, müziğin ruhuna kendimi kaptırdım. Belki de bu yüzden çok seviyordum Grinko'nun yorumladığı *Valse* ve *Jane Maryam*'ı... Sözsüz müzik, *beste* demekti. Sözlerini sen yazardın, hikâyesini sen oluştururdun hissettiğin duygularla... Ve kendine ait o Meryem'i düşünürdün...

Ve bu beste... Öyle bir şeydi ki sanki binlerce anlam barındırıyordu içinde. Ruhumun derinliklerinden koparak yükseliyor ve parmak uçlarımdan taşarak benimle bütünleşiyordu. Öyle bir notada bitiyordu ki sanki yarıda kalıyordu. Belki de bu yüzden kendime yakın buluyordum bu besteyi. Yarım kalmış her şeyi fısıldıyordu bana.

Sonunda çalmayı bitirdiğimde tam karşımda beni izleyen gözlerini gördüm...

BESTE

Uyuyamamıştım. Aklımda binlerce düşünce ormana kök salan ağaçlar gibi gittikçe büyürken, ayaklarım istemsizce aşağı doğru gidiyordu. Kapımın önüne geldiğimde altındaki o küçük boşluktan sızan gölgeleri görmüştüm. Biri kapımın önüne kadar geldi. Onun Kuzey olduğunu biliyordum. Sigara kokusu ile karışık kendine has kokusunu alabiliyordum. Elim kapının kulpunda öylece kaldım. İçeriye girmesini beklerken, saniyeler bana sanki seneler gibi gelmişti.

Sonunda kapıdan uzaklaştı ve ağır adımlarla aşağı indi. Elim hâlâ kapının kulpunda öylece bekliyordum.

Ve aşağıdan çok hafif bir piyano sesi yükseldi. *Jane Maryam*'ı çalıyordu Kuzey. *Valse*'i Kuzey'den dinledikten sonra sanatçının tüm bestelerini âdeta ezberlemiştim. Sessizce aşağı inip onu izledim. Gözlerini kapatmıştı. Ruhu, müzikle bütünleşmiş gibiydi. O an neler düşünüyordu, bilmek isterdim. Yorgundu, avuçları ölüm kokuyordu ama yine de ayakta kalmayı başarıyordu.

İçimdeki hislerin gün yüzüne çıkmaması için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Çünkü onunla asla beraber

olamazdım. Ona çekiliyor olmam bunu değiştirmiyordu.

Çalmayı bitirip gözlerini açtığında beni gördü. Susuyorduk sadece. Konuşulacak her şey bitmişti çünkü. Son sözler söylenmişti. Bu sefer dans yoktu, vals yoktu, hikâyeler yoktu. Bu sefer saf bir gerçek kalmıştı elimizde.

Şu an aynı yolda yürüsek bile ilerideki yol ayrımını görebiliyorduk.

"Neden buradasın?"

Tüm bu düşündüklerimi duymuş gibi sordu. Evet, tüm o düşüncelerime rağmen buradaydım ve gerçek nedenini kendime itiraf etmek istemiyordum. "Tüm bunlar bittiğinde bana bir şeyi yapacağına söz vermen için."

Ayağa kalkıp bana yaklaştı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Her şey planladığımız gibi giderse ve bu iş biterse, o zaman öğreneceksin."

Uzun bir süre konuşmadı. "Peki ya senin bana verdiğin söz, Beste?"

Yanıtsız bıraktım. "İstediğim şeyin olmasını sağlayacağına söz veriyor musun?"

Beni bileğimden yakalayıp elini kalbine götürdü. "Veriyorum..."

Daha sonra tam olarak vurulduğum yere, bileğimi tutmayan elinin parmaklarını koydu. Nazik bir hareketle okşadı. Dokunuşlarını tekrar istediğimi fark ettim. Yine kendimi ona bırakmak istiyordum; ona güvenmek, onunla bir şeylere sürüklenmek ama yine de arkanda olacağını bilerek her şeye göğüs germeyi. Ama bir şeyler bana engel oluyordu.

"Bırak," dedim elini ittirirken ama o bileklerimi tutarak beni engelledi.

"Böyle olmaya devam mı edeceğiz?" diye sordu. "Bana böyle uzak mı olacaksın?"

"Ne bekliyordun ki, Kuzey?" dedim şaşırarak. "Bu işin

başına geçtin diye seni affetmemi mi? Birlikte çalışıyoruz diye aramızın düzelmesini mi?"

"Beni anlamalısın, Beste. Eğer bilseydim sence ailene bir zarar verir miydim? Benim de bir kurban olduğumu göremiyor musun?"

Bileklerimi hızlıca ellerinden kurtardım.

"Sen kurban değilsin!" dedim başımı sallayarak. "Sen dikkatsizliğinle hayatımı mahvettin!"

"Senin hayatını ben mahvetmedim!" diye bağırdı. "Ya sence Atakan bu dikkatsizliği yapacağımdan emin olmasaydı bana sorar mıydı? Haberim bile olmadan öldürürdü onları."

Yine de kızgınlıkla bakmayı sürdürdüm ama beynimin küçük bir parçası haklı olduğunu söylüyordu bana. Ama toksikti bu ilişki, ne olursa olsun, bu işte parmağı olan biriyle birlikte olmak diye bir ihtimal olamazdı. Ondan uzak durmalıydım. Tekrar bileklerimi tuttu ve dövmelerimi incelemek için yüzünü yaklaştırdı.

"Kelebek," dedi usulca. "Sen bir kelebeksin, bense bir karga."

O sırada gördüm karga şeklindeki küçük dövmesini. O da benim gibi bileğinin içine yaptırmıştı dövmeyi. Anlamını merak ettim. Ne demekti bu? Aklımdaki düşünceleri okumuş gibi dövmelerimden gözünü ayırmadan konuşmaya devam etti. "Karga ile kelebeğin aşkını hiç duymuş muydun?"

"Öyle bir aşk mümkün mü?"

"Mümkün olmadığı için güzel belki de," dedi gözlerime bakarak. "Dinlemek ister misin?"

Bileklerimi ondan kurtardım ama öylece bakmaya devam ettim. Anlatmasını istiyordum, ne düşündüğünü, ne hissettiğini bilmek istiyordum.

"Sonbahar güzelliğini saçıyorken etrafa," diye başladı.

"Dökülen yapraklar yerde çoktan kurumuş, o muhteşem manzaraya bürünmüşler. Yerler hafif ıslakmış. Rüzgârın sessiz esintisine insanların sesleri karışıyormuş. O ise bir dalda şaşkınca etrafını izliyormuş. Her yer korkunç, her yer ürkütücüymüş. Güzel olan tek şey sonbaharmış. Kurumuş yaprakların ve yağmur sesinin eşsiz uyumu... En sevdiği şarkıymış bu. Orada öylece sonbaharın büyüsüne kapılıp gitmiş. Başka ne gelirmiş ki elinden minik bir kelebeğin?

Sonbahara doymaya çalışırken, gelen yağmur damlasını fark edememiş kelebek. Ve damlanın çarpmasıyla hızla yere düşmeye başlamış... Zaman gerçekten bu kadar yavaş mı ilerliyormuş? Hissettiği acıdan daha acısı var mıymış bu dünyada? Şimdi ne olacakmış?

Ve yeni bir çarpma hissi daha gelmiş. Bu sefer acı vermemiş. Çarpan bir yağmur damlası değil, sıcak bir dokunuşmuş. Bir anda düşmediğini fark etmiş. Peki, neymiş bu? Sıcak bir yuvayı andıran yerin adı neymiş? Fazla karanlıkmış, korkmalı mıymış minik kelebek? Ama korkudan çok huzurlu gibiymiş. Olması gerektiği yerdeymiş gibi hissetmiş. Sanki burası onun içinmiş.

Birden gün ışığı görünmüş. Usulca yere konmuş. Karanlık yerin adı kanatmış. Ve hayatını kurtaran da bir kargaymış. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiş gibi hissetmiş minik kelebek. O sıcak dokunuşu hayatı boyunca hissedeceğine eminmiş. Bir yağmur damlası olmuş onları âşık eden. Dünyadaki en güzel renkler sanki kanatlarında toplanmış diye düşünmüş karga. Onu ilk ağacın dalında görmüş. Ağaca öyle yakışıyormuş ki ağacı anlamlandıran o imiş sanki. Yaşamı boyunca manzarasındaki eksik parça o imiş meğer.

Belki imkânsız, belki gülünçmüş ama olan olmuş. Kelebek ile karga âşık olmuşlar...

Karga kanatlarında saklı şiirleri okumuş kelebeğe usulca, kelebek ise renklerindeki besteleri dinletmiş karga-

ya. Artık kelebeğin en sevdiği olmuş karganın kanatlarının arası. Burada bu şiirlerle bir ömür yaşayabilirim, diye geçirmiş içinden. Karga ise kelebek kanatlarının arasındayken, her saniyenin kelebeği ondan almaya yaklaştığını düşünüyormuş. Korkuyormuş.

Yine de en kısa zamanda en çok şeyi onlar anlatmışlar birbirlerine. Kelebek, 'Sesin en sevdiğim şarkıya nakarat oldu,' demiş kargaya. Öpmüş karga, kelebeğin narinliğinden.

Hatta kelebek, 'Bir ömür seveceğim seni,' diye kargaya söz vermiş. Bilmiyormuş, onun yılları karganın saniyelerine denkmiş. Gülmüş karga.

'Ben de geriye kalan yüz elli yıllık ömrümde sana âşık kalacağım,' demiş. Kuşlar ölür, kelebekler ölür, kargalar ölür ama sen uçmayı hep hatırla, Beste."

Hızla arkamı dönüp odama çıktım ve kapımı kilitledim. Derin nefes alışverişlerimi düzene sokmaya çalışırken, yatağıma oturarak ellerimi kalbime götürdüm. Ne oluyordu bana böyle? Yüzünü görmek, sesini duymak, ona yakın olmak, kokusunu hissetmek Kuzey'e karşı tüm o bastırılmış duygularımı yüzeye çıkarmıştı. Karga ile kelebeğin aşkı... Bu yüzden yaptırmıştı o dövmeyi kendine. Beni unutmamıştı.

Bana âşıktı.

Ona hâlâ âşıktım.

Birçok kişiyi öldürmek istiyordum belki ama ne olursa olsun, içimdeki Kuzey'i öldüremiyordum. Karga ile kelebeğin masum aşkına sarılarak uyudum...

Aradan geçen bir ay boyunca pek odamdan çıkmamıştım. Zaten genelde bunu yapmaya ve yalnız olmaya alışıktım. Kuzey'le bir daha hiç konuşmamıştık. Her ne kadar bunu istesem de, bir şeyler demeye çalışsam da sözcükler boğazımda düğümlenip kalıyordu sanki. Ona bu kadar yakınken bir o kadar uzak olmak, konuşamamak, dokunamamak acı veriyordu.

Sessizce burada saklanıp, Atakan'ın iyice öfkelenmesini sağlamaya çalışıyorduk. Gece tam 00.00'da, Kuzey bizi yanına çağırdığında odamdan çıktım ve çalışma ofisine gittim.

Çalışma odasındaki masanın en başında oturuyordu. En önce ben gelmiştim. Birbirimize manalı bakışlar atmanın ötesine geçemedik. Sonra içeri diğerleri girdi. Burak'ın elinde bir viski şişesiyle girdiğini kaçırmadım. Gelip masanın tam ortasına koydu. Kuzey bir an önce konuya girmek istediğinden kimse bir şey konuşmadan lafa girdi.

"Atakan bizi bir aydır her yerde arıyor," dedi Kuzey elindeki bir Zippo'nun ucunu masaya ritmik hâlde masaya vururken. "Şimdi harekete geçiyoruz."

"Mert'i, Kutay'ı ve Buğra'yı yani Atakan'ın en önemli işleri yaptığı bu adamları bir aydır takip ettiriyoruz. Hiçbiri Atakan ile görüşmedi," dedi Burak.

"Yeteri kadar çıldırmış olduğunu tahmin ediyorum. Kardeşi elimizde çünkü. Sazan gibi onlarla görüşerek kendini öldürtmeyi değil, bizi öldürmeyi ve Ertan'ı kurtarmayı planlıyor. Ve beni biraz tanıyorsa, o adamları takibe aldığımı biliyor."

"Bugün mü yapıyoruz?" diye sordu Dolunay.

"Şu anda adamlarım yola çıktılar bile," dedi Kuzey. "Biz yine görülme riskini alamayız. Mert, Kutay ve Buğra an itibarıyla evlerindeler. Hepsinin aynı anda evde olduğu bu geceyi uzun zamandır kolluyorduk ve hepsine şimdi bir baskın yapılacak. Hepsi bu gece ölecek ve yataklarının ya-

nındaki komodinlere ΛV işaretli kartlar bırakılacak. Cahit ise, hapishanede ayarladığımız bir gardiyan tarafından öldürülecek. Onu yine aynı işaretle bulacaklar. Atakan'ın her an ensesinde olduğumuzu bilmesi gerek. Ve elinde imkân olmasına rağmen hiçbir şey yapamıyor çünkü onun aksine..." dedi bakışlarını bana dikerken. "Benim artık kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı."

Gergin dakikalar boyu bekledik. Bu bir savaştı. Tıpkı Bilge'nin ölüp benim yaşamam gibi birilerinin ölüp birilerinin yaşaması gerekiyordu, o yüzden bu sefer umursamadım. Sonunda Kuzey'in adamlarından biri arayarak, ağır çatışmaların çıktığını ama görevlerin başarıyla tamamlandığını söylediğinde herkes sevinçle ayağa kalktı. Bense hiçbir şey hissetmeyerek oturmaya devam ediyordum.

Burak kadehlere viskileri doldururken, kendiminkini tek yudumda bitirdim. "Biraz hava alacağım," dedim ve odadan ayrıldım.

Verandaya çıktığımda yüzüme vuran soğukluğu hissettim. Ormanı izleyerek verandanın korkuluklarına tutundum. Bu sefer her şey güzel gidiyordu. Planlarımız basit ve kesin çözüm odaklıydı. Daha fazla oyun oynamak, birbirimizi kışkırtmak istemiyorduk. Her şey basitti. Ertan elimizdeydi. Atakan'ın ise elinde koz olarak hiçbir şey yoktu. Bu sefer avantajlı olan bizdik. Her zaman bizden bir adım önde olan Atakan'ın bu sefer nasıl bir plan yapacağını merak bettim.

Atakan'ın sonu gelmişti, bunu hissedebiliyordum. Ertan'ı kurtarmak için hayatından başka verebileceği hiçbir şey yoktu elinde. Ama yine de içimde bir korku vardı. Atakan'ın zekâsını küçümsemek istemiyordum. Bu işin sonunda iki taraftan biri tamamen yok olacaktı. O tarafın biz olmamasını diledim.

Dışarısı çok fazla estiğinden odamdan hırka almak için yukarıya yöneldim. İçeriden gelen keyifli konuşmaları ve

ailelerimizi öldüren bu insanlardan aldığımız intikamın sarhoşluğu içinde olduklarını duyabiliyordum. Merdivenleri tırmanırken yukarıdan bir konuşma sesi duydum. Kuzey biriyle konuşuyordu.

Diğerlerinin yanında neden konuşmadığı dikkatimi çekti. Bizden gizlediği bir şey mi vardı? Adımlarımın çok yavaş olmasına özen göstererek, hiç ses çıkarmadan birkaç basamak daha çıktım.

"Hâlâ her şey normal mi?"

Biraz sessizlik oldu, kapattığını sanıp panikledim ama karşı tarafı dinledikten sonra tekrar konuştu. "Yine de siz onu takip etmeye devam edin. Olağan dışı bir şey görürseniz haberim olsun." Biraz duraksadıktan sonra tekrar konuştu. "Hepinizi tanıdığını unutmayın. Efla, sizi kesinlikle görmesin."

Efla...

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sesinin duyulacağını sandım. Merdivenlerden hızlı ama sessiz bir şekilde geri inerek verandaya geri çıktım. Artık üşümüyordum. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hızlı atıyordu.

Kuzey bize yalan söylemişti. Efla'nın yerini bilmediğini söylemişti. Şimdi ise onun her adımını takip ettirip, iyi olup olmadığını bilmek istiyordu. Bu kadar onursuz muydu? Kendisini satan birini hâlâ kolaçan etmek de neydi?

Yoksa onu reddettiğim için onu seven kadına geri dönmeyi mi planlıyordu? İhtiyaçlarını Efla'dan mı karşılamayı umuyordu? Ne zamandan beri Efla'yı takip ettiriyordu? Bu sabahtan beri mi? Onu reddettiğimden beri mi?

Bir süre aşağıda bekledim ama o aşağı inmedi. Yukarıda ne yaptığını merak etmeye başlamıştım. Hâlâ Efla'yı kontrol ettiğini ve bize bununla ilgili açıkça yalan söylediğini bilmek, tekrar ona olan güvenimi kaybetmeme yol açmıştı. Kendi içinde savaştığın biriyle dışarıya karşı savaşamazdın. Ne yapacağımı bilmez hâldeydim.

Usulca yukarı çıktım ve sessizliği dinledim. Çıt çıkmıyordu. Odama girdiğimde onu görmeyi beklemiyordum.

Yatağıma uzanmış ve gözlerini kapatmıştı. Uykusunda o sürekli çattığı kaşları açılmış, yüzünde çocuksu bir masumluğu emanet almış gibiydi. Bir süre onu izledim.

Onu çok özlediğim gerçeğini kafamdan silmeye çalıştım ve bize yalan söylediği gerçeğine odaklandım. Gözlerini aralayıp doğrudan bana baktı ve hiç konuşmadı. Aramızdaki tüm o sözcüklerin tükendiğini hissediyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Kaderin bizi getirdiği noktayı. İkinci kez baştan başlamanın nasıl olduğunu. Tüm yürüdüğün o yolları, dönüp bir kez daha yürürken iki katı yorgun olduğumu..."

"İşte seni hep bunlardan korumaya çalışmıştım, Beste."

Sinirlendim. "Beni gerçeklerden koruyamazdın! Sen bana her şeyi açıklamak yerine sadece yalan söyledin!"

Ayağa kalktı ve yaklaştı. Gözlerim isyanla ona bakarken, beni tekrar kandırmasından korktum.

"Sana yalan söylemedim, bazı şeyleri gizlemem gerektiği için gizledim."

"Sen suçunu örtbas ettin, Kuzey. Karşıma çıkıp mertçe anlatmak varken sen kaçmayı seçtin. Gerçekleri gizlemek onları açıklamaya çalışmaktan daha kolaydı çünkü."

"Belki de daha zordu. Tüm o zaman gözlerinin içine bakarken sana her şeyi anlatamamak çok daha zordu."

"Evet," derken haklılığım sesimin yükselmesine sebep oldu. "Evet, tüm o zaman beni kandırırken, kendin için ne-

yin kolay ya da zor olacağını düşünürken, beni ve hislerimi görmezden geldin."

Koluma dokunduğunda geri çekildim. "Bunları konuşmanın artık hiçbir anlamı yok..."

"Gerçekten anlamı yok mu?"

Kafamı salladım.

O da çekip gitti.

Ertesi sabah öğlene kadar aşağı inmediğimde yanıma Burak geldi. "Gelebilir miyim?"

Pencerenin önünden dışarı bakarken ona doğru döndüm. "Tabii."

"Neden yanımıza gelmiyorsun? Hasta mısın, kendini kötü mü hissediyorsun?"

"İyiyim, sadece canım istemiyor," dedim kısa keserek. Onların yanına gitmek istemediğimden değildi bu, sadece sessizliğe ihtiyacım olduğundan bu şekildeydim.

"Bir sorun mu var?"

"Bana böyle iyi davranmak zorunda değilsin."

"Neden sana iyi davranmayacakmışım?"

"Çünkü seni reddetmiştim. Seninle bir geleceğimizin olmadığını söylemiştim. Bana olan aşkın kine dönüşmedi mi? Seninle bu konu üzerinde konuşmamak aslında beni rahatsız ediyor."

Yanıma yaklaşarak kollarımdan tuttu ve gözlerimin içine baktı. "Evet, sana âşık olduğumu söylemiştim ve sen de beni reddetmiştin. Ben de her normal insan gibi hayatıma devam ettim. Hayat o kadar uzun değil..."

Öyle rahatlamıştım ki minnetle baktım gözlerine.

"Senin kalbin başkasına ait, Beste. Bunu biliyorum."

"Bu doğru değil," dedim kafamı yukarı kaydırarak.

"Kendini böyle kandıracaksan durma. Ama artık duygularını serbest bırak. Öfkeli olmadığın hâlde öfkeliymiş gibi davranmak fazla yorucu değil mi?"

Cevap veremedim. Tek bildiğim, Kuzey Bozkurt ile asla birlikte olamayacağımızdı. Suskunluğum onu da düşündürmüş gibi bir noktaya kilitlendi. Sonra bana döndü. "Aslında işlerin bundan sonrası çok tehlikeli. Biz Atakan'a bir telefon ulaştırıp karşımıza çıkmasını isteyeceğiz. Böylece Ertan'ı almak için gelecek ama bu o kadar da kolay olmayacak. Biz savaşırken senin savunmasız kalmaman gerekiyor. Silah kullanmayı öğrenmek gerek. Atış dersleri yapmalısın."

"Tamam," dedim Burak'ın dediğini mantıklı bularak.

"Adamlardan birine söyleyeyim, ayarlasın."

Az sonra hedef olacak birkaç eşya bahçeye yerleştirilirken, Burak'la verandada oturuyorduk.

"Sence bu sefer her şey yolunda gidecek mi? Atakan, Ertan için hayatını feda etmeyi göze alabilecek mi?"

"Merak etme," dedi Burak. "Atakan'ın elinde başka hiçbir kozu yok."

"Keşke bu kadar kolay olacağını hissedebilseydim..."

Beni yatıştırmak ister gibi baktı. "Her şey iyi olacak." Ayağa kalkıp elindeki silahı uzattı.

Ben de ayağa kalkarken silahı iki elimle tuttum ve hedeflere doğrulttum. "Hadi durma, bir atış yap," dedi Burak.

Tam hizaladığımı sandığım bir şişeye doğru atış yaptım. Dengem sarsılırken az kalsın düşüyordum. Elimdeki şeyin bu kadar kuvvetli olduğunu tahmin edememiştim. Aynı zamanda aptalca bir öz güven verdiğini... Şişe ise titrememişti bile, sağlam ıskalamıştım.

"Silah kullanmak için bazı teknikleri bilmek gerek," dedi Burak elimden silahı alırken.

"Ailemin ölümünde Kuzey'in parmağı olduğunu biliyordun. Ondan nefret ettiğini düşündüğüm tüm o anlarda bile bana bunu söylememiştin. Neden?"

Konunun birden buraya gelmesine şaşırmış gözükmüyordu. "Çünkü bu çok aşağılık bir hareket olurdu. Bu şekilde öğrenmen benim Kuzey'den intikamımı almaya yaramazdı, sadece seni üzerdi."

"Hiçbir şey bilmediğim o günleri özlüyorum belki de. Her şey daha kolaydı."

"Bak, çok zor olduğunu biliyorum. Tekrar yenilme ihtimalimizin olması, ölme ihtimalimizin olması, kaçmak, saklanmak, ne ile karşı karşıya olduğunu bilmemek çok zor. Ama bir gün bitecek, Beste. Sonunda belki biz de biteceğiz ama inan bana, o gün çok yakında gelecek."

Cevap vermeyip minnetle yüzüne baktım. Her şeye rağmen bana böyle davranıyor oluşu, bana değer verdiğini hissettiriyordu. Benden yanıt gelmeyince, silahı önüme getirip bölümlerinin tek tek ismini saydı. "Horoz, gez, arpacık, ikaz pimi ve fişek yatağı. İyi bir vuruş için duruş, kabza kavrama, nefes, nişan alma ve tetik tekniğini bilmen gerek."

"Buna ben devam etmek isterim."

Kuzey'in yanımıza gelişi ile gerildim. Yavaş yavaş iyice yaklaştı ve Burak'ın elindeki silaha dokundu.

"Beste'yi çalıştırmak iyi bir fikir. Ne kadar çok eli alışırsa, o kadar iyi olacaktır. Alabilir miyim?"

Burak, silahı ona verirken kızdım ama benimle göz göze gelmedi. Burak bir şeyler mırıldanıp içeri geçerken, Kuzey gözlerimin içine baktı ve silahı bana uzattı. Silahı aldım ve iki elim de hedefe doğru olacak şekilde tutarak vurmak istediğim şişeye odaklandım.

Kuzey sakince arkama geçti ve ellerimin üzerinden silahı tuttu. Bir yandan parmaklarımı doğru konuma getirirken bir yandan arkamdan bana sarılıyor olması tüm dikkatimi dağıtıyordu.

"Sol elin sağ elinin üzerinde durmalı ve silahı tam hedefin hizasına getirmelisin. Başını dik tut." Sonra ellerini ellerimden çekerken omuzlarıma koydu. "Omuzlarını yukarı kaldırma. Rahat bir pozisyonda durmaya çalış."

Ardından elleri usulca belime doğru inerken silahı ateşledim. Şişe vurulmamıştı ama kurşun yakınından geçmiş olmalıydı ki sallandıktan sonra yere devrilmişti. Elleri tehlikeli bir şekilde belimden kalçalarıma doğru kayarken, kendimi tutamayarak zevkle inledim. Onun dokunuşlarına o kadar hasret kalmıştım ki hep yarım gibi hissetmiştim kendimi. Şimdi ise hiçbir şey düşünmeden, tamamen Kuzey'e ait olmayı isteyerek kendime ihanet ediyordum ama elimde değildi. Beni birden kendine doğru çevirdiğinde, elimdeki silah yere düşerek yuvarlandı. Dudaklarım dudaklarına temas edecek kadar yakınken teninin kokusu içimi doldurdu. Dudakları kulak mememe, oradan boynuma kayarken başımı geriye attım. Beni tırabzanlara oturtup bacaklarımın arasına doğru girdi. "Beste..." diye fısıldadı.

Ama bir anda büyünün etkisinden çıkmışçasına gözlerimi açtım. Yapamazdım. Bilge'ye ve aileme bu şekilde ihanet edemezdim. Bana söylediği tüm o yalanlara rağmen onunla tekrar yakınlaşamazdım. Tüm duygularım körelirken onu nazikçe ittirdim. "Yapamam..." diye fısıldadım.

"Neden?"

"Bu kendime ihanet etmek gibi... Duvarlarımızı aşmaya bizim bile gücümüz yetmez."

"O duvarları koyan sensin, Beste!" dedi sinirle. "Korkuyorsun! Her zaman iyi bildiğin şeyi yapıp kaçıyorsun!"

"Kaçıyorum çünkü gerçekler canımı yakıyor! Ve biliyor musun?" dedim sinirle tırabzanlardan inip üstüne yü-

KUZEY

Sessizlik devam ederken, Dolunay birden yere düştü.

Her şey öylesine ani, öylesine beklenmedik olmuştu ki Beste çığlık atacak zamanı bile bulamamıştı. Gözlerini kapatmıştı. Yüzünden aşağı doğru kanlar süzülüyordu.

Dolunay vurulmuştu!

Kafayı yemek üzere olduğumu anladığım bir sessizlik yaşadım. Beynimde ve kulaklarımda bir şeyler çınladı. Giderek artarak şiddetlenen bir çan sesi gibiydi.

Şimdi başından yere doğru kanlar sızarken, gözleri açık bir şekilde tavana bakıyordu.

Ne olduğunu idrak etmem biraz zaman alırken, o sırada Beste tüm ormanın yapraklarını rüzgârla savuracak kadar dehşetli bir çığlık attı.

Kargalar uçtu, yapraklar hışırdadı.

Ağaçların arasından cellat kadar sinsi, siyah giyimli adamlar çıkarken; Beste'nin önüne doğru geçtim. Burak, ben ve Mete yan yana duruyorduk şimdi.

Yolun sonuna geldiğimi düşündüm. Atakan tarafından az sonra öldürüleceğimi...

O tehlikeli bir şekilde bana doğru yürürken, belimdeki silaha doğru elimi attım.

"Sakin ol," diyerek uyardı beni. "Şimdi sana bir anlaşma sunacağım."

"Bir anlaşma olacaksa, onun kurallarını ben koyarım."

"Kuzey," dedi gülümseyerek. Kendini tutamayarak gözlerini hızla kırpıştırdı. "Atakan, senin cesur olmaya çalışan bir aptal olmandan bahsetmişti. Ama bu kadarını ben de beklemiyordum."

Kafamda böyle olası bir durum için hazırladığım B planım dönüp dururken gözlerine baktım.

"Her neyse, şimdi gelelim anlaşmanın kurallarına. Eğer şimdi bana Ertan'ı teslim edip benimle gelmeyi kabul edersen, kimse ölmeyecek. Eğer kabul etmezsen, ben Ertan'ı alıp gideceğim. Ve hepiniz öleceksiniz. İşte bu kadar basit. Ne kadar ciddi olduğumu yerde yatan arkadaşından anlayabilirsin."

Rahat bir nefes alarak gözlerinin içine bakmayı sürdürdüm. Ertan'ın burada olduğunu sanıyordu. Oysaki Ertan güvenli başka bir yerdeydi. "Sen gerçekten her şeyin böyle tereyağından kıl çeker gibi olacağını mı sanıyorsun?"

"Sanmıyorum. Aslında aynen öyle olacak."

Burak ve Mete yanımda huzursuzca kıpırdanırken kısa bir bakışma yaşadık. Bana bakışlarıyla *"sakın kabul etme"* diyorlardı. Beste ise Dolunay'ın başında sessizce otururak olanları izliyordu.

"Çok yanılıyorsun. Gel de kapışalım, seni orospu çocuğu!"

Silahımı çıkardım ve ona doğru ateşledim. Böylece savaşın ilk kurşunu atılmış oldu. Her yerde silahlar patlarken, Dolunay'ın başından ayrılmak istemeyen Beste'yi zor bela içeriye sürükledim.

Adamlar çevremizi sarıp, Azat ve adamlarının eve yak-

rürken. "Asıl korkak sensin! Eğer korkak olmasaydın her şeyi bana ilk başta anlatırdın ve ben de sana âşık olmazdım!" İşaret parmağımla göğsüne vurdum.

Birkaç saniye durdu. Elini ağırca kaldırarak parmağımı tuttu. "Bana âşık mısın?"

"Artık bir önemi yok!" dedim hızla içeriye doğru giderken. Ama o beni bileğimden yakalayıp durdurdu.

"Canını yakan şeyin ne olduğunu biliyorsun. Bana o kadar kızmaya alışmışsın ki başka türlüsünü kabullenemiyorsun."

"Sana kızıyorum çünkü sen başından beri yalan söylüyordun, hâlâ da söylüyorsun! Suçu gizlemek, işlemekten daha kötü, Bozkurt."

Bileğimi elinden kurtardım ve bu sefer kaçarcasına içeriye girdim. Beni takip etmesini istemiyordum. O yakınımda olduğu her an, kendimi mor ışığa uçan sinekler gibi hissediyordum. O mor harenin çekimine, etkileyiciliğine kapılarak hiçbir şeyi umursamadan ona doğru uçmak gibiydi.

Peşimden gelmemesi için hızla çalışma odasına girdim ve kapıyı ardımdan kilitledim. İçeri girmesini istemiyordum. Beni yalnız bırakmasını istiyordum! Yalanlarını bilirken, benden her şeyi saklarken, Efla'yı hâlâ korumaya çalışırken, ailemin ölümünde parmağı varken neden Kuzey benim için bu kadar vazgeçilmezdi?

Sinirle masaya bir yumruk geçirirken Kuzey'in masasının üzerinde, defterinin arasından çıkan küçücük bir parça gördüm. *Ne kadar, gururun, affedilmeyi de, nefret* gibi kelimeler görürken kâğıdı hiç düşünmeden elime aldım.

Bir mektuptu bu. Efla, Kuzey'e yollamıştı.

İnanamıyordum! Tüm bu olaylardan sonra bile yüzsüzce yanımıza gelmek istiyordu ve Kuzey bunu bizden saklıyordu!

Bir anahtar olması gerekiyordu. Hızla tüm çekmeceleri aramaya başlarken bir yandan da Kuzey'in içeri girmemesi için dua ediyordum. O kadar karışık bir odaydı ki anahtar bu odada ise bile kitaplardan birine bile gizlenmiş olabilirdi. Korkuyla aramaya devam ederken kitaplığın çekmecesinde küçük bir anahtar buldum.

Yüzüm zaferle aydınlandı. Ucunda ise bir adres asılıydı.

Sobe!

Efla'nın mektubunu elime aldım ve bulduğum anahtarı cebime attım. Kuzey'in artık bizden bir şey saklamamayı öğrenmesi gerekiyordu. Bu mektubu alıp diğerlerine Kuzey'in gözü önünde gösterecektim.

Salonda kimseyi bulamayınca dışarı çıktım. Hepsi verandadaydı.

Kuzey'le göz göze gelirken, bana durmamı emredercesine elini kaldırdı. Bakışları elimdeki mektubu bulurken, oralı bile olmadı.

Kuzey ve Mete silahlarına davranırken Dolunay yanıma geldi. "Sakin ol. Arazideki hiçbir adama ulaşamıyoruz. Sanırım Atakan bizi buldu."

"Bu imkânsız..."

Tam o sırada uzaklarda bir yerlerden bir müzik sesi duyuldu. Bir keman sesiydi bu. Yüzüme sıçrayan kanla olduğum yerde donakaldım.

KUZEY

Sessizlik devam ederken, Dolunay birden yere düştü.

Her şey öylesine ani, öylesine beklenmedik olmuştu ki Beste çığlık atacak zamanı bile bulamamıştı. Gözlerini kapatmıştı. Yüzünden aşağı doğru kanlar süzülüyordu.

Dolunay vurulmuştu!

Kafayı yemek üzere olduğumu anladığım bir sessizlik yaşadım. Beynimde ve kulaklarımda bir şeyler çınladı. Giderek artarak şiddetlenen bir çan sesi gibiydi.

Şimdi başından yere doğru kanlar sızarken, gözleri açık bir şekilde tavana bakıyordu.

Ne olduğunu idrak etmem biraz zaman alırken, o sırada Beste tüm ormanın yapraklarını rüzgârla savuracak kadar dehşetli bir çığlık attı.

Kargalar uçtu, yapraklar hışırdadı.

Ağaçların arasından cellat kadar sinsi, siyah giyimli adamlar çıkarken; Beste'nin önüne doğru geçtim. Burak, ben ve Mete yan yana duruyorduk şimdi.

Yolun sonuna geldiğimi düşündüm. Atakan tarafından az sonra öldürüleceğimi...

Ormanın ortasından bir adam bana doğru yürürken nefesimi tuttum. Sigara içip bana doğru yürürken, başında İtalyan kasket şapkalarından biri vardı.

Kim olduğunu anladım.

Azat Babaeski.

Camianın en ünlü uyuşturucu baronuydu. Uyuşturucu ticaretinde, Türkiye'deki tüm şebekeleri kendisi kontrol ederdi. Tutuklanması imkânsızdı. Kaç kez polislerle başı belaya girse de hep işin içinden sıyrılmıştı. Yasa dışı hiçbir şeyi elinde, yakınında tutmaz; kurye dediği insanlarla hallederdi. Bizim camiamızdaki herkes onun ne kadar derin bağlantıları olduğunu, her türlü pisliğin altından onun çıktığını bilirdi. Onunla şahsen hiç tanışmasam da belli ki bu şerefe nail olmuştum. Bu herifin bu işten nasıl bir çıkar sağladığı merak konusuydu. Belli ki Atakan, tüm çabalarına rağmen yetersiz kalınca yardım almaya karar vermişti ve kim bilir karşılığında ne vadetmişti. Karşımdaki kişi Atakan'dan katbekat güçlü bağlantıları olan ve daha zeki bir adamdı. Ama şu gerçeği zor yoldan öğrenmiştim: Kendine güvenmek hatayı da beraberinde getirirdi.

Azat, dağ evinin önüne kadar geldi ve sigarasını yere fırlattı. Tüm adamlarım evin çevresinde toplanarak silahlarını onlara doğrultmuşlardı.

"Kuzey Bozkurt!" dedi gülümseyerek. Her yeri hatta yüzü bile dövmelerle kaplanmıştı. "Seni bulmak zor oldu, dostum."

"Sen buraya belanı bulmaya gelmişsin, seni orospu çocuğu," dedim gülümseyerek. Bu herifin karşısında zerre kadar korku göstermeyecektim. Ama korkuyordum. Deli gibi her hücreme kadar korkuyordum. Az önce Dolunay, bir keskin nişancı tarafından öldürülmüştü. Acımı yaşamak istiyordum, ona kapanıp ağlamak istiyordum, onu koruyamadığım için kendimi öldürmek istiyordum. Şimdi de diğerlerinin başına aynı şeyin gelmesinden korkuyordum.

O tehlikeli bir şekilde bana doğru yürürken, belimdeki silaha doğru elimi attım.

"Sakin ol," diyerek uyardı beni. "Şimdi sana bir anlaşma sunacağım."

"Bir anlaşma olacaksa, onun kurallarını ben koyarım."

"Kuzey," dedi gülümseyerek. Kendini tutamayarak gözlerini hızla kırpıştırdı. "Atakan, senin cesur olmaya çalışan bir aptal olmandan bahsetmişti. Ama bu kadarını ben de beklemiyordum."

Kafamda böyle olası bir durum için hazırladığım B planım dönüp dururken gözlerine baktım.

"Her neyse, şimdi gelelim anlaşmanın kurallarına. Eğer şimdi bana Ertan'ı teslim edip benimle gelmeyi kabul edersen, kimse ölmeyecek. Eğer kabul etmezsen, ben Ertan'ı alıp gideceğim. Ve hepiniz öleceksiniz. İşte bu kadar basit. Ne kadar ciddi olduğumu yerde yatan arkadaşından anlayabilirsin."

Rahat bir nefes alarak gözlerinin içine bakmayı sürdürdüm. Ertan'ın burada olduğunu sanıyordu. Oysaki Ertan güvenli başka bir yerdeydi. "Sen gerçekten her şeyin böyle tereyağından kıl çeker gibi olacağını mı sanıyorsun?"

"Sanmıyorum. Aslında aynen öyle olacak."

Burak ve Mete yanımda huzursuzca kıpırdanırken kısa bir bakışma yaşadık. Bana bakışlarıyla *"sakın kabul etme"* diyorlardı. Beste ise Dolunay'ın başında sessizce otururak olanları izliyordu.

"Çok yanılıyorsun. Gel de kapışalım, seni orospu çocuğu!"

Silahımı çıkardım ve ona doğru ateşledim. Böylece savaşın ilk kurşunu atılmış oldu. Her yerde silahlar patlarken, Dolunay'ın başından ayrılmak istemeyen Beste'yi zor bela içeriye sürükledim.

Adamlar çevremizi sarıp, Azat ve adamlarının eve yak-

laşmasını engellemeye çalışırken; birkaç adamım arka kapıdan içeri girdi. "Patron, acele etmeliyiz! Buradan hemen gitmeniz gerek!"

"Nereye?" diye sordu Burak.

"B planım vardı, buradan kaçıyoruz!" dedim Beste'yi kucaklarken. Beni yavaşlatıyordu. Bu dünyada değil gibiydi, şok geçiriyordu.

"Buradan bir korkak gibi kaçıyor muyuz, Kuzey?"

"Sevdiklerini korumak için kaçmak korkaklık değildir, Mete! Ben yapılması gerekeni yapıyorum!"

Böylece hepimiz hızla motosikletleri sakladığım yöne doğru koşmaya başladık. Ama birileri arkamızdan çoktan bize ateş etmeye başlamıştı bile. Beste'ye bir şey olacağı korkusundan aklımı kaybetmiş gibiydim. Mete'ye, Beste'yi koruması için emirler verirken; Beste'ye doğru koştum.

"İyi misin?"

"Kuzey, ne oldu, neden?"

"Konuşacağız," dedim yüzünü ellerimin arasına alırken. Alnından öptüm ve kokusunu içime çektim.

"Dolunay'ı orada mı bırakacağız?"

"Başka bir çaremiz yok."

"Sana dün öğrettiğim her şeyi unut. Sana yaklaşan birini gördüğün an beynini dağıt, tek kural bu!"

Başını yukarı aşağı sallarken, onu Mete'ye doğru savurdum. "Onu götür! Biz Burak'la arkanızdan geleceğiz. Yeri biliyorsun."

Arkamı döndüm ve Burak'la sırt sırta verirken iki elimize de silahlarımızı aldık.

"Hazır mısın, kuzen?" diye sordu.

"Hem de nasıl!" İkimiz de dönerek gördüğümüz tüm adamları devirirken, arka taraftan büyük bir patlama yükseldi. Evi bomba ile patlattıklarında gökyüzünde büyük bir

alev topu belirdi. Silahlar hiç durmadan patlamaya devam ederken, adamlarım büyük bir özveriyle evden öteye geçmemeleri için savaşıyorlardı.

"Koş, Burak!" dedim fırsatını bulduğumuzda. Deliler gibi koşmaya ve Beste'ye yetişmeye çalıştım. Silah sesleri çok yakından gelirken, dönüp arkama dahi bakmadım. Atakan'ı yok etmek için en önemli kural ölmemekti. Buradaki adamlarımın hepsini kaybedeceğimin bilincindeydim. Daha fazlasına ihtiyacım olacaktı. Gerekirse bütün servetimi dökecek, bir orduya sahip olacaktım.

Sonunda motorların olduğu yere geldim. Beste ve Mete çoktan gitmiş olmalıydılar çünkü toprak yolda motorun izleri duruyordu.

"Hadi Burak! Siktir olup gidelim buradan!"

Sonra korku içinde arkamı döndüm.

Cevap gelmedi.

Gelen tek cevap ağaçların hışırtısıydı. Uzaktan silah sesleri kulağıma ulaşmaya devam ediyordu. Lanet olsun!

Burak...

Hiçbir yerde yoktu!

BESTE

Nasıl geldiğimi bile bilmediğim bir evdeydim. Sanki yaşlı bir teyzenin ya da amcanın oturduğu bir ev gibiydi burası. Her yer danteller ve eski eşyalarla doluydu. Artık hiçbir şeyi sorgulamıyordum. Gelirken Mete'nin arkasında düşmemek için zor tutunmuştum. Ne elim ayağım tutuyor ne de ayakta durabiliyordum. Dişlerim birbirine vuracak kadar çok titriyordum.

Mete beni hızlıca koltuğa yatırırken, üzerime bir battaniye örttü ve bana sarıldı. "Beste ne olur, Kuzey'in en çok sana ihtiyacı var. Ne olur Beste, kendine gel!"

Hüngür hüngür ağladım. Mete de benimle acı içinde ağlıyordu. Acı içinde bağıra çağıra, çığlık ata ata ağladım. Bu lanet olası herif her seferinde bizden bir adım önde mi olacaktı? Dolunay ölmüştü. Öl-müş-tü. Oysa, *"Ölenler için yaşamak zorundayım, ölenler için ölmek değil,"* demişti. Onu koruyamamıştık. En güvenli yerimizde savunmasızken, bir saniye önce öleceğinden bile haberi yokken bu şekilde öldürülmek çok caniceydi. Zihnim daha diğerlerinin ölümünü kabullenemezken bu neydi? Daha fazla acı olmadığını düşünmüştüm. Oysaki ne kadar yanılmışım.

Kuzey içeri girdiğinde o kadar rahatladım ki gözyaşlarım istemsizce gözlerimden aşağı döküldü. Koşarak bana gelip sarıldı.

"İyisin! Şükürler olsun ki iyisin!"

Mete o sırada araya girdi. "Kuzey, Burak nerede?"

Ve Kuzey, ona umutsuz gözlerle bakarken yıkıldım. "Bilmiyorum, Mete. Burak'ı aldılar."

"Ne?" dedik Mete'yle aynı anda. "Nasıl aldılar?"

"Arkamdaydı. Sonra ne oldu bilmiyorum. Geri dönüp almak için şansım yoktu."

Mete ve ben otururken, Kuzey çıldırmış gibi volta atıyordu. Adamlarını arayıp Ertan'ın güvende olduğunu öğrenmişti. Oradaki güvenlik önlemlerini daha da arttırırken, daha çok adam toplamak için eski dostlarına birkaç telefon açması gerekmişti.

"Plan milan yok artık, anasını satayım!" diye bağırdı. "Stratejilerin de, planların da, oyunların da, her şeyin tam ortasına sıçayım! Artık yok, artık istediğim gibi, içimden geldiği gibi davranıp onları yok edeceğim! Kontrol etmekten bıktım, usandım!"

"Sakin ol, Kuzey!" dedi Mete. "Daha fazla hata yapmayalım."

"Daha fazla ne yapabiliriz, Mete? Üç kişi kaldık, üç! Beste'nin sonradan katıldığını varsayarsak baş başayız! Daha ne hatasından, sakinliğinden bahsediyorsun?"

"Bu işe hiç girmemeliydik belki de," dedim avuçlarımla başımı ovarken. "Öylece bırakmalıydık bu işin peşini. Ertan'ın yanından taşınmalıydım. Size hiçbir şey söylememeliydim, sizin peşinize düşmemeliydim."

"Hayır," dedi Kuzey. "Bu sefer işlerin berbat olmasına izin vermeyeceğim. Ne olursa olsun, hayatım pahasına da olsa bu sefer!" Hayvani bir şekilde bağırarak masanın üstündeki her şeyi dağıttı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Mete.

"Bekleyeceğiz."

Tam o sırada telefon çaldı.

KUZEY

Telefonum bilinmeyen bir numaranın beni aradığını gösterirken, ensemden düşen bir damla terin aşağı doğru süzüldüğünü hissettim. Telefonu açıp hoparlöre aldım.

"Kuzey, Kuzey, Kuzey..." dedi Atakan. "Dostum Azat, seni bulduğunu söyledi. Demek burnumuzun dibindeymişsin, hiç de söylemiyorsun, ne kadar ayıp ama..."

"Atakan!" diye hırladım. "Burak nerede?"

"Aaa, hadi ama... Bir şeyler anlatmama izin ver. Sonuçta Azat da işi gücü bırakıp benim için buraya geldi. Dostumu onurlandırmalıyım.

Bir keresinde Azat için bir iş yapmıştım, çok detaylara girmeyeceğim şimdi... Onun hayatını kurtarmıştım. Dolayısıyla bana olan gönül borcunu ödemek için seni bulmasını teklif ettiğimde hiç düşünmeden kabul etti."

"Bana ne bundan?"

"Diyeceğim o ki..." dedi sesi bir anda ciddiye bürünerek. "Şimdi benim arkamda Azat, elimde ise Burak var. Sana söyledim, bu kafayla hiçbir yere varamazsın. Sen benimle oyun oynayabileceğini, beni yenebileceğini mi sanıyorsun?"

Ufak bir gülme sesi çıkardım. "...Sana, beni asla tanımamış olan sana...[6] Sen benim yanımda on iki yıl çalıştın diye beni tanıyabileceğini mi sanıyorsun?"

"Sanmıyorum, seni tanıyorum, Bozkurt. Ve bu savaşta artık hiç şansın yok. Şimdi söyle, Ertan nerede?"

"Sana onun yerini söyleyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Söylemene gerek yok. Bir takas öneriyorum. Ertan'a karşılık, Burak'ı vereceğim. İki saat sonra hava kararır kararmaz, son savaşı yaptığımız yere getir."

Başka şansım olmadığı için işaret parmağımı ısırdım ve içimden okkalı bir küfür savurdum.

"Getireceğim!"

Ve telefonu kapattım.

"Götürecek misin?" dedi Mete. Beste de Mete'nin yanına geldi.

"Ve bir planın var mı?" diyerek Mete'nin cümlesini tamamladı.

Sadece bir an gözlerimi kapattım ve düşündüm.

"Mete, Ertan'ı oraya sen götüreceksin."

"Mete ölebilir, biliyorsun değil mi?" Beste endişeli bakışlarla elini Mete'nin koluna koyarken bana baktı.

"Biliyorum. Ama muhtemelen sözlerine sadık kalacaktır. Bu camianın yazılı olmayan bazı kuralları vardır."

"Yine de bu çok riskli! Diğer adamlarından biri ile gerçekleştirelim takası."

"Hayır," dedi Mete, Beste'ye. "Ben yapacağım."

"Mete lütfen! İmge'den, Dolunay'dan, diğer herkesten sonra senin de ölme riskini göze alamayız."

"Ben zaten yaşamıyorum ki, Beste!" dedi Mete. "İmge öldükten sonra benim hayatımın tek amacı bu. Eğer ölürsem onun yanına gittiğim için mutlu olacağım, beni merak etme."

6. Stefan Zweig- Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu

Sonra Mete bana baktı. "Yapalım şu lanet işi!"

Mete planımız doğrultusunda giyinip geldi. Üzerine yerleştireceğimiz böcek hakkında konuşmaya başladım. "Hem konum hem de ses iletiyor. Bunu gömleğindeki mendilin içine yerleştireceğim. Ve bir tane de Ertan'ın çorabına."

Gözlerime yenilmiş bir ifadeyle bakarken, canım yandı. Elimden gelenin fazlasını yapmaya çalışıyordum ve can dostum gözünü bile kırpmadan ölüme gidiyordu.

Beste ise hiç konuşmuyordu.

İkisi de yenildiğimizi kabul etmişlerdi aslında ama sonunun nereye varacağını, ölmeyi bile umursamıyorlardı. Ertan'ı bu şekilde teslim edecek olmamızı yediremiyorlardı kendilerine.

Ayağa kalktım ve bileğimdeki saati çıkartıp Mete'ye uzattım.

"O babanındı, Kuzey!" dedi itiraz ederken.

"Artık senin. Sana benden son bir hediye. Bu işin sonunda ne olacağını bilmiyorum ama sonuna kadar yanında olduğumu hatırlamanı istiyorum."

Mete anlamlı bir şekilde gözlerime baktı ve gelip bana sarıldı. Artık ortaktan, dosttan, kardeşten, her şeyden öte bir kavram taşıyorduk birbirimiz için. Ölüme el ele yürüyorduk. Birbirimiz için ruhumuzu, gözümüzü kırpmadan teslim ederdik. Ben de Mete'ye sarılırken mahvoldum. Bana ait her şey parçalanıp kül oldu.

Sonunda Mete depoya gitmek üzere yola çıktı. Ertan'da elleri bağlı, kafasında bir çuval ile arabanın bagajındaydı. Camdan dışarı arabanın arkasından bakarken her şeyin yolunda gitmesi için dua ettim.

"Mete'nin yanında sormak istemedim ama neden kendin gitmedin?"

Beste kollarını kavuşturmuş, bana bakıyordu. Yüzünde artık hiçbir ifade yakalayamıyordum.

"Atakan beni direkt öldürürdü Beste, o zaman ise hiçbir şansımız olmazdı."

"Yani sırf kendin ölmemek için kuzenini kurtarsın diye Mete'yi mi harcadın? Seni artık tanıyamıyorum!"

"İşim var, çıkmam lazım."

"Ne işin var?" dedi sinirle. "Dur, tahmin edeyim! Artık hayatta kalan dördümüzden başka bir de Efla var. Onu kontrol etmeye gidiyorsun, değil mi? Ona zarar gelmemesi için koşa koşa yanına gidiyorsun!"

"Efla mı?" diye sordum şaşkınlıkla. "Tabii ki hayır, şu an nerede olduğunu bile..."

"Sakın bana yine yalan söylemeye kalkma, Bozkurt!" Cebinden adresin yazılı olduğu anahtarı çıkardı. Onları bulmuştu. Bu kız beni *öldürecekti*. "Her şeyi biliyorum. Onun yerini biliyorsun."

"Beste!" dedim kolundan tutarak. "Kavganın ne yeri ne de zamanı!"

"Evet, şu an Burak da, Mete de ölüm ile dans ederken ve ben burada kafayı yemek üzereyken, Efla'nın yanına gitmenin mi yeri şimdi?" O kadar sinirliydi ki yerinde zıplayarak konuşuyordu. Sinir krizi geçirmek üzereydi. "Her şey onun yüzünden oldu zaten! Bize ihanet etmeseydi, belki bugün Atakan çoktan ölmüş olurdu! Bunu bile bile nasıl gidersin, nasıl?"

"Bana güvenmeyi dene artık!"

Dönüp içeriye doğru hızlıca giderken bağırdı. "Asıl artık sana hiç güvenmiyorum!"

Benimse hiç vaktim yoktu.

METE

Arabada İmge'nin öldüğü o eski depoya giderken, sanki o güne geri dönmüş gibi hissettim kendimi...

Ama bugün, yanımda hiç kimse yoktu. Hepimiz bu iş için canımızı ortaya koymuştuk ve elimize kalan sıfırdı. Dolunay'a bir cenaze yapıp, onu doğru düzgün gömecek kadar bile bir zaman geçmemişti elimize. Daha bu sabah öldüğüne inanmak çok zordu. Sanki üstünden asırlar geçmiş gibi geliyordu.

Kuzey son çırpınışlarını yaşıyordu, biliyordum. Yenilmişti. O yenilmez savaşçı, herkesin korkup saygıyla eğildiği Kuzey tükenmişti artık. Tüm yolları kapanmıştı. Çıkışı olmayan bir labirentte duvarlara çarpa çarpa çıkışı arıyordu ama yoktu.

Ertan'la üzerimize birer böcek yerleştirdiğinde anında bulunacağını bilsem de sesimi çıkarmadım. Umudunu tamamen yok etmeyi kendime yakıştıramadım. Kendini böyle rahatlatıyordu ya da kafayı yemişti, bilmiyordum. Tek bildiğim artık yenildiğimizdi ve ölmek, umurumda bile değildi.

Bugüne kadar Kuzey'i asla bu olaylar için suçlamamış-

tım. İmge öldüğünde bile... Biz daima İmge'yle koşulsuz şartsız onun yanında olmuştuk, onunla dost olmayı seçmiştik. Kuzey'in işlerinin tıkır tıkır gittiği, Atakan'ın ve diğerlerinin ailesini bulup tek tek geberttiğimiz o günlerde her zaman nasıl yanındaysak, zaferlerimizi nasıl kutluyorsak şimdi yenildiğinde de yanında olacaktım. Birlikte yenilecektik şimdi. Öyle güzel yenilecektik ki bu konuda bile omuz omuza bir efsane olacaktık.

Deponun önüne geldim ve Ertan'ı bagajdan çıkarttım. Ağzı bantlı olduğu için abuk subuk sesler çıkarıp debeleniyordu.

"Kes lan!" diye bağırıp böbreklerinin olduğu kısma bir tane geçirdim. Acıyla inlerken, yakasının arkasından tutarak önümde sürüklemeye başladım. Deponun kapıları ardına kadar açıktı.

İçeri girdim ve Azat'ı gördüm. Atakan piçinin nerede olduğunu merak ettim. Mutlaka birazdan bir şov yaparak kardeşine kavuşmak için yanımıza gelirdi. Kim bilir, belki de beni öldürmek için gelecekti, zamanında dost sandığım ve on iki sene tuttuğum o el, katilimin eli olacaktı.

Burak da elleri bağlı bir şekilde yanındaydı. Buraya gelirken, onu canlı bulup bulmayacağıma bile emin değildim aslında. Gördüğümde rahatlamıştım. O ise bana Ertan'ı getirdiğim için kızgınlıkla bakıyordu. Neden Ertan'ı öldürmediğimizi sorguluyordu. Hepimiz gibi onun da ölmek umurunda değildi. Atakan'ı öldüremeyeceksek, elimizdeki tek umut Ertan'ı öldürerek Atakan'ın kalbini paramparça etmekti. Ama bizim için sevdiklerimizi korumak her şeyden önde gelirdi. Çünkü Atakan'ın asla sahip olamayacağı ama bizim ise sahip olduğumuz tek şey buydu: bir aile.

Ertan'ı, Azat'ın önüne doğru fırlattım.

"Demek Kuzey kendi gelmek yerine seni gönderdi, Mete," dedi gülümseyerek. Adamlarına üstümüzü aramaları için bir baş işareti verirken, Kuzey'in duyacağını dü-

şündüğüm son kelimeyi söyledim. Çünkü birazdan üzerimdeki cihazı bulacaklardı.

"O orospu çocuğuna selamımı da ilet, dedi!"

Azat'ın gözleri karanlık bir ifadeye dönüşürken, gözümü bile kırpmadım. Ben en başından beri korkarak girmemiştim bu savaşa, şimdi bu piç kurusunun hiç şansı yoktu.

"Ne derler bilir misin, Mete? Ya av ol ya avcı ama hiçbir zaman avcıya hizmet eden köpek olma..."

"Sen kimin köpeğisin Azat, Atakan'ın değil mi?"

Elinin tersi ile bana bir tane patlattığında yere uçtum. Adamlar beni kollarımdan tutup ayağa kaldırırken, Azat'ın arkasını dönmesiyle aramaya devam ettiler. Önce benim mendilimdeki böceği, daha sonra Ertan'ın çorabına koyduğum böceği bulup Azat'a gösterdiler.

Azat bir kahkaha patlatırken, böcekler imha edildi. Şimdi tek başıma kalmıştım.

Azat yüzündeki gülümseme silinmeden yanıma yaklaştı. "Ya siz kendinizi ne sanıyorsunuz ya? Böceği bulamayacağımı mı sandınız? Böcek kadar aklınızla beni mi oyuna getireceksiniz siz? Gerçekten yapabildiğiniz tek şey bu mu?"

Gülümsemesi ani bir hızla soldu. Suratıma bir yumruk attığında dişlerimin yerinden ayrıldığını hissettim. Ağzımdan kan boşalırken, yere düşmemek için tek elimle kendimi tuttum ve ayağa kalkmaya çalıştım. Beni tekmelemeye başladığında düştüm ve en az hasarı almaya çalışarak karşı koymaya çalıştım ama nafileydi. Adamları toplaşarak kollarımı ve bacaklarımı yere sabitledi. Azat bana defalarca vururken, acı içinde kıvrandım ama gıkımı bile çıkarmadım.

Sonunda beni bıraktığında birkaç yerimin kırılmış olabileceğini düşündüm. Adamları beni kollarımdan tutarak ayağa kaldırırken, ayaklarım yere basmakta zorlandı.

Tekrar yanıma geldi. Kolumu kaldırarak Kuzey'in verdiği saate baktı. Çok pahalı bir saatti. "Vay, şuna bak!" dedi gözleri büyürken. "Kuzey sana sağlam para ödüyor olmalı."

"Onu geri ver!" dedim dişlerimin arasından.

"Hiç sanmıyorum..." dedi ve koluna geçirdi. Beğeniyle yeni saatini süzdü.

O benim için Kuzey'di. Son ana kadar yanımda olması demekti. Ölürken bile birlikte olmak demekti.

O kadar sinirlendim ki neredeyse adamlardan kurtulmayı başarıyordum ama beni hemen zapt ettiler.

"Siz hiç adamakıllı biriyle karşılaşmamışsınız," diye devam etti. "Siz kendini bir bok sanan, yeraltı dünyasının karanlık adamlarıyız diye geçinen ama aslında boş boş, sadece oyun oynayan çoluk çocuklarsınız. Bizimle boy ölçüşebileceğinizi, saklanabileceğinizi, kazanabileceğinizi sandınız. O patronun Kuzey... İstanbul'da çok methini duymuştum. Herkes onun acımasızlığını, zekâsını, giyim kuşamını konuşurdu. Böyle biri çıkacağını bilseydim, götümle gülerdim."

Ağzıma dolan kanı yere tükürdüm.

"Şimdi biraz delikanlı ol ve Burak'ı bana ver. Buradan gidelim."

Azat adamlarından birinden silahı alıp sanki yeni gördüğü bir oyuncakmışçasına incelerken, beni öldüreceğini biliyordum.

"Ben, Ertan'a karşılık Burak olarak anlaşma yaptım," dedi sakince. "Senin hayatın hakkında hiçbir yorum yapmadım."

Silahı eline aldı ve Burak'a döndü. Burak'ın ayak topuğuna birkaç el ateş ederken, Burak kanlar içinde yere yığıldı.

"Hayırrr!" diye bağırdım.

"Evet," dedi gülümseyerek. "Merak etme, ölmez. Bir anlaşma yapacaksan, her detayı konuşman gerektiğini bilmelisin."

Adamlarına döndü. "Burak piçini bir hastanenin önüne fırlatın. Mete'yi de yanımıza alın. Şehir çöplüğünün arkasında boş bir ahır var. Bu it herif, gelirken polisleri aramış olabilir. O yüzden orada devam edelim."

Burak'ı yaka paça hiçbir müdahale etmeden arabaya doğru götürürlerken bilincini yitirmişti. Yaşayıp yaşamayacağını merak ettim. Sonra adamlar beni de aldı. Biraz yürüttükten sonra biri kafama bastırdı ve arabaya bindirdi.

Ölmemiştim.

Henüz.

Bir müddet arabayla yolculuk ettikten sonra sanırım Azat'ın bahsettiği yere gelmiştik. Ertan'ın elleri kolları çözülmüştü. Diğer adamların arasına karışmıştı. Arabadan ellerim bağlı bir şekilde inerken göz göze geldik.

Yanıma geldi. "Ne oldu, Mete?" dedi sinirle. "Beni kaçırıp kaç gün boyunca o leş gibi yerde hapsettiniz! Ne oldu sonunda?"

"Ne olmuş?"

"Koca bir hiç! Sen hâlini görmüyor musun, geri zekâlı?"

Azat yanıma gelerek omzuma dokundu. "Ne varmış hâlinde, Ertan?"

Bana döndü. "Duyduğuma göre sevgilin ölmüş Mete ama çok şanslısın. Birazdan onu tekrar görebileceksin."

"Cehenneme git, Azat!"

Azat beni yakamdan tutup sürüklerken hiç karşı koymadım. Eski, boş bir ahırın önündeydik. Yaklaşık otuz kişilerdi ve bir savaşa girsem dahi kaybederdim. Direnmenin bir manası yoktu.

Ahıra girdik ve cılız bir ampul aydınlandı.

Bizi nasıl bulmuştu, bilmiyordum ama Kuzey Bozkurt tam karşımızda duruyordu...

KUZEY

Mete bana bir geri zekâlıymışım gibi bakarken, onu görmezden geldim. Üstü başı kan içindeydi, onu dövmüştü. Ertan oradaydı ve keyifle bana gülümsüyordu. Tahmin ettiğim gibi Atakan ortada yoktu. Sinir katsayım Mete'yi öyle görmemle birlikte yükseldi ve nefretim bir tsunami gibi içimde kabardı.

Azat bir alkış yaparak bana baktı. "Vay, işte bundan etkilendim! Beni nasıl bulduğunu sorabilir miyim?"

"Saatin güzelmiş," dedim alaycı bir gülümseme ile.

Azat'ın yüzündeki gülümseme dondu. "Saate de böcek yerleştirdin..." Birkaç saniye bekleyip devam etti. "Ne var biliyor musun Bozkurt, sen cesaret ile aptallık arasındaki o ince çizgiyi karıştırıyorsun. Buraya tek başına gelip ne bok yapabileceğini sanıyorsun?"

"Buraya gelip ne bok yapabileceğimi sorgulamanın altında yatan öz güvendir belki de o ince çizgi, ne dersin?"

Azat silahına doğru yeltenirken, "Sakin ol!" diye uyardım onu ve parmağımı şıklattım.

Aynı anda ahırdaki tüm ışıklar yandı ve arkamdaki adamlarımın hepsini gözler önüne serdi. İçeride neredeyse

daha deminden beri nefes dahi almayarak saklanan üç yüz adamım vardı. Azat'ın korkuyla gözleri büyürken, birkaç adım geriledi.

"O kadar beni hafife aldın ki üç beş tane adamla dolaşacak kadar rahat hareket ettin. Kendine güvenmek kadar tehlikeli hiçbir şey yok, inan bana. Benim aptallığımın bedeli arkadaşlarımdan birkaç saat ayrı kalmak oldu. Ya senin aptallığının bedeli?"

Azat sessiz kalırken, bakışlarım Mete'ye kaydı. Gülümsüyordu.

Boynumu ağır bir şekilde önce sağa, sonra sola doğru kütlettim.

Ve bir anda tüm adamlarım üzerlerine doğru koşmaya başladı. Küçük bir grup Ertan'ı tekrar yakaladı. Onlar daha ateş etmeye bile kalkışamadan adamlarım Azat hariç herkesi aralarına almışlardı bile. Karınca sürüsünün üst üste üşüştüğü bir parça çekirdek kabuğu gibiydiler.

Azat'ın doğru anı kolladığını, cebindeki silaha yavaş yavaş elini götürdüğünü görebiliyordum. Hızla üzerine doğru atıldım ve çenesinin altından bir yumruk patlattım. Mete de katılmak istedi ama onu durdurdum. Zaten kolunu bile kaldıramayacak hâldeydi. Mete'yi bu hâle getirdiği için, Burak'ı kurşunladığı için onu mahvedecektim.

"Beni öldüremezsinnn!" diye bağırarak belime sarıldı ve beraber hızla yere yuvarlandık. Kasıklarıma doğru bir tekme atarken acıyla kıvrandım ama hemen toparlandım. Kafasını arkasından tutup duvara geçirdim. Burnunu tutarak yere düşerken bağırdım. "Seni elimden kimse kurtaramaz. Bundan sonra da," dedim acıyla tuttuğu burnunu sıkarak. "Bilmediğin işlere burnunu sokma!" Burnuna sert bir yumruk atarken, kırılma sesini işittim. Defalarca vurdum. Kendimi kaybetmiştim.

Sonunda Mete yanıma geldi ve silahımı bana uzattı. Si-

lahı elime aldım ve hâlâ bana korkusuzca bakan Azat'ın gözlerinin içine baktım.

"Neden bana saatinde böcek olduğunu söylemedin?" diye sordu Mete.

"Çünkü bu malın inanması gerekiyordu. Mimiklerinden başka bir çaren kalmadığını, seni öldürebileceğini, beni yenebileceğini sanması gerekiyordu... Ama..." dedim Azat'ın gözlerinin içine bakarak. "Çok yanıldı. Bu Dolunay için!"

Tetiği çektim.

Cesedi yere düştüğünde kalan tüm adamlar ölmüştü. Hesapta olmasa da dünyadan bir pisliği daha temizleyebildiğim için kendimi huzurlu hissettim. Azat'ın cebine elimi daldırdım ve telefonunu aldım. Parmağını telefona okutarak tuş kilidini açtım ve rehberine girdim.

Atakan

Görüntülü Arama Yapılıyor

Telefon çalarken bekledim ve Azat'ın kolundaki saati tekrar olması gereken yere taktım. Eğer her şey benim istediğim gibi gitmişse, Atakan'ın nerede olduğunu da biliyordum.

Telefonu açtı.

"Ertan elimde," dediğimde gözleri sinirle karardı. Hiç gülmüyordu.

"Bak, burada kim var?"

Azat'ın cesedini gösterirken gülümsedi ve tüm dişleri ekranda gözüktü.

"Sen de bak... Burada kim var?"

O sırada ekranda Beste'yi gördüm.

"Takas için benden haber bekle."

Ve telefon kapandı.

BESTE

Kuzey çıkıp gitmişti ve ben bu külüstür evde yapayalnız kalmıştım.

Kuzey'i anlayamıyordum. Efla'nın yanına gittiğinden o kadar emindim ki kalbim sinirle sıkıştı. Beni burada yalnız, her şeyden habersiz bırakmıştı. Burak'a ne olmuştu, takas yapılmış mıydı, Mete ölmüş müydü, hiçbir şeyi bilmiyordum! Ve o tüm bunların arasında beni güvenli gördüğü bir eve hapsederken, yine Efla'yı kurtarmak için koşuyordu.

Kendimi sakinleştirmek için evin tüm odalarını tek tek gezdim. Daha fazla burada duracak gücüm kalmamıştı.

Cebimden çıkardığım anahtarı ve ucunda adres yazılı olan kartı çıkartıp inceledim. Burası Efla'nın ev adresi olmalıydı. Oraya gidecek, Kuzey'i kendine getirecek ve Mete her neredeyse onu kurtarmaya gidecektim. Öleceğimizin farkındaydım ama madem bu yolu buraya kadar yürümüştük, yaşanacak ne varsa yaşanmalıydı. Sonuna kadar savaşmayıp tam iş buradayken kaçmak, korkaklıktan başka bir şey değildi.

Hızla merdivenlerden aşağı indim ve apartmandan çıktım. Hiç param olmadığı için kendim gitmem gereki-

yordu. Kuzey'in bana verdiği telefondaki haritadan adresi kontrol ettiğimde, bir saatlik bir yürüme mesafesinde olduğunu gördüm. Başka çarem yoktu.

Ara ara koşup, ara ara dinlenerek sonunda adresin bulunduğu apartmanın önüne geldim. Hâlâ buradalar mıydı, bilmiyordum ama onları bulmayı umuyordum. Hızla merdivenleri çıktım ve zile bastım.

İçeride uzun bir sessizlik hâkimdi. Birkaç saniye sonra açan olmayınca, elimdeki anahtarı kilide soktum ve çevirdim.

Dar bir koridordaydım. İçerisi karanlık ve sessizdi. Onları kaçırmış olmalıydım. Kapıyı açık bırakıp, salona doğru ilerlerken kafamda sert ve soğuk bir cismi hissettim.

"Merhaba Beste," dedi o ses. Kanım dondu. İliklerime kadar titredim. Cevap veremedim.

İki elimi havaya kaldırırken yavaşça ona döndüm. Atakan gözlerini dikmiş, bana bakıyordu. "Açıkçası seni beklemiyordum ama seni gördüğüme çok sevindim!"

"Senin ne işin var burada?"

Bacağıma sert bir tekme savurdu. "Belki de aynı soruyu ben sana sormalıyım. Yürü!"

Acıdan gözlerimden yaşlar süzülürken, topallayarak ilerledim. Efla salonda bir sandalyede oturuyordu.

"Bizi oyuna getirdin!" diye tısladım.

"Kapa çeneni ve otur!" diye bağırdı Atakan silahını bana doğrultmaya devam ederek. Sustum ve dediğini yaptım.

"Eflacık..." dedi Atakan silahını ona döndürerek. "Bana Kuzey'in buraya geleceğini söylemiştin... Yoksa küçük beyninle bana oyun mu oynuyorsun?"

Tahminimde yanılmamıştım, demek ki Kuzey buraya gelecekti ve Efla'ya yine güvenmişti. Onu affetmişti ve tekrar tuzağa düşmüştü! Kuzey'in böyle bir aptallık yaptığına

inanamıyordum. Ama tuhaf olan bir şey vardı. Kuzey'in buraya çoktan gelmiş olması gerekirdi. Sonuçta o arabayla geliyordu. Ben yürüyerek gelmişken, onun hâlâ gelmemesinde bir sorun vardı.

"Evet, gelecekti. Bana söylediği buydu!"

"Beste neden geldi peki?"

"Hiçbir fikrim yok! Kuzey, adresi ona da vermiş olmalı."

Atakan sıkıldığını belli eden bir mimik yaptı. "Böyle belirsizliklerden canım çok sıkılıyor, biliyor musunuz? Sonunda Kuzey Bozkurt'u öldüreceğimi düşünüyorum ve o gelmiyor. Sonra..."

Bana döndü. "Nereye baksam sen karşıma çıkıyorsun, seni küçük pislik. Başıma bela olacağını başından beri biliyordum. Bilge'yle olan ilişkimde bile hep başıma bela olmuştun, her şeyi kurcalamıştın."

"Bilge'nin adını sakın ağzına alma!" diye bağırdım ağzımdan tükürükler saçarken. "Sen Bilge'nin katilisin ve bu yüzden geberteceğim seni, orospu çocuğu!"

Gelip suratıma bir tane tokat patlattı. Kafam hızla sağa doğru düşerken, nefretle ona baktım. Elinde silahı olduğu için uygun anı kollamam gerekiyordu.

"O gün Bilge'yi değil, seni öldürmek istemiştim. Ama Bilge birden üstüme atladı ve yanlışlıkla vurdum onu. Seni de vurdum ama ölmedin, küçük fahişe! İşlerimi halledip seni öldürmeye gelecektim. Nasılsa benden kaçamazdın. Ama bak, nasılsa sen yine rahat durmadın ve beni gelip buldun."

"Sadece seni değil, Ertan'ı da ben buldum. Senin küçük kardeşinle biz de çok eğlendik, Atakan. Ertan'ı kaçırdığımızı öğrendikten sonra Ertan'a ne işkenceler yaptığımızı tahmin bile edemezsin!"

Atakan hızla gelip ellerini saçıma dolarken, kafamı ye-

mek masasına çarptı. Alnımdan kanlar süzülürken yine de gülümsedim. Canını acıtmıştım, alnımın acısı solda sıfır kalırdı. "Bilge son nefesinde senin ne kadar iğrenç bir adam olduğunu ve benim haklı olduğumu düşünerek öldü."

"Bilge her zaman beni sevdi. Onun benimle olduğu tüm süre boyunca ona kraliçeler gibi baktım ben. Seni haklı bulması imkânsız."

"Yaaa," dedim dalga geçerek. "Ertan'ın Şile'de olduğunu nasıl öğrendim sanıyorsun?"

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı. "Yalan söylüyorsun çünkü Bilge bunu bilmiyordu. Ayrıca bilse bile bunu sana söylediği bir an hiç olmadı."

"Bilge'nin çok zeki biri olduğunu bunca zaman öğrenememişsin demek ki... Hastaneden çıktıktan sonra o öldürüldüğü boş fabrikaya geri döndüm. Yere ölmeden önce 'Şile' diye bir not kazımıştı. Ben de gidip onu orada buldum."

"Bu sefer öldüğüne emin olmak için kurşunu beynine sıkacağım. Bulduysan da bir boka yaramadı maalesef. Her şeyden haberin varsa; şu an takasın gerçekleştiğini, birazdan gidip Ertan'ı alacağımı bilirdin."

"Alabilecek misin acaba?" dedim zaman kazanmaya çalışırken. Bir yandan da Kuzey'in iyi bir planı olmasını diliyordum. Plan yapmayacağını söylemesine rağmen. O her zaman bir plan yapardı.

"Ooo, evet, alacağım ve bu sefer Kuzey Bozkurt dâhil hepinizi gebertip sizden kurtulacağım."

Saatine baktı. Kuzey'i beklediğini ve gelmeyince sabırsızlandığını görebiliyordum. Sonunda Efla'ya döndü.

"Önce hanginizi gebertmem gerektiğine karar vermeliyim."

O sırada telefonu çaldı. Memnun bir ifadeyle açtı. Telefondan birden parazit sesler yükseldi. Biri görüntülü arıyordu.

Kuzey'in, "Ertan elimde!" cümlesini duyduğumda yüzüm zaferle parladı. Buraya değil; takasın olduğu yere, Azat'a gitmişti ve onu öldürmüş olmalıydı. "Bak, burada kim var?" diyerek birilerini gösterdi. Muhtemelen Azat olmalıydı.

Atakan'ın yüzü gerildi. Telefonun ışığı yüzünü aydınlatırken, sanki yüzünün her yeri kırışmış gibi ürkütücü duruyordu. Sonra gözleri beni buldu ve gülümsedi.

"Sen de bak... Burada kim var?" Ve ekranı bana doğru çevirdi. Ekranın sağ alt köşesinde şok ve kızgınlık içinde bana bakan Kuzey'i gördüm.

Atakan telefonu kendine çevirirken, "Takas için benden haber bekle!" dedi. Sinirle telefonu kapattı ve Efla'ya doğru hızla yürüdü. Efla'nın boğazına sarıldı. "Beni vurmana rağmen sana güvenmekle hata yapmışım. Dostlarını bile satan bir orospudan ne beklediysem? Sırf ben yokken Kuzey, Azat'ı öldürüp Ertan'ı elinden rahatça alsın diye aradın, değil mi beni?"

Efla, Atakan'ın boğazını saran ellerinden kurtulmaya çalışırken, "Kuzey beni aradı," dedi güçlükle. Atakan devamını dinlemek için geri çekildi. Efla derin nefesler alarak boğazını tutarken öksürdü. Sonra devam etti. "Kuzey'den af dilemiştim. Seninle anlaşma yaptığım gün, onları sattım çünkü Kuzey'e çok kızgındım. Beni sevmemişti, Beste için her şeyi tehlikeye atıp duruyordu. Bencilliğini göremiyordu! Beni bıraktı. Bir daha benimle iletişime geçmedi. Gelip beni öldürse, benden hesap sorsa daha iyiydi ama beni yok sayması beni bitirdi. Ona bir mektup ve bu evin anahtarını göndermiştim. Ben evde olmazsam içeri girsin ve beni beklesin diye. Hiç aramadı, hiç gelmedi. Beni affetmedi.

Ta ki bugüne kadar! Birkaç saat önce beni arayıp affedilmek isteyip istemediğimi sordu. Her şeyi yapabileceğimi söyledim. Burak'ın elinde olduğunu, Azat diye bir herifle birlik olarak onları bulduğunu söyledi. Bana onun

buraya geleceğini sana söylememi istedi. Böylece seni oyalamış olacaktı. Seni aradım. Söylediğin gibi Kuzey, Ertan'ı, Burak'ı kurtarırken; sen burada benimle oyalandın."

Efla bana döndü. "Senin buraya gelmemen gerekiyordu! Her şeyi mahvettin, lanet olası!"

"Asıl sen her şeyi mahvettin!" diye bağırdım. "Başından beri eğer sen bize ihanet etmemiş olsaydın, bunlar asla yaşanmayacaktı. Bilge'nin, İmge'nin, Sarp'ın, Kenan Baba'nın hatta Dolunay'ın bile ölümünden Atakan kadar sen de sorumlusun!"

"Yani?" diye mırıldandı Atakan biz bağrışmaya devam ederken. "Kuzey buranın adresini biliyor. Ve onları kurtardıktan sonra gelip beni öldürmeyi planladı."

"Aynen öyle, seni piç kurusu!"

Kuzey, Atakan'ın tam arkasında dururken silahını ona doğrultuyordu. Silahın namlusunu Atakan'ın ensesine dayadı.

"Ellerini kaldır ve silahını yere at!" diye bağırdı Kuzey. "Hemen!"

Atakan yavaşça silahını yere, Efla ile ikimizin tam ortasına attı.

"Bugün öleceksin, Atakan!" dedi Kuzey.

"O kadar emin olma!" Cümlesini söylerken ani bir hamleyle arkasını döndü ve silahı fırlattı. Silah salonun en uç köşesine doğru sürüklendi. Kuzey bir yumruk yapıştırırken, Atakan da aynı şekilde karşılık verdi. Sanki iki yüklü atomun havada çarpışması gibiydi. Kuzey, Atakan'ın kafasını yere çarparken; Atakan üste geçip Kuzey'in suratına yumruklar savuruyordu.

O sırada yerdeki silaha odaklanırken, Efla'nın da aynı anda silaha odaklandığını gördüm. Tam ortamızda duruyordu. Ben de Efla'dan intikamımı almalıydım. Her şey onun yüzünden olmuştu ve eğer ben onu öldürmezsem,

görünüşe göre o beni öldürecekti. Kuzey'in onun aşkına benim yüzümden karşılık vermediğini düşünüyordu, dolayısıyla beni ortadan kaldırıp tüm sorunları bitireceğini sanıyordu.

İkimiz de aynı anda silaha davrandık. Hızla onu ittirirken o bana tutundu ve silaha uzanmaya çalıştı. Ayağımla silahı sertçe ittim ve Efla'ya bir tekme savurdum. Efla bacağımı ısırırken, ağzımdan ufak bir çığlık koptu ve bağırarak ayağa kalktım. Saçlarına elimi doladım ve neredeyse yarısını kopardım. Tırnaklarını tenime geçirdi ve tüm gücüyle çizdi. Kollarımdan kanlar süzülürken, kafasını dizimin hizasına doğru indirerek dizimle burnuna yapıştırdım. Ellerini acıyla burnuna götürdüğünde, onu bırakıp silaha koştum ama beni hızlıca arkamdan yakaladı.

Göz ucuyla Kuzey'e baktım. Bizden farklı durumda değillerdi. İkisinin de ağzı burnu kan içindeydi. Efla'nın beni saran kollarından kurtulmaya çalıştım ama sanki zamkla yapıştırılmış gibiydi. Geriye doğru kafamla suratına tekrar sert bir darbe indirdim. Sendelerken ellerini açtı ve ona döndüm. Eğer silaha ulaşamıyorsam, onu ellerimle boğarak gebertecektim. Bu hikâyede tek bir suçlu yoktu, herkes suçluydu. Suçlu olmayanlar ise ölmüştü. Ve ben, hepsi için intikamımı almak zorundaydım. Efla'nın boğazına sarıldım ve tüm gücümle sıkmaya başladım.

KUZEY

Atakan'la hayatım pahasına dövüşüyordum. Bacağını kaldırıp bana bir tekme daha savuracağı sırada bacağını tuttum ve onu yemek masasına doğru savurdum. Yemek masasındaki cam vazo kırılıp yere düşerken, göz ucuyla Beste'ye baktım. Beste, Efla'yı boğmaya çalışırken; Efla ellerini gözlerine doğru bastırdı. Beste acıyla geri çekilirken, Efla saldırdı.

O sırada Atakan toparlandı ve yerdeki kırık cam parçalarından birini alarak üzerime doğru bir hamle yaptı. Belimi arkaya verip eğildim ve camdan kendimi korumaya çalıştım. Onu kolundan yakalamayı başararak arkasından yakaladım ve kollarını arkasında sabitledim. Geriye doğru bir tekme savurdu ve Beste bir çığlık attı.

Tüm dikkatim dağıldı. "Besteee!" diye bağırdım. Atakan'a tekrar odaklanmaya çalışırken, onun çoktan silahı eline aldığını gördüm. Arkama yanaştı ve tam arka dizimin eklem yerine bir tekme attı.

Yere kapaklandım. Ayağa kalkıp ona doğru dönmeye çalıştım ama bir tekme daha atarak beni tekrar yere yapıştırdı.

Silahı bana doğrulttu ve eğildi. "Son duanı et, Bozkurt! Buraya kadarmış!"

Beste ile Efla hâlâ dövüşmeye devam ederken, son bir kez daha gözlerine bakmayı diledim.

Beni gördü.

Onun da dikkati dağılırken, Efla sert bir yumruk yapıştırdı. Gözlerimi kapadım.

Bu anlarda hayatının bir film sahnesi gibi gözlerinin önünden geçmesi deyimini hep mecaz olarak düşünmüştüm, yanılmışım. Sana en başında demiştim, hikâyenin ondan öncesinin hiçbir manası yok diye. Belki de o yüzden ne çocukluğumu, ne oyunlar oynadığım zamanları, ne ailemi ne de arkadaşlarımı görmüştüm. Onun benim elimi tuttuğu ilk andan itibaren olan her anıyı, her saniyeyi sanki biri ekrana bu anların resmini çekmiş ve son anda oynatıyor gibi bir görüntüyle gözlerimin önünden geçmişti.

Onun beni affettiğini duyamadan gidiyordum.

Kaybetmiştim.

Bu savaşın kazananı ben değildim.

Bir silah sesi patladı.

Sanki zaman durdu, dünya durdu, sesler durdu ve ben bir boşlukta kayboldum.

BEŞTE

Kuzey, Atakan'la dövüşürken bir sessizlik olunca dikkatim ona kaydı.

Atakan'ın, "Son duanı et, Bozkurt! Buraya kadarmış!" dediğini işittim ve kan beynime sıçradı. O anda göz göze geldik. İşte böyle yan yana dövüşerek, ölümüne dövülerek, ölümüne döverek kan kaybediyorduk. Her şeyde olduğu gibi bunda da birlikteydik ve birazdan birlikte ölecektik.

Bunu kabul edemezdim! Tüm bu oyunlar, koşturmalar, her gün hayatımızı tehlikeye atarak saklanmak, kaçmak, ölümler görmek, sabaha kadar planlarımızın üzerinden geçmek, hepsini biz ölelim diye mi yapmıştık?

Karşımızdaki insan hiçbir zaman bizden daha zeki değildi. Sadece sevdiği insanı asla yakınında tutmayacak kadar akıllı bir adamdı. Yumuşak karnını kimseye göstermiyordu ve zaaflarını korumasını iyi biliyordu. Kuzey'in tam aksine. Kuzey ise sevdiklerini gözünün önünden ayırmamayı tercih etmişti. Ve tüm dikkati de sevdikleri yüzünden dağılmıştı belki de. Ama işte gün gelip düştüğünde sadece yakınındakiler tutabilirdi elini.

Atakan, Kuzey'in kafasına doğru silahı tutarken; buna

ne pahasına olursa olsun, izin vermeyeceğimi biliyordum. Her şeyi yapıp üzerine bir de Kuzey'i öldüremezdi. Bilge'yi öldürmüştü, ailemi öldürmüştü, İmge'yi öldürmüştü. Sevdiğim herkesi teker teker almıştı benden. Beni öldürmeye teşebbüs etmişti ama başaramamıştı.

En başından beri *Avcı* kimdi?

Av kimdi?

Bu benim hikâyem ve işte artık yolun sonundayım...

Bu, başından beri benim hikâyemdi...

Efla'yı üzerimden insanüstü bir kuvvetle fırlattım.

Hiçbir şey düşünmedim.

Saliselerle yarıştım.

Silahın o soğuk metalini avuçlarımda hissettim.

Ve silahı Atakan'ın beynine dayayarak tetiği çektim...

Hikâye böyle son buldu.

BESTE

Atakan yere yığıldığında, sonunda bitmişti. Perdeler kapanmış, tüm ışıklar sönmüştü.

Bittiğine inanamıyordum.

Sonunda herkesin intikamını alabilmiştim işte; en başta ailemi gözlerimin önünde öldürmesini, sonra benden aldığı Bilge'nin ve diğerlerinin intikamını alabilmiştim. Sonunda Atakan sonsuza dek gitmişti. Hayatımdan çıkıp gitmişti!

Benim gözlerimde ise hâlâ intikam vardı.

Öylece olayların şokunu yaşayan Efla'ya döndüm ve silahı ona doğrulttum. Kuzey böyle bir şey yapacağımı düşünmediğinden hayretle bağırdı. "Beste! Hayır!"

Efla'nın gözleri ilk defa korkuyla bana bakıyordu şimdi.

"Senin yüzündendi!" dedim öfkeyle. "Sen bize ihanet etmeseydin, kimse ölmeyecekti! Atakan çoktan ölmüş olacaktı!"

"Özür dilerim!" diye bağırdı. "Beni öldürüp öldürmemen umurumda değil ama özür dilerim, Kuzey! Böyle

olmasını istemedim, böyle olacağını bilemezdim. Ailemin katiline yardım ettim!"

"Neden yaptın bunu, neden?"

"Kuzey'i paylaşamadım. Sana olan aşkını her gün gözlerinde görmek beni mahvetti. Normal düşünemedim!"

"Düşünecektin!" Hızla yanına gittim ve silahı alnının hizasına doğrulttum.

Gözlerini kapattı.

Arkamdan Kuzey'in yumuşak sesini duydum. "Beste, ne olur yapma."

Namluyu kafasına dayarken, daha en başından beri yapamayacağımı biliyordum. Yapmak istiyordum ama yapamıyordum. Birden elimde tuttuğum o siyah metal alet, kor olmuş bir demir gibi yaktı elimi. Silahı indirdim.

"Sen ölmeyi değil, dostlarına ihanet ettiğin gerçeği ile yaşamayı hak ediyorsun."

Silahı elimden attım. Efla koşarak evden çıkıp giderken, Kuzey'e döndüm.

Beni kollarına aldı ve nefesim kesilene kadar öptü. Sonra alnını alnıma dayadı. "Sonunda bitti! Savaş bitti!"

Ona sarıldım, boynunun üzerinden kokusunu içime çektim. İkimiz de kan revan içindeydik. Berbat bir hâldeydik. Onun göğsüne yaslandım ve sıkıca sarıldım. Sonra onu tekrar öptüm. Yaşadığımız, yaşayamadığımız her ana inat, delice öptüm onu.

"Affedilmeyi hak etmediğimi biliyorum ama buna ihtiyacım var..." diye fısıldadı.

"Seni affediyorum..."

Gözlerinden yaşlar süzülürken, ben de ağlıyordum. "Senin suçun değildi, biliyorum. Ben sana verdiğim sözü tuttum, Bozkurt. Senden de bana verdiğin sözü tutmanı istiyorum. Uzun süredir istediğim, hayalini kurduğum bir şeyi... Senin baktığın yetimhanelerden birinde, aynı benim

gibi kimsesiz bir kız çocuğu evlat edinmek istiyorum. Bunu bana sağlayarak son iyiliğini yapmanı istiyorum."

"Son iyilik derken ne demek istiyorsun, Beste?" diye sordu gözleri korkuyla büyürken. O simsiyah göz bebeklerini çevreleyen o mavi halkalara hafızama iyice kazıyarak baktım.

"Artık seninle birlikte olamam, Bozkurt. Her şey bitti ve biz de onlarla birlikte yitip gittik..."

Kollarından ayrıldım.

O sırada iki elinde de silah olan Mete içeri girdi. Zor yürüyordu ve her yeri kan içindeydi. Üstü başı yırtılmıştı. Neler yaşadığını merak etmedim bu kez. Yaşıyordu ve iyi olacaktı... Yerde yatan Atakan'ı gördü ve dizlerinin üstüne çöktü. Sonunda bitmesinin verdiği rahatlıkla haykırdı. Hüngür hüngür ağlarken, ben de gözlerimden süzülen damlalara engel olamıyordum. Bunlar sevincin, savaşın nihayet son bulmasının, her şeyin bitmesinin, intikamların, ölenlere saygının, normal bir hayat için umudun, yaşamanın gözyaşlarıydı.

Artık hepimiz için bir *umut* vardı.

Şile'deki evime geri taşınmıştım. Selin, yani yeni kızım ile birlikte yeni bir hayata başlamıştım. Beş yaşındaydı...

Onu ilk kez Kuzey'in sahibi olduğu yetimhanelerden birinde, herkesten ayrı salıncakta sallanırken görmüştüm. Düşünceli bir şekilde gökyüzüne bakıyordu.

Bilge'ye benziyordu, dolayısıyla bana da... O an ne için düşünüyorsa, canını ne sıkıyorsa, onu yok etmek istedim birden. Onu hayatının sonuna kadar koruyup kollamak, bir anne ile sonsuza kadar mutlu yaşamasını sağlamak,

kimsesiz büyümesinin ve yanlış kişiler eline düşmesine engel olmak istedim. Bir hayat almak ve bir hayat vermek istedim.

Yanındaki salıncağa oturdum. "Tanışmamızda bir sakınca var mı?"

"Ben Ece Selin," dedi yansımam gibi duran mavi gözlerini üzerime dikerken. "Sen?"

"Beste ben de."

"Gökyüzüne bakıp bir şey düşünüyordum..." Konuşkan olmasından çok hoşlanmıştım.

"Ne düşünüyordun?"

Gözlerime bakıp gülümsedi. "Bence kelebekler mavi rengini seviyor. Kargalar da, martılar da, güvercinler de... Ben de seviyorum. Sen?"

"Bundan sonra ben de," dedim gözlerimden yaşlar süzülürken. Ve hiç tanımadığım kızımı bulduğumu hissettim.

Kuzey tüm işlemlere yardım etti. Aslında çok kolay olmuştu, böyle işlerin çok daha zor olduğunu biliyordum. İşte bu yüzden yardımını istemiştim. Yasal prosedürlerle senelerce uğraşmamak için.

Bilge'yle hayalini kurduğumuz bu evi Selin'le tekrar dekore etmek için tüm eşyaları atmıştım. Salona renkli bir koltuk ve rengârenk kırlentler seçmiştik. Bir duvarımızı masmavi boyamıştık.

Ayrı bir odası vardı artık. Kapısında kocaman "Selin" yazmasını istemişti ve ben de isteğini hemen yerine getirmiştim. Onu şımarık yetiştirecektim. Umurumda bile değildi, şımarmak hakkıydı. O yüzden ona her ne istiyorsa aldım. Ne diliyorsa yaptım. Mutlu olmasını istiyordum.

Evi ilk gördüğünde manzaranın deniz olması karşısında ufak çaplı bir çığlık atmıştı. Mavi rengine gerçekten bayılıyordu.

Bilge'yle hep yaşamak istediğimiz, hayalini kurduğu-

muz evde Selin'le yaşıyordum ama Bilge'yi de hep yanımda hissediyordum. Bazen arka verandada denize doğru bakarken, ufukta bir yerde bana gülümsediğini ve benim için mutlu olduğunu biliyordum. İmge de bir yerlerden beni izliyor, "Aferin, işte böyle, güçlü kızım!" diyordu.

Her şey bittikten sonra mezarlığa tekrar gitmiştim. Dolunay'ı da buraya defnetmiştik. Vücudu o günkü olaydan sonra rahat bırakılmış, hiç zarar görmemişti. Bu sefer doğru düzgün, el ele, yine omuz omuza bir cenaze yaptık.

Geçen seferki gelişim gibi yüzeysel değildi hiçbir şey. Yasımı rahat rahat yaşayabilmek için gitmiştim. Yan yana uyuyan Bilge ve İmge'ye her şeyi anlattım. Onlara veda ettim. En azından ölümlerinin artık bir anlamı vardı.

Sonra Mete'nin evine gittim ve vedalaştım. İmge'nin neden ona âşık olduğunu anlayabiliyordum. Zeki, mert, sadık ve gerçekten dost edinmek isteyeceğiniz biriydi. İmge ile harika olurlardı... Harika bir baba olurdu. Harika çocuklar yetiştirirdi... İmge'yi asla unutmayacağını bilsem de bir gün karşısına harika bir kadın çıkacaktı ve ona her şeyi unutturacaktı. İmge de böyle olmasını isterdi, emindim.

Sonra hastanede Burak'ı buldum. Vurulduğu için ameliyat olmuştu. Durumu çok iyiydi. Onunla da vedalaştım ama gerçek bir veda değildi bu. O her zaman yanımızda olmaya devam edecekti. İyileşip hastaneden çıktığında, Selin'le onu tanıştırmayı dört gözle bekliyordum.

Hepimiz iyiydik ve her geçen gün daha iyi olacaktık...

KUZEY

Aradan aylar geçti... Güz mevsimi yerini tomurcukları yeni açan ağaçlara, güneşli günlere bıraktı. Çiçekler açtı, çocuklar güldü, kuşlar cıvıldadı.

Ayaklarımı sıcak kumlara gömdüm ve üzerimdeki bol mavi tişörtü çıkartıp katlayarak, keten beyaz pantolonumun üstüne koydum. Daha sonra vazgeçtim ve buruş buruş edip yuvarlak bir top hâline getirerek başımın altına koydum ve uzanarak güneşin keyfini çıkardım. Birkaç dakika sonra soluma doğru döndüm ve şimdi rüzgârdan uçuşan bu defteri kontrol altına almaya çalışıyorum...

Ertan'ı öldürmedim. Beste bunu hiç istemedi. Ona Atakan'ın cesedini gösterdim ve her şeyi ne için yaptığımı anlattım. Onun için kolay değildi ama benden intikam alacağına dair yeminler etmedi ya da bana lanetler okumadı. Sadece hayatına devam etmek istediğini söyledi.

Beste ile daha önce arkadaş olduklarını bildiğimi söyledim. "Hiçbir şeyi kişisel algılama. Senin yaşamanı herkesten önce o istedi. Sadece yapması gerekeni yaptı." Kimsenin düşmanlığa devam etmesini istemiyordum.

Omuz silkti. Satın aldığı o evi bana satmasını söyledim

ve sattı. Beste'nin yan evi böylece benim oldu. Daha önce kundakladığımız için epey bir kötü durumdaydı ama tadilat ettiriyordum. Beste henüz bilmiyor ama eninde sonunda öğrenecektir.

Efla ise şehir değiştirdi. Kendi yoluna bakacağını, tasarladığı elbiselerle kariyer yapmak istediğini söyledi. Kısa bir vedaydı. Bir daha yollarımız kesişmemek üzere ayrıldı.

Savaş bitmiş miydi peki?

Biz kendi savaşımızı kazanmıştık belki. Türkiye'deki en büyük suç örgütünü bir şekilde çökertip yılanın başını ezmiştik. Bir sürü çocuğun, kadının, hayvanın hayatını kurtarmıştık. Fakat savaş bitmemişti.

Dünya var olduğu sürece Atakanlar yaşamaya devam etseler de hep karşılarında duran Kuzeyler, Besteler, İmgeler, Dolunaylar, Buraklar, Sarplar, Kenan Babalar olmaya devam edecekti... Bu kirli, kaba ve çirkin dünyada bir fark yaratmak isteyeceklerdi.

Şimdi sizi görebiliyorum...

Beste ile birlikte çitin kilidini havalandırıp, gülüşerek kapıdan çıkıyorsunuz. Kumsalda el ele tutuşarak denize doğru koşuyorsunuz. Bugün hava güneşli ve deniz çok sakin. Etrafta bir sürü insan var. Siz de aralarına karışarak, denizde su savaşı yapıp birbirinizi ıslatıyorsunuz. Şimdi de gülüşüyorsunuz. Seni ve Beste'yi böyle görmek tek kelime ile *mükemmel* bir his. Yaşadığını hissetmek gibi.

İşte sana her şeyi anlattım, Selin. Benim diğer minik kelebeğim.

Bu da benim hikâyem.

Kuzey.

Kadın sıcağı seviyordu.

Tam olarak hayal ettiği yerde, hayal ettiği insanlaydı.

Yine de içinde bir yerlerde sanki tamamlanmayan bir şeyler vardı. Bir yapbozun son eksik parçası gibiydi.

Sonra adamı gördü.

Elinde bir defter ve bir kalemle karşısında dikiliyordu.

Küçük kız, anlayamayarak bir annesine bir de bu yabancı adama baktı. Acaba annesi bu adamla hiç tanışmış mıydı? Üzerindeki kırışmış mavi kıyafetten çok hoşlandığını düşündü. Mavi giyen bir insan kötü olamazdı.

Kadın ise adama kızgınlıkla baktı.

Adamın kalbi paramparça oldu.

Bu gözlerin ona bu şekilde bakması acı veriyordu.

Her şeye rağmen gelmişti, buradaydı.

Defteri bırakıp, arkasını dönüp gitmeyi diledi ama yapamadı.

Kadın, kızgın gözlerle ona bakmaya devam etti.

Sonra bakışları yumuşadı.

Ve gülümsedi.

Adam aralarındaki tüm o mesafeyi kapattı.

Kadın elini uzattı.

Ve adam, kadını şaşırtmayacak bir şekilde hiç tereddüt etmedi. Soru sormadı. Söyleneni yaptı.

Uzanan o eli tuttu...

Teşekkürler

Öncelikle bu seriyi bitirdiğimiz ve hikâyenin sonuna geldiğimiz için çok heyecanlı ve mutluyum. Biraz bu kurgu sürecindeki arka plandan bahsedeceğim size. İçine girdiğim, tamamen bütünleştiğim, karakterlerini özenle kurguladığım bir hikâyeydi benim için ve çok özeldi. Sizin kitabı okurken hissettiğiniz gibi ben de yazarken bazı yerlerde üzülüp, bazı yerlerde karakterlere çok kızarak, bazı yerlerde anlamaya çalışarak, kendimi onların yerine koyarak geldim buraya kadar... Gerçekten de öyleydi, bazen sanki kitabın böyle yazılması gerekiyor gibi hissediyordum ve beynimden parmak uçlarıma istemsizce düşüyordu kelimeler... Hikâyenin sonunu açık konuşma olmadan, biraz da okurlarımın hayal gücüyle bütünleşmesini isteyerek, özellikle bu şekilde yazdım.

Çünkü insanlar hikâyenin sonunu öğrendiklerinde tüm hikâye anlamını yitirir. Benim için asıl olan Kuzey'le Beste'nin yolculuğuydu ve umarım siz de her şeyi onlarla yaşarken, onları biraz olsun anlayabilmişsinizdir. Buraya kadar gelip bu satırları okuduğunuz için, benimle bu yolculuğun sonuna şahitlik ettiğiniz için çok teşekkür ederim.

Her kitapta teşekkür ve övgü hak eden kişilerin listesi uzuyor...

Öncelikle soyadını Kuzey karakterinde kullandığım eşim, hayat arkadaşım, Emir Hüseyin Bozkurt, en başından beri bu kitap serisini sana armağan etmiştim. Bana olan tam desteğin, inancın, kitabın yazım sürecinde olan anlayışın ve yaptığın yemekler için sonsuz teşekkürler. Benim için çok anlamlıydı. Tüm o ilgine, alakana ve sana hayranım. Seni çok seviyorum!

Sevgili annem Seher Özlem Güngördü ve sevgili babam Aycan Güngördü! Beni bu kadar sevdiğiniz için, bu hayatta neyi yapmak istersem arkamda durup tam destek olduğunuz için size ne kadar minnet duysam az...

Odama kapanıp kitap yazdığım tüm o günlerde başucuma çikolata bırakan babam ve romantik fikirleriyle her zaman bana ışık tutan, kurgularımdaki en büyük yardımcım annem, beni böyle şımarttığınız için teşekkür ederim. Benimle gurur duyuyor olmanız, dünyadaki en güzel his!

Sevgili kardeşim Aygün Güngördü, Avcı'yı yazım sürecinde benimle kalıp, gecenin bir köründe elimizdeki kahvelerle kurgunun üzerinde saatlerce konuştuğumuz hatta bazı sahnelerin canlandırmalarını bile yaptığımız zamanları asla unutmayacağım. Bana ilham olan önerilerin için çok teşekkür ederim. Azat karakteri senin sayende hayat buldu. Senin de içinde bir yazar olduğunu keşfettim. Seni çok seviyorum ve sen bir ablanın sahip olabileceği en değerli şeysin.

Her kurgumu olduğu gibi bu kurgumu da okuyup yorumlayan, beni yüreklendiren, canım arkadaşım İrem Gelinçek, iyi ki varsın!

Kitabı düzenlememde yardımcı olan ve konuyla alakalı fikirlerine danıştığım sevgili arkadaşım Zeynep Alkanat, iyi tavsiyelerin için teşekkür ederim. İyi ki varsın!

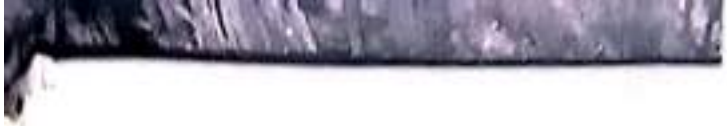
Grafikerim Yaren Uludağ, editörüm Özge Tataroğlu ve yayınevinin kurucusu Ahmet Üzümcüoğlu'na emekleri için çok teşekkürler. Beni ve sizleri asla kırmayıp, her şeyin istediğimiz gibi olmasını sağladılar.

Yanımda olan tüm arkadaşlarıma, aileme ve eşimin ailesi Serap ve Zeki Bozkurt'a destekleri için çok teşekkür ederim.

En önemlisi bazıları ile sohbet edebildiğim, imza günlerinde yüz yüze karakterler hakkında konuşabildiğim, satırlarımla yüreklerine dokunduğum tüm sadık okurlarıma ve blogger'lara içten bir teşekkür! Hepinizin desteğinin benim için ne kadar önemli olduğunu bilin.

Yeni kurgularda, yeni karakterlerde beraber olmak dileğiyle...

Aylem Güngördü Bozkurt

Başkasının
hikâyesinde başrol
oynamak zorunda
olan insanlardık.
Bizim hikâyemize
dönüşmek zorunda
olan bir hikâyeydi
bu...
Bu hikâyenin
başlamasında hiç
etkisi olmayan ama
bu hikâyeyi bitirmek
zorunda olan
insanlardık.

Parola

Büyük yüzleşme yaşandıktan sonra her şey tepetaklak olmuştur. Artık hiçbir şey eskisi gibi değildir.

Beste, her şeyi geride bırakarak Şile'de gözlerden uzak kendi başına bir hayat kurmuştur. İyileşmeye çalışırken Bilge'nin ona bıraktığı ipucunu fark eden Beste, aslında aradığı şeyin yanı başında olduğunu fark eder. Bu sefer her şeyi ve ne istediğini çok iyi bilen Beste, gücünü toplar ve harekete geçer. Herkesi tek tek bulmak ve düşmanla bir kez daha savaşmak zorundadır.

Siyah bir karga gecenin içinden süzülerek toprağa kondu ve ikaz edercesine yüzüme baktı. Simsiyahtı. Toprağı ezen cılız ayaklarıma baktım bir kez daha. Bu rüyayı daha önce yaşadığımı fark ettim. Üzerimdeki beyaz elbise kanla kaplıydı. Kanın metalik kokusu burnumu doldururken, karga yerden yükseldi ve elime dolandı. Parmaklarımın arasında bir silah şeklini alırken, o an titremediğimi fark ettim. Hiç olmadığım kadar güçlü hissettim. Karga öttü ve silahımdan bir mermi fırladı.

Ormandaki avcı bendim ve bu kan, bana ait değildi.

Açığa çıkan sırlarının gölgesinde, yaşam ve ölüm arasındaki o ince çizgide dengede kalmaya çalışan Beste ve Kuzey...

Avına aşık olan avcı, avcı mıdır yoksa av mı?

ISBN 978-625-7253-33-5

9 786257 522335

patolayayinevi
patolayayınları
patolayayınları
www.patolatap.com